

การระบุชนชั้นนำและคุณสมบัติของชนชั้นนำ

5.1 การระบุชนชั้นนำ

ดังได้กล่าวข้างต้นในส่วนของกรอบแนวคิดทฤษฎีแล้วว่า อำนาจ เกียรติยศ ความมั่งคั่ง เป็นมิติสำคัญในการแบ่งระดับชั้นของคนในสังคม..ชนชั้นนำ เป็นคนกลุ่มน้อยที่อยู่ชั้นสูงสุดในโครงสร้างสังคมที่มีอำนาจ มีชื่อเสียงเกียรติยศมากที่สุดและมีความมั่งคั่งมากที่สุด คนกลุ่มนี้จะเข้าทำการควบคุมทรัพยากรทางสังคมและเศรษฐกิจของชุมชนไว้¹ การได้อำนาจมาขึ้นเป็นผลมาจากการเข้าดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ทางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ของชุมชนนั้นและอำนาจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกลุ่มต่าง ๆ ทั้งในแง่ตัวควบคุมและตัวถูกควบคุมอำนาจของบุคคลจะถูกประสานเข้าเป็นรูปโครงสร้างของกลุ่มหรือแบบแผนทางสถาบันจึงจะสัมฤทธิ์ผลได้²

ฉะนั้น ในส่วนที่ผู้วิจัยและจะทำการวิเคราะห์การรับรู้ระหว่างประชาชนกับชนชั้นนำในด้านการจัดลำดับความมีอำนาจมีอิทธิพลของชนชั้นนำในกลุ่มนั้น ซึ่งผู้วิจัยจะใช้วิธีการระบุชนชั้นนำ 3 วิธีการ คือ การระบุชนชั้นนำโดยดูที่ชื่อเสียง (reputational) ดูที่ตำแหน่ง (positional) และดูที่การตัดสินใจ (decision making) สำหรับในส่วนนี้ผู้วิจัยจะใช้เทคนิคการระบุชนชั้นนำโดยดูที่ชื่อเสียงก่อน เพื่อให้เห็นภาพรวมในสายตาของประชาชนทั่วไปว่าชนชั้นนำในสายตาของประชาชนนั้นมีใครบ้าง หลังจากนั้นจึงจะทำการตรวจสอบชนชั้นนำและโครงสร้างอำนาจชุมชนโดยใช้วิธีการดูที่ตำแหน่งและการตัดสินใจซึ่งจะได้กล่าวในบทต่อไป สำหรับวิธีการระบุชนชั้นนำโดยดูที่ชื่อเสียงนี้มีหลักเกณฑ์ง่าย ๆ ที่แยกระหว่างชนชั้นนำกับพวกที่ไม่ใช่ชนชั้นนำออกจากกันวิธีดำเนินการในวิธีการนี้ผู้วิจัยได้ร่างแบบสอบถามขึ้นชุดหนึ่ง เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับชนชั้นนำ (ดูแบบสอบถามตอนที่ 2 ชุดที่ 1 ในภาคผนวก ข) หลังจากนั้นได้นำแบบสอบถามดังกล่าวให้

¹ Thomas R. Dye, Politics in States and Communities (Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice-Hall, 1973), p.364.

² Floyd, Hunter, Community Power Structure (Chapel Hill : The University of North Carolina Press, 1953), pp. 1-7.

ประชากรตัวอย่าง (ประชาชนทั่วไป) ระบุว่าใครคือชนชั้นนำ อื่นๆ ในการสอบถามประชาชนทั่วไป ครั้งนี้อาจมีคนบางคนที่อยู่ในกลุ่มประชากรตัวอย่างได้รับการระบุชนชั้นนำ และบุคคลผู้นั้นก็ได้ตอบแบบสอบถามไปแล้ว อย่างไรก็ตามอาจมีบางคนที่ได้รับการระบุว่าเป็นชนชั้นนำแต่ไม่อยู่ในกลุ่มประชากรตัวอย่าง ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องสอบถามครั้งที่ 2 เพื่อสอบถามชนชั้นนำแบบสอบถามเพราะในการวิจัยครั้งที่ต้องการทราบว่าชนชั้นนำในสายตาของประชาชนทั่วไปกับสายตาของชนชั้นนำต่างกันหรือเหมือนกันโดยใช้ Pearson Correlation ความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำซึ่งระบุโดยประชาชนและชนชั้นนำ ซึ่งระบุโดยชนชั้นนำ

สำหรับการให้ค่าคะแนนของชนชั้นนำ ผู้วิจัยดำเนินการใช้วิธีการดังนี้คือในกรณีที่ชนชั้นนำคนใดระบุให้ เป็นชนชั้นนำที่มีความสำคัญอยู่อันดับหนึ่งในจำนวนทั้งหมด 10 อันดับ ที่จะได้คะแนน 10 คะแนน ต่อการถูกระบุ 1 ครั้ง ดังนั้นสมมติว่าถ้าบุคคลใดได้รับการระบุว่าเป็นชนชั้นนำอันดับ 1 อยู่ในจำนวน 10 ครั้ง บุคคลผู้นั้นจะได้คะแนนความเป็นชนชั้นเท่ากับ 100 เป็นต้น สำหรับบุคคลที่ถูกระบุอันดับ 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 ตามลำดับ จะได้รับคะแนนความเป็นบุคคลชนชั้นเท่ากับ 9 (1x9) 8(1x8) 7(1x7) 6(1x6) 5(1x5) 4(1x4) 3(1x3) 2(1x2) และ 1(1x1) เพราะว่าคะแนนที่ได้รับจะลดลงจาก 10 คะแนน จากการได้รับระบุให้ เป็นชนชั้นนำลำดับที่ 1, จะลดลงจาก 9 คะแนนจากการได้รับระบุให้ เป็นชนชั้นนำลำดับที่ 2 จนถึง 1 คะแนนจากการได้รับระบุให้ เป็นชนชั้นนำอันดับที่ 10

เมื่อได้ค่าคะแนนเรียบร้อยแล้วลำดับต่อไปผู้วิจัยก็ได้แบ่งชนชั้นนำในชุมชนออกเป็น 2 กลุ่ม คือชนชั้นนำระดับสูงกับชนชั้นนำระดับต่ำ สิ่งที่พิจารณาคือว่าใช้เกณฑ์อะไรมาเป็นตัวกำหนดในการแบ่งระดับเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่มีมาตรการอะไรที่แน่นอน หรือกฎเกณฑ์อะไรที่แน่ชัดในการแบ่งระดับ เพราะการแบ่งชนชั้นนำเป็นเรื่องของการเปรียบเทียบ และรับระดับมากน้อยเท่านั้นดังที่ William Skinner ให้ข้อคิดว่า

" บางทีอาจจะไม่มีคำนิยามใดที่สามารถจะแบ่งเขตประเภทของบุคคลชนชั้นนำและบุคคลที่มีชนชั้นนำได้อย่างแน่นอนเพราะในสังคมส่วนมากนั้นการแบ่งคุณค่าเป็นเรื่องของการจัดระดับที่แตกต่างกันที่ละเล็กที่ละน้อยบุคคลชนชั้นนำนั้นเราไม่สามารถจะแยกให้ออกจากผู้อื่น หรือการที่จะแยกหัวหน้าออกจากผู้ที่ทำตามในสังคมนั้นมีการกระทำอย่างเด็ดขาดไม่ค่อยได้หัวหน้ากลุ่มในสังคมใดก็ตามจะกำหนดได้โดยเริ่มพิจารณาจากจุดสุดยอด

ข้างบนแล้วเลื่อนลงมา โดยขีดแบ่งเส้นเอาตามที่คุณคิดว่าถ้าต่ำกว่าเส้นนั้นก็จะเป็นคนชั้นนำ คือเป็นผู้ทำตาม "๓

ฉะนั้นเกณฑ์การตัดสินใจในการแบ่งระดับการวิจัยครั้งนี้ก็เช่นเดียวกันไม่มีกฎเกณฑ์อะไรที่แน่ชัด แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้ใช้หลักการสถิติมาแบ่งโดยการหาค่าเฉลี่ยของคนชั้นนำทั้งหมด (23) แล้วมาจัดระดับสูงและต่ำ จากการหาค่าเฉลี่ยของคนชั้นนำปรากฏว่าคนชั้นนำระดับสูงหรือคนชั้นนำ ซึ่งมีคะแนนความมีชื่อเสียงที่ระบุโดยประชาชนตั้งแต่ 750 คะแนนขึ้นไป ซึ่งพบว่ามีจำนวน 10 คน และคนชั้นนำระดับต่ำคือคนชั้นนำซึ่งมีคะแนนความมีชื่อเสียงในสายตาของประชาชนตั้งแต่ 750 ลงมา ซึ่งมีจำนวน 13 คน ดังตารางที่แสดงให้เห็นดังนี้

³ G. William Skinner, Leadership and Power in the Chinese Community in Thailand (Ithaca : Cornell University Press, 1958), p. 80.

ตารางที่ 5.1 แสดงการเปรียบเทียบระหว่างคะแนนของชนชั้นนำซึ่งถูกเสนอโดยประชาชนทั่วไป กับชนชั้นนำด้วยกัน

รายชื่อที่ประชาชนทั่วไปเสนอ				รายชื่อที่ชนชั้นนำเสนอ			
รายชื่อ	คะแนน	ตำแหน่ง	อันดับ	รายชื่อ	คะแนน	ตำแหน่ง	อันดับ
นายวิศิษฐ์	1760	นายกเทศมนตรี	1	นายดิเรก	211	นายอำเภอ	1
นายดิเรก	1509	นายอำเภอ	2	นายวิศิษฐ์	201	นายกเทศมนตรี	2
พ.ต.ท.สุชาติ	1207	สารวัตรใหญ่	3	พ.ต.ท.สุชาติ	154	สารวัตรใหญ่	3
นายคุณวุฒิ	1106	เทศมนตรี	4	นายวิรุฬ	131	เลขาธิการนิธิ	4
นายวิรุฬ	1006	เลขาธิการนิธิ	5	พ.อ.ปุก	127	ผบ.นพค 53	5
นายเสริม	930	ประธานมูลนิธิ	6	พ.ต.ท.อนุสรณ์	112	ผบ.ร้อย ทชด.	6
นายมานะ	830	เทศมนตรี	7	นายคุณวุฒิ	83	เทศมนตรี	7
พ.ต.ท.อนุสรณ์	829	ผบ.ร้อย ทชด.	8	พ.อ.สุธน	74	รองผบ.พตท 43	8
นายหะหะหะหะ	754	กรรมการอิสลาม	9	นายเสริม	47	ประธานมูลนิธิ	9
นายซัซ	752	ผู้พิพากษาหน.ศาล	10	นายมานะ	39	เทศมนตรี	10
นางลาวัลย์	670	สมาชิกเทศบาล	11	นายซัซ	37	ผู้พิพากษาหน.ศาล	11
พ.อ.ปุก	660	ผบ.นพค 53	12	นายทวิ	17	กำนัน	12
นายทวิ	588	กำนัน	13	พ.ต.ท.วิจารณ์	14	หัวหน้า ตม.	13
				นางลาวัลย์	8	สมาชิกเทศบาล	14

ตารางที่ 5.1 แสดงการเปรียบเทียบระหว่างคะแนนของชนชั้นนำซึ่งถูกเสนอโดยประชาชนทั่วไป กับชนชั้นนำด้วยกัน (ต่อ)

รายชื่อที่ประชาชนทั่วไปเสนอ				รายงานชื่อที่ชนชั้นนำเสนอ			
รายชื่อ	คะแนน	ตำแหน่ง	อันดับ	รายชื่อ	คะแนน	ตำแหน่ง	
นายจางจุงหมิง	553	หัวหน้า พรรค.	14	น.พ.สวณิต	6	อดีตสมาชิกเทศบาล	15
นายบรรจง	503	ประธานบำเพ็ญบุญ	15	นายเหยียหะมะ	2	กรรมการอิสลาม	16
นายน้อม	500	สมาชิกเทศบาล	16	นายจางจุงหมิง	2	หัวหน้า พรรค.	17
นายสุมิตร	465	สมาชิกสภาจังหวัด	17	นายบรรจง	0	ประธานบำเพ็ญบุญ	18
พ.ต.ท.พิจารณ์	454	หัวหน้า ต.ม.	18	นายน้อม	0	สมาชิกเทศบาล	19
นายเลียง	448	อดีตประธานมูลนิธิ	19	นายสุมิตร	0	สมาชิกสภาจังหวัด	20
พ.อ.สุธน	446	รองผบ.พตท 43	20	นายเลียง	0	อดีตประธานมูลนิธิ	21
นายแพทย์ทำนุ	430	ผอ. โรงพยาบาล	21	นายแพทย์ทำนุ	0	ผอ. โรงพยาบาล	22
นายพยัค	431	สมาชิก สก.	22	นายพยัค	0	สมาชิกสภาเทศบาล	23
นายแพทย์สวณิต	430	อดีตสมาชิก สก.	23				

หมายเหตุ

1. ชนชั้นนำระดับสูงซึ่งถูกประชาชนเสนอได้แก่ชนชั้นนำที่อยู่อันดับ 1-10
2. ชนชั้นนำระดับต่ำซึ่งถูกประชาชนเสนอได้แก่ชนชั้นนำที่อยู่อันดับ 11-23

ประเด็นปัญหาที่พิจารณาต่อไปภายหลังจากที่ได้ทราบรายชื่อของชนชั้นนำแล้วก็คือว่า ในสายตาของประชาชนและชนชั้นนำนั้นที่ระบุรายชื่อดังกล่าวมานั้น เป็นไปในทิศทางเดียวกันหรือแตกต่างกัน จากการหาค่าของ Pearson Correlation ปรากฏว่า มีสหสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ มีค่า Pearson Correlation = 0.94 ณ ระดับ Significance ที่ 0.000 (ดูตารางที่ ก.1 ในภาคผนวก ก) ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่าการระบุชนชั้นนำในชุมชนเบตงโดยประชาชนทั่วไปและโดยชนชั้นนำ ไม่มีความแตกต่างกันมีความคิดเห็นเป็นไปในทิศ

ทางเดียวกันนั่นคือทั้งประชาชนและชนชั้นนำยอมรับการระบอบรายชื่อบุคคลชนชั้นนำในเบตงว่าประกอบ ด้วยใครบ้างเหมือนไปในทางเดียวกัน

5.2 คุณสมบัติของชนชั้นนำ

การพิจารณาชนชั้นนำระดับสูงและชนชั้นนำระดับต่ำในส่วนต่อไปนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะ พิสูจน์สมมติฐานหลักที่ได้ตั้งไว้ว่า " การดำรงตำแหน่งหน้าที่และหรือความร่ำรวยเป็นคุณสมบัติ ที่สำคัญที่ทำให้บุคคลได้รับการยอมรับเป็นบุคคลชนชั้นนำ " ดังนั้นในส่วนนี้จะได้นำพิจารณาถึง บทบาทของชนชั้นนำที่ได้รับจากการคัดเลือกหรือจากการระบอบของประชาชนตามอันดับต่าง ๆ โดยจะ พิจารณาถึงภูมิหลังของแต่ละบุคคล คุณสมบัติที่สำคัญ และบทบาทที่มีผลกระทบต่อชุมชน การพิจารณา ชนชั้นนำในแต่ละคนนี้ผู้วิจัยได้ข้อมูลต่าง ๆ มาโดยทั้งจากการสัมภาษณ์โดยตรง และการเข้าไปร่วม สังเกตการณ์เป็นเวลาประมาณ 2 ปีกว่า (เพราะผู้วิจัยรับราชการอยู่ที่อำเภอ) ฉะนั้นข้อมูลที่ได้ มาจึงมีความเชื่อถืออยู่ในระดับหนึ่ง

1. ชนชั้นนำระดับสูง : ตำแหน่งทางการ

1.1 นายกเทศมนตรี : นายวิศิษฐ์ (ประชาชนระบอบอันดับ = 1/ชนชั้นนำระบอบอันดับ = 2)

ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

ในชุมชนเบตงแทบจะไม่มีใครเลยที่จะไม่รู้จักกับนายวิศิษฐ์ จะมีบ้างก็แต่ผู้ที่เพิ่งได้เข้ามา อยู่อาศัยใหม่เท่านั้น ซึ่งกล่าวได้เลยว่าไม่มากนักในชุมชนเล็ก ๆ อย่างชุมชนเบตงเช่นนี้ นายวิศิษฐ์นั้นแต่เดิมมีฐานะที่ไม่แตกต่างจากฐานะของคนธรรมดาทั่ว ๆ ไปมากนัก แต่ภายหลังจากที่ได้รับมรดกจากต้นวิหลิมา (แป๊ะหลิม) และได้เข้าดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีแล้วทำให้สถานภาพ ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจากคนธรรมดาสามัญกลายเป็นผู้นำที่มีทั้งอำนาจและอิทธิพล ดังนั้นจึง นำที่จะพิจารณาถึงการเข้าสู่อำนาจของเขา

นายวิศิษฐ์ ปัจจุบันอายุ 56 ปี เกิดที่ชุมชนเบตง สำเร็จการศึกษาชั้นสูงสุดมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนแห่งหนึ่งของจังหวัดยะลา ซึ่งสถานศึกษาแห่งนี้ทำให้นายวิศิษฐ์ ได้รู้จักและสนิทสนมกับเพื่อนร่วมชั้นและร่วมห้องที่เป็นใหญ่เป็นโตในวงราชการในขณะนั้น ซึ่งมีตั้งแต่รองอธิบดี

กรมตำรวจ รองอธิบดีกรมการปกครอง และผู้บัญชาการตำรวจภูธร 4 ทำให้บรรดาข้าราชการ ทั้งฝ่ายปกครองและตำรวจซึ่งปฏิบัติงานในพื้นที่มีความเคารพยกย่อง ในฐานะที่เป็นคนที่กว้างขวาง และเป็นผู้ที่มีชื่อเสียง บรรดาข้าราชการทั้งหลายจึงเกรงใจและไม่ทำอะไรที่ให้เกิดการขัดเคืองใจกัน เนื่องจากนายวิศิษฐ์มักกล่าวอยู่เสมอว่าเป็นเพื่อนกับผู้ใหญ่ทั้งวงการตำรวจและฝ่ายปกครอง

นายวิศิษฐ์เมื่อสำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นแล้ว ก็ไม่ได้เข้าเรียนต่อในระดับสูง เนื่องจากฐานะทางบิดามารดาไม่ร่ำรวยนัก ดังนั้นจึงได้มาทำงานเป็นลูกจ้างโรงเลื่อยไม้แห่งหนึ่งในจังหวัดยะลา ซึ่งเรียกว่า "บริษัทไต่ตง" ต่อมาก็ได้รับการเลื่อนตำแหน่งมาเป็นหัวหน้าคนงาน ทำหน้าที่ควบคุมคนงานจำนวนหนึ่ง แล้วก็ได้รับการเลื่อนเป็นผู้จัดการโรงเลื่อยไม้ในเวลาต่อมา ภายหลังเมื่อโรงเลื่อยไม้เลิกกิจการ นายวิศิษฐ์ก็ได้เข้าทำงานเป็นผู้จัดการโรงงานยางพารา แห่งหนึ่งของจังหวัดยะลาที่โรงงานยางพาราแห่งนี้ นายวิศิษฐ์ได้รับการอุปถัมภ์จากเจ้าของโรงงาน ซึ่งมีความสัมพันธ์ฉันท์ญาติกับตระกูลตันวิหลิ้ม และเจ้าของโรงงานก็ได้แนะนำให้นายวิศิษฐ์ได้รู้จักกับนายตันวิหลิ้ม (คนเบตงส่วนใหญ่เรียกว่านาย แปะหลิ้ม) ซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลสูงสุดในอำเภอเบตง เมื่อประมาณหลายสิบปีมาแล้ว

นายวิศิษฐ์ ได้ทำงานเป็นผู้จัดการโรงยางพาราไม่นานนัก นายแป๊ะหลิ้มได้ชักชวนให้ไปทำงานที่เบตง ครั้งแรกนายแป๊ะหลิ้มได้ฝากงานให้เป็นผู้จัดการมีตำแหน่งเป็นคนขับรถคลังอำเภอ โดยได้รับการช่วยเหลือจากผู้หลักผู้ใหญ่ในอำเภอ ต่อมานายวิศิษฐ์ก็ได้รับการอุปการะโดยเป็นบุตรบุญธรรมของนายแป๊ะหลิ้ม ส่วนหน้าที่การงานของนายวิศิษฐ์นอกจากทำงานที่อำเภอแล้ว ยังมาทำงานเป็นคนใกล้ชิดให้กับนายแป๊ะหลิ้ม ซึ่งทำงานตั้งแต่เป็นคนขับรถจนถึงดูแลกิจการสวนยางพาราที่แป๊ะหลิ้มมอบหมายให้ สำหรับนายแป๊ะหลิ้มนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกล่าวถึงในที่นี้ว่าเป็นบุคคลที่มีบทบาทและมีอิทธิพลสูงสุดในชุมชนเบตงในขณะนั้น คนเบตงทุกคนแทบจะไม่มีใครเลยที่จะไม่ได้ยินกิตติศัพท์ความกว้างขวางและความทรงอิทธิพลของนายแป๊ะหลิ้ม ทั้งนี้เพราะนายแป๊ะหลิ้มเป็นบุคคลที่มีฐานะร่ำรวยที่สุดและมีสวนยางพารามากที่สุดในขณะนั้น คนเบตงบางคนก็ทราบและรู้เรื่องราวต่างก็รู้ว่าสวนยางพาราที่นายแป๊ะหลิ้มได้มานั้นไม่ชอบมาพากลนัก บ้างก็กล่าวว่าได้สวนยางพารามาโดยการโกงชาวจีนที่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งเข้ามาโดยผิดกฎหมาย แล้วบังคับซื้อในราคาที่ถูก ๆ ถ้าชาวจีนเหล่านั้นไม่ขายก็จะแจ้งให้ทางราชการจับเนรเทศออกนอกประเทศ บ้างก็กล่าวว่า นายแป๊ะหลิ้มได้มาโดยอาศัยกลไกของรัฐคือ เจ้าหน้าที่บ้านเมืองช่วยเหลือ ถึงแม้คนบางคนจะกล่าวหาว่านายแป๊ะหลิ้มได้สวนยางพารามาในรูปแบบต่าง ๆ นานา แต่คนเบตงส่วนใหญ่ต่างก็ยอมรับและกล่าวขวัญว่า นายแป๊ะหลิ้มเป็นบุคคลที่ทรงอิทธิพลมากที่สุด

ไม่ว่าข้าราชการหรือนักธุรกิจมักจะไปมาหาสู่ นายเป๊ะหลิมเสมอ ๆ เพราะนายเป๊ะหลิมสามารถบันดาลให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าราชการหรือนักธุรกิจต้องการได้ ดังนั้นข้าราชการที่มีอำนาจ เช่น นายอำเภอ, สารวัตรใหญ่ เมื่อถึงฤดูกาลโยกย้ายก็มักจะไปขอฟังบารมีของนายเป๊ะหลิม เพราะนายเป๊ะหลิมมีความสัมพันธ์กับข้าราชการผู้ใหญ่ในระดับสูง เช่น ในระดับกรมตำรวจในบุคคล ตำรวจเอกเผ่า ศรียานนท์ เป็นอธิบดีกรมตำรวจ คนเบตงต่างก็รู้และกล่าวกันว่านายเป๊ะหลิมมีความสามารถถึงขนาดสามารถจัดหาซื้อ เฮลิคอปเตอร์ บริจาคให้กับกรมตำรวจ ฉะนั้นการที่ข้าราชการคนหนึ่งคนใดที่ทำให้นายเป๊ะหลิมพอใจ นั้นหมายถึงความชอบอย่างหนึ่งที่สมควรได้รับผลตอบแทนจากนายเป๊ะหลิม ซึ่งอาจหมายถึงการได้รับการโยกย้ายไปอยู่ที่ดี ๆ หรือได้รับการเลื่อนตำแหน่งที่สูงยิ่งขึ้น ด้วยอิทธิพลและบทบาทของนายเป๊ะหลิมในสมัยนั้น ทั้งข้าราชการและประชาชนทั่วไปต่างก็เรียกนายเป๊ะหลิมในชื่อต่าง ๆ เช่น ผู้บัญชาการเขตพิเศษบ้าง, ผู้ว่าราชการจังหวัดบ้าง, ผู้การเขต 13 บ้าง ฉะนั้นถ้าจะกล่าวว่าข้าราชการส่วนหนึ่งในเบตงขณะนั้นตกอยู่ในอิทธิพลของนายเป๊ะหลิมก็ไม่ผิดนักในสมัยนั้น

สำหรับนายวิศิษฐ์ ภายหลังเมื่อได้เป็นคนใกล้ชิดสนิทสนมไปไหนมาไหนกับนายเป๊ะหลิมบ่อย ๆ ทำให้นายวิศิษฐ์ได้เรียนรู้ประสบการณ์และรู้จักคนมากยิ่งขึ้นทั้งภาครัฐบาลและภาคเอกชน ทำให้มีพรรคพวกมากขึ้น คนทั่ว ๆ ไปเริ่มรู้จักว่านายวิศิษฐ์คือคนที่ไว้วางใจของนายเป๊ะหลิม กิจการต่าง ๆ บางกิจการนายเป๊ะหลิมได้มอบให้นายวิศิษฐ์เป็นคนควบคุมดูแล บางครั้งเรื่องบางเรื่องที่สำคัญนายเป๊ะหลิมก็ได้ให้นายวิศิษฐ์ไปติดต่อ ทำให้นายวิศิษฐ์ได้เรียนรู้ประสบการณ์และรู้จักคนมากยิ่งขึ้น คนทั่วไปก็เริ่มเข้าใจว่าถ้าจะไปติดต่อกิจการกับนายเป๊ะหลิมให้ประสบความสำเร็จ จะต้องผ่านนายวิศิษฐ์หรือต้องได้รับคำแนะนำจากนายวิศิษฐ์ก่อนจึงจะประสบความสำเร็จ

นายวิศิษฐ์ ได้กล่าวกับผู้วิจัยว่าในช่วงชีวิตเริ่มต้นนั้นมองดูแล้วเหมือนกับตัวเอง เป็นคนไม่มีอะไรตัวเปล่าจริง ๆ แต่เมื่อได้มาเปลี่ยนอาชีพการงานนับตั้งแต่ว่าเป็นผู้จัดการโรงเลื่อยไม้แล้วมาเป็นผู้จัดการโรงงานยางพารา ช่วงชีวิตในขณะนั้นยังอยู่แบบราบเรียบ แต่เมื่อมาอยู่กับนายเป๊ะหลิมแล้วในที่สุดได้เป็นผู้จัดการกองมรดกของนายเป๊ะหลิม ชีวิตเริ่มเปลี่ยนแปลงเร็วมากจากที่คิดว่าไม่มีอะไรกลับเริ่มเป็นตัวเป็นตนมากยิ่งขึ้นและเริ่มเชื่อมั่นในตัวเองมาก ว่าสามารถทำประโยชน์ให้กับชุมชนได้ จังหวะชีวิตในช่วงนี้เองทำให้เขาได้รับประสบการณ์และเรียนรู้บทบาทกับกลุ่มต่าง ๆ ในเบตง

การที่นายวิศิษฐ์ ได้มีโอกาสเป็นคนใกล้ชิดกับนายเป๊ะหลิมนั้นทำให้บทบาทของนายวิศิษฐ์

เป็นที่รู้จักของคนทั่วไปมากยิ่งขึ้น การปรากฏตัวในงานต่าง ๆ ของแป๊ะหลิม นายวิศิษฐ์ได้ติดตาม และเป็นที่ปรึกษาไปด้วยในขณะเดียวกันเมื่อนายแป๊ะหลิมเกิดความไม่เข้าใจเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ นายวิศิษฐ์ซึ่งทำงานเป็นคนขับรถคลังอำเภออยู่แล้วก็จะช่วยในการประสานให้กับนายแป๊ะหลิม ทำให้ นายวิศิษฐ์ได้เข้าใจทั้งฝ่ายเจ้าหน้าที่ของรัฐและฝ่ายของนายแป๊ะหลิมว่า ทั้งสองฝ่ายมีความต้องการอะไร จากการเป็นตัวคอยประสานประโยชน์นี้ ทางเจ้าหน้าที่ของรัฐเริ่มมีความพึงพอใจ นายวิศิษฐ์ในระดับหนึ่งเพราะสามารถทำประโยชน์ให้กับทางราชการได้ ในขณะเดียวกันนายแป๊ะหลิมเองก็พึงพอใจในคนของตัวเอง ดังนั้นเมื่อมีกิจกรรมหรืองานด้านการบริจาคใด ๆ ให้กับชุมชนนายแป๊ะหลิมจะปรากฏตัวโดยมีนายวิศิษฐ์ไปด้วยเสมอ ๆ และในบางครั้งนายแป๊ะหลิมก็ใช้ชื่อ นายวิศิษฐ์เป็นคนบริจาคเพราะถือว่านายวิศิษฐ์เป็นบุตรคนหนึ่ง (บุตรบุญธรรม) ฉะนั้นนายวิศิษฐ์จึงเริ่มเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปในเบตงว่า เป็นผู้ที่ทำประโยชน์แก่ชุมชนโดยการบริจาคทั้งเงินทองและสิ่งของต่าง ๆ ได้แก่ โรงเรียน, วัด, สมาคม มูลนิธิ เป็นต้น

ในเวลาต่อมา ชื่อเสียงของนายวิศิษฐ์ได้เป็นที่รู้จักกันมากยิ่งขึ้นในฐานะ เป็นคนที่บริจาคเงินให้กับกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน แล้วในที่สุดนายวิศิษฐ์ก็ได้ตัดสินใจลาออกจากการเป็นลูกจ้างประจำคลังอำเภอเบตง โดยได้เตรียมแผนที่จะเข้าสู่การเมืองในระดับท้องถิ่น และในปี พ.ศ. 2515 ก็ได้มีการแต่งตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเบตงขึ้น จำนวน 12 คน^๕ หนึ่งในจำนวนนั้น ก็ได้มีรายชื่อของนายวิศิษฐ์ด้วยเหตุผลหนึ่งที่นายวิศิษฐ์ได้รับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลนั้นเพราะได้รับการสนับสนุนจากข้าราชการผู้ใหญ่^๖ ในพื้นที่ขณะนั้น (นายอำเภอ) ต่อมาผู้ใหญ่คนนี้ได้เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วก็มาเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทยจนถึงปัจจุบันนี้ นายวิศิษฐ์เชื่อว่าอิทธิพลของแป๊ะหลิมซึ่งเป็นพ่อบุญธรรมของเขาก็มีส่วนช่วยเหลือบ้างเหมือนกัน เพราะในการบริจาคเงินให้กับชุมชนหรือการปรากฏตัวในงานต่าง ๆ ของพ่อบุญธรรมนั้น ตัวของนายวิศิษฐ์ก็ได้ติดตามอยู่เสมอ ส่วนข้าราชการผู้ใหญ่ที่มีบทบาทนั้นมีส่วนสนับสนุนนายวิศิษฐ์อย่างมากเพราะเมื่อนายวิศิษฐ์ ได้รับการแต่งตั้งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลแล้ว ผู้ใหญ่ท่านนี้ (นายอำเภอในขณะนั้น)

^๕ ในจำนวนสมาชิกสภาเทศบาล 12 คน ที่ได้รับการแต่งตั้งจากนายอำเภอนั้นมีผู้นำที่เรา กำลังศึกษาได้ได้รับการแต่งตั้งด้วย 2 คน คือ นายแพทย์สวนิต จาระวาณิช กับนายมานะ ปิยนนท์พงศ์

^๖ ปัจจุบันข้าราชการผู้ใหญ่ท่านนี้ยังมีชีวิตอยู่ เคยเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดและปัจจุบันนี้ มีตำแหน่งเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย ความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการท่านนี้กับนายวิศิษฐ์มีความสัมพันธ์ที่แนบแน่น จะเห็นได้ว่าบ้านพักอยู่ติดกันที่หมู่บ้านจัดสรรแห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี

ก็ยังได้สนับสนุนเขาอีก โดยเป็นคนประสานงานกับกลุ่มสมาชิกสภาเทศบาลคนอื่น ๆ ให้เลือกนายวิศิษฐ์เป็นนายกเทศมนตรี ในขณะที่ผู้ว่าราชการจังหวัดในขณะนั้นมีความต้องการ ให้นายแพทย์ สวณิต เป็นนายกเทศมนตรีเพราะนายแพทย์สวณิตเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติที่เหมาะสม แต่นายแพทย์ สวณิตก็ไม่กล้าที่จะรับตำแหน่ง โดยให้เหตุผลว่าจะไม่สามารถควบคุมและตามเกมการเมืองท้องถิ่น ได้เหตุผลหลักที่สำคัญ คือ กลัวว่าจะถูกเป็นหุ่นเชิดเพราะไม่มีฐานคะแนนเสียงในสมาชิกสภาเทศบาล นายแพทย์สวณิตจึงขออาสาเป็นประธานสภาเทศบาลแทนเท่านั้น เมื่อปรากฏการณ์เป็นเช่นนี้ นายอำเภอเบตงซึ่งสนับสนุนนายวิศิษฐ์อยู่แล้ว จึงได้เสนอชื่อนายวิศิษฐ์เป็นนายกเทศมนตรีแทน

ดังนั้นตั้งแต่ปี พ.ศ.2515 อันเป็นปีการแต่งตั้งสมาชิกสภาเทศบาล โดยมีนายวิศิษฐ์ เป็นนายกเทศมนตรี เป็นต้นมา จนถึงปัจจุบันรวมเวลามากกว่า 25 ปี นายวิศิษฐ์รู้จักใช้อำนาจ และใช้อิทธิพลไปในการต่อสู้เพื่อที่จะให้ได้อยู่ในตำแหน่งนั้นต่อไป และก็สามารถทำได้สำเร็จบรรลุเป้าหมายทุกครั้ง ลักษณะการใช้อำนาจและอิทธิพลบางกรณีก็รุนแรงดังเช่น ในปี พ.ศ.2520 ซึ่งเป็นปีของการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลอีกสมัยหนึ่ง มีจำนวนทีมที่เข้าสมัครรับการแข่งขันจำนวน 2 ทีมด้วยกัน คือ ทีมนายมงคล วัฒนายากร กับทีมนายวิศิษฐ์ ทั้งสองทีมต่างก็มีลูกทีมที่ลงสมัคร ผลการเลือกตั้งปรากฏผลว่าทีมนายมงคลได้รับเลือกเข้ามา 6 คน ส่วนทีมนายวิศิษฐ์ก็ได้รับเลือกเข้ามา 6 คนเช่นกัน จึงเกิดปัญหาขึ้นว่าในแต่ละทีมมีคะแนนเสียงเท่ากันเช่นนี้จะแก้ไขกันอย่างไร ตามหลักการนั้นจะต้องสรรหาสมาชิกสภาเทศบาลที่มีอาวุโสมาเป็นประธานสภาเทศบาลเพื่อแต่งตั้งนายกเทศมนตรีในขณะนั้นทีมของนายมงคล มีนายอัมพร อินทปัญญา เป็นผู้มีอาวุโสสูงที่สุดในการเป็นประธานสภาชั่วคราว เพื่อดำเนินการสรรหานายกเทศมนตรี ซึ่งแน่นอนว่านายอัมพรจะต้องเลือกนายมงคลเป็นนายกเทศมนตรีเพราะเป็นทีมของตนเอง แต่แล้วนายอัมพรก็ไม่สามารถเป็นประธานในการชี้ขาดการเลือกนายกเทศมนตรีได้เนื่องจากนายอัมพรถูก จคม. ชมชู่จะเอาชีวิตถ้าหากว่ายังอยู่ในพื้นที่ นายอัมพรจึงได้หลบหนีไปอยู่บ้านเกิดที่จังหวัดสงขลา เพราะเกรงกลัวอิทธิพลของ จคม. ชมชู่ เมื่อเป็นดังนี้ทีมของนายมงคลก็ไปหาสมาชิกที่มีอาวุโสในทีมมาใหม่ได้ นายวิจิตร หรั่งสมัน เป็นตัวแทนอาวุโสส่วนทีมนายวิศิษฐ์ ได้เสนอนายเคลื่อน น้อยเสงี่ยม เป็นตัวแทนอาวุโสของทีม ตามข้อเท็จจริงที่รู้กันนั้น ผู้ที่อาวุโสที่แท้จริงนั้น คือ นายวิจิตร หรั่งสมัน เพราะมีอายุมากกว่า แต่นายวิจิตรไม่สามารถหาหลักฐานมายืนยันได้ เนื่องจากการตรวจสอบหลักฐานในทะเบียนราษฎรของเทศบาลตำบลเบตงนั้นปรากฏว่า นายเคลื่อน น้อยเสงี่ยม มีอายุมากกว่า

เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ไม่สามารถลงรอยกันได้เช่นนี้ นายมงคลซึ่งถือว่าเป็นผู้ที่มีความรู้

ความสามารถที่สุดของทีม^๕ ก็ได้เขียนหนังสือร้องเรียนขอความเป็นธรรมไปในที่ต่าง ๆ ว่าทีมของตนไม่ได้รับความเป็นธรรมจากฝ่ายตรงข้าม ทำให้ทีมฝ่ายตรงข้ามเกิดความไม่พอใจ จึงได้ดำเนินการใช้อำนาจมีมติในการสั่งหารนายมงคล โดยผู้ลงมือปฏิบัติการสั่งหารมีจำนวน 2 คน แต่งกายคล้ายโจรจีนสวมหน้ากาก มีหมวกดาวแดง ทำที่ติดต่อธุรกิจทางธนาคาร แล้วถามหานายมงคลซึ่งนั่งอยู่ในโต๊ะทำงาน หลังจากนั้นก็ได้ปล้นธนาคารกวาดเอาเงินไปแล้วลงมือยิงนายมงคลหลายนัดหลังจากนั้นก็ได้นำรถมอเตอร์ไซด์หลบหนีไป เจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่ในเหตุการณ์ได้ติดตามจับกุมแต่ไม่สามารถจับกุมได้ทันทีเพราะกลุ่มผู้ลงมือสั่งหาร ได้เอาเงินไปรยตลอดทางทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจติดตามจับกุมยากลำบาก และประชาชนที่พบเห็นเหตุการณ์ต่างก็มุ่งแย่งชิงเงินที่ถูกไปรยลงเคลื่อนตามถนน

ภายหลังจากนั้นอีกไม่นานเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอเบตงที่สามารถทำการจับกุมคนร้ายได้ แต่ไม่สามารถหาพยานหลักฐานที่จะโยงโยผู้จ้างวานได้แต่อย่างไรก็ตามมีคนจำนวนหนึ่ง ในชุมชนเบตงเชื่อว่าผู้จ้างวานคนร้ายนั้นน่าจะเป็นกลุ่มนักการเมืองที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามกับนายมงคล เพราะก่อนที่นายมงคลจะถูกสั่งหารนั้นได้มีการร้องเรียนขอความเป็นธรรมจากผู้หลักผู้ใหญ่ในกระทรวงมหาดไทย มูลเหตุน่าจะมาจากประเด็นนี้มากกว่าประเด็นอื่น ๆ

ตลอดเวลาที่นายวิศิษฐ์ ได้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีนับตั้งแต่ปี พ.ศ.2515 เป็นต้นมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน อิทธิพลของนายวิศิษฐ์ได้แผ่กว้างออกไปมากขึ้น ไม่ว่าจะไปไหนมาไหนประชาชนจะเข้ามาทักทายและมักจะได้รับเชิญให้เป็นประธานในงานต่าง ๆ ไม่ว่าจะในงานวัด, งานฉลองโต๊ะจีน, งานมูลนิธิ สมาคมต่าง ๆ หรืองานอื่น ๆ นายวิศิษฐ์จะต้องไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับเกือบทุกครั้งเสมอถึงแม้ว่าจะไม่มีเวลาเป็นของตนเอง แต่นายวิศิษฐ์ก็เต็มใจเพราะสามารถที่จะทราบข้อคิดเห็นและประเมินว่าฐานคะแนนเสียงของเขายังเหมือนเดิมหรือไม่ นอกจากนี้โดยฐานะตำแหน่งนายกเทศมนตรีนั้นเป็นตำแหน่งทางการบริหารสามารถจะดำเนินการใด ๆ ในอันที่จะช่วยเหลือประชาชนในท้องถิ่นได้ นายวิศิษฐ์ได้ประพฤติปฏิบัติตนภายใต้สภาวะการเช่นนี้สม่ำเสมอ ทำให้การเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล ในแต่ละครั้งทีมนายวิศิษฐ์ได้รับการคัดเลือกเป็นผู้บริหารอยู่ตลอดมา การที่ทีมนายวิศิษฐ์ได้รับการคัดเลือกตลอดมานั้นมีปัจจัยที่ควรพิจารณา 2 ประการ คือ

^๕ นายมงคล เป็นคนจังหวัดปัตตานี เป็นคนที่มีทั้งเงินและอิทธิพลสูงในขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นผู้จัดการธนาคารนครหลวงไทย สำเร็จการศึกษาปริญญาโททางด้านการบริหารธุรกิจ (MBA) ที่มหาวิทยาลัยบอสตันเมื่อปี พ.ศ.2499 เป็นเพื่อนสนิทนายพงศ์ สารสิน รองนายกรัฐมนตรีไทย

ประการแรก เพราะผลงานในคณะเทศมนตรีชุดของนายวิศิษฐ์เองที่ได้ช่วยกันปฏิบัติงานของเทศบาลสำเร็จลุล่วงไป ผลงานที่ที่มายนายวิศิษฐ์ได้สร้างไว้ นับตั้งแต่เข้ามารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีมีตั้งแต่ ห้องสมุดประชาชนที่อยู่ในระดับมาตรฐานสร้างด้วยเงินประมาณ 6-7 ล้านบาท, ตลาดสดเทศบาลซึ่งได้รองรับการขยายตัวอีก 10 ปี มีจำนวน 3 ชั้นอยู่ในมาตรฐาน ตลาดสดชั้นหนึ่ง การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยเป็นหน่วยบรรเทาที่ตีที่สุ่มมี เครื่องมืออุปกรณ์ที่พร้อมและทันสมัยที่มีขีดความสามารถพึ่งตนเองได้ (มีรถดับเพลิงจำนวน 10 คัน) สถานธนาบาล สระว่ายน้ำ สนามกีฬากลาง น้ำตกใจกลางเมือง สวนสาธารณะ สวนสุขภาพ ร. 9 สำหรับผลงานในโครงการต่าง ๆ นั้น มีเพียง 2 โครงการที่ประชาชนเบตงไม่ค่อยเข้าใจในการดำเนินการคือ โครงการสร้างสนามกีฬากลางเพราะประชาชนเบตงต่างวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นโครงการที่ใหญ่เกินความต้องการเพราะ ในการดำเนินการต้องใช้เงินงบประมาณสูงในการที่จะต้องทำการขุดดินบนเนินเขานำมาสร้างเป็นสนามกีฬา โครงการนี้ได้สิ้นเปลืองงบประมาณไปมากแล้วนับตั้งแต่ดำเนินการก่อสร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2519 จนถึงปัจจุบัน ก็ยังไม่สามารถดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงได้ตามเป้าหมาย ซึ่งยังจะต้องก่อสร้างในส่วนต่าง ๆ คือ อัฒจรรย์ประธานและที่ฝึกนักกีฬา, อัฒจรรย์คบเพลิง, อัฒจรรย์ดินหรือหญ้า, รั้วรอบสนามแข่งขัน ซึ่งปัจจุบันนี้อยู่ในระหว่างดำเนินการสร้างสิ่งเหล่านี้ เกี่ยวกับโครงการสร้างสนามกีฬานี้ นายวิศิษฐ์ได้เคยชี้แจงว่า "ต้องการให้สนามกีฬานี้เป็นสนามกีฬาในระดับมาตรฐานให้ชาวต่างประเทศเห็นว่า บ้านเมืองเรามีความเจริญทัดเทียมกับต่างประเทศ ไม่ต้องการให้ชาวต่างประเทศมองว่าล้าหลัง การที่มีคนบางคนไปโจมตีว่าไม่สามารถทำสำเร็จได้เพราะเป็นโครงการที่เป็นความผันนั้น ขณะนี้สนามกีฬาดำเนินการเสร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง" นอกจากนี้ นายวิศิษฐ์ยังได้ชี้แจงต่อผู้วิจัยกรณีที่คนบางคนโจมตีว่าเขาเลียนแบบสนามกีฬาเมอร์เดก้าจนไม่สามารถทำสำเร็จสักทีนั้นว่า "ไม่เป็นความจริงเลยที่กล่าวหาว่าเลียนแบบ เพราะข้อเท็จจริงนั้นได้ไปดูงานในที่ต่าง ๆ มาแล้วหลายแห่ง ไม่ว่าจะเป็นสนามกีฬาเมอร์เดก้า สนามกีฬานครสวรรค์ สนามกีฬาภูเก็ตหรือสนามกีฬาในต่างประเทศก็เคยไปดูมาแล้วและก็ได้ถ่ายรูปมาดูด้วยต่าง ๆ นานา แต่การสร้างสนามกีฬาต้องประสบกับอุปสรรคมากมาย เพราะครั้งแรก ๆ นั้น เทศบาลไม่มีเครื่องจักรเครื่องยนต์ก็ต้องไปยืมที่ต่าง ๆ มาทำงาน แต่ก็มาทำงานได้ประมาณ 3-5 วันแล้วเขาก็กลับไป ไม่ว่าคนที่มาช่วยจะเป็นหน่วยงานเอกชนหรือหน่วยงานราชการ เขาก็ต้องเอารถของเขากลับไปเพราะรถมีราคาแพง การที่หน่วยต่าง ๆ มาช่วยเขาก็ไม่ได้เงินซึ่งเป็นเรื่องทีลำบากในการที่สร้างสนามกีฬาแห่งนี้เพราะสภาพดินเป็นภูเขาจะต้องขุดดินเป็นสนามกีฬาทั้งลูกจึงเห็นว่าสนามกีฬาแห่งนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2519 ได้เริ่มมาใช้สนามโดยการเปิดให้แข่งขันกีฬาระหว่างไทยและมาเลเซีย ได้ตั้งแต่ปี พ.ศ.2529 ซึ่งนับว่ามีความลำบากเช่นเดียวกันกับโครงการสร้างสระว่ายน้ำบนภูเขา, น้ำตกใจกลางเมือง กว่าจะสำเร็จก็โดนสวดไป

มากแต่แล้วเราก็สามารถทำให้สำเร็จ เพราะเป็นงานที่ท้าทายความสามารถ”

ด้วยผลงานของคณะเทศมนตรีชุดของนายวิศิษฐ์ที่ได้ปฏิบัติงานประสบความสำเร็จนี้ทำให้เทศบาลได้รับรางวัลจากกระทรวงมหาดไทยตลอดมาทุกปีนับตั้งแต่ปี พ.ศ.2528 จนถึงปัจจุบันนี้ รางวัลที่เทศบาลได้รับ คือ ผลงานการจัดเทศบาลดีเด่นประเภท ช (รางวัลที่1) ผลงานการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยประเภท ช (รางวัลที่ 1), ผลงานด้านการรักษาความสะอาดและความเรียบร้อย (รางวัลที่ 2) ผลงานด้านการส่งเสริมกิจกรรมเด็กและเยาวชนดีเด่น (รางวัลที่ 2) สำหรับนายวิศิษฐ์เองนั้นก็ได้รับรางวัลจากกระทรวงมหาดไทยในฐานะที่เป็นรางวัลด้านสามารถปฏิบัติหน้าที่จนครบ 4 สมัย โดยความเรียบร้อย

ประการที่สอง นั้นเป็นเพราะนายวิศิษฐ์อยู่ในฐานะที่ร่ำรวยคนหนึ่งของเบตงเนื่องจากได้รับมรดกส่วนหนึ่งของตระกูลแป๊ะหลิมในฐานะที่เป็นบุตรบุญธรรม จึงมีอำนาจในการใช้เงินในการดำเนินการเลือกตั้งได้ ซึ่งทีมฝ่ายตรงข้ามได้กล่าวกับผู้วิจัยว่า “เพราะทีมนายวิศิษฐ์มีทั้งเงินและอิทธิพล เงินนั้นสามารถซื้อได้ทุกอย่างก็เฉพาะการเลือกตั้งในท้องถิ่นเท่านั้น เงินเขามีมากจ่ายเท่าไร เขาก็ยอมจ่ายกับการที่จะได้ตำแหน่งผู้บริหาร บางทีเขาไม่ออกเองได้ให้ผู้รับเหมาช่วยเหลือก็สบาย.... อิทธิพลนั้นหรือไม่ต้องกล่าวถึงคนเบตงถ้าไม่รู้จักก็แย่เขามีทั้งในป่าและในเมือง ในป่าเขามีบุญคุณกันมาก่อน คุณลองไปถามทหารลีในเมืองก็ยังมีเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เข้าเลี้ยงดูอยู่.....” นอกจากนี้ยังมีผู้นำบางคนในเบตงบอกกับผู้วิจัยว่า” ในการเลือกตั้งในแต่ละครั้งจะมีการโยกย้ายสำเนาทะเบียนจากที่อื่น ๆ มาแต่ละครั้งเป็นจำนวนมากเป็น 1,000 ครอบครัว ทางทีมฝ่ายตรงข้ามนายวิศิษฐ์ได้เคยร้องเรียนไปถึงจังหวัดและกระทรวงมหาดไทยมาหลายครั้งว่า ทำไมบ้านเลขที่นี้ จึงมีคนจำนวนมากมายัก แต่ทางจังหวัดและทางกระทรวงไม่สนใจแล้วจะไปทำอะไรเขาได้ เท่านั้นที่รู้แล้วว่า เขาใหญ่ แค่นั้น...”

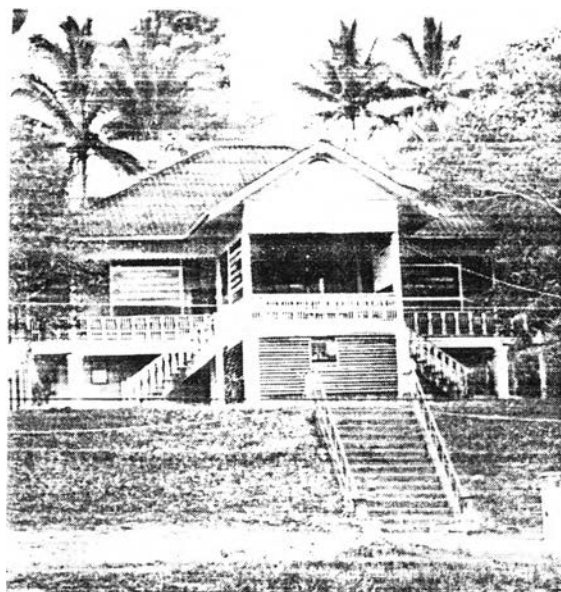
1.2 นายอำเภอเบตง : นายดิเรก (ประชาชนระดับ = 2/ชนชั้นนำระดับ

= 1)

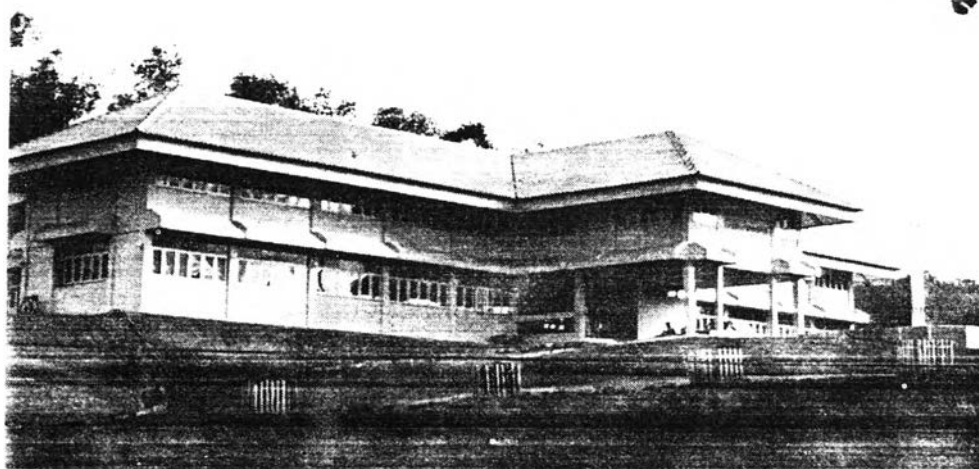
ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

นายดิเรก ปัจจุบันอายุ 38 ปี เกิดที่จังหวัดนนทบุรี เข้ารับราชการครั้งแรกตั้งแต่อายุยังไม่ถึง 20 ปี ในตำแหน่งเล็ก ๆ ของกองหนึ่งในกรมการปกครอง แล้วก็ได้รับการเลื่อน

รูปที่ 5.1 อาคารที่ว่าการอำเภอเบตงหลังเก่าที่อยู่ในสภาพทรุดโทรมที่สร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2473

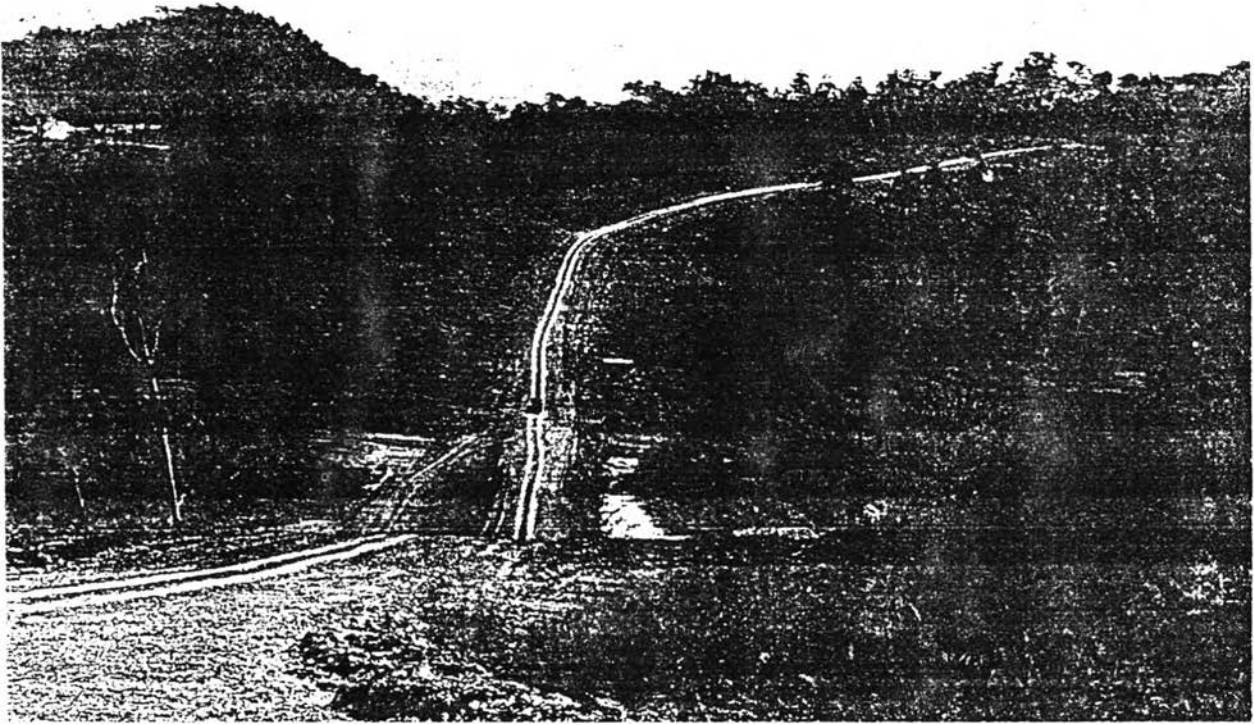
รูปที่ 5.2 อาคารที่ว่าการอำเภอเบตงหลังใหม่สร้างเสร็จเมื่อปี พ.ศ.2528

ตำแหน่งสูงขึ้นมาเรื่อย ๆ ประวัติทางด้านการศึกษานั้นแม้ว่าจะไม่ได้สำเร็จปริญญาเป็นบัณฑิต เหมือนกับบุคคลอื่น ๆ แต่ก็ถือว่าเป็นคนที่มีประวัติการศึกษาที่เรียนดีมาโดยตลอด โดยจะพิจารณาได้ตามประวัติการศึกษาก่อนที่จะได้เป็นนายอำเภอ กล่าวคือเมื่อนายดิเรกได้รับการแต่งตั้งจากกรมการปกครองไปประจำอยู่ ณ ส่วนภูมิภาค ในตำแหน่งปลัดอำเภอใหม่ ๆ นั้นเขาไม่มีความกังวลในหน้าที่การงานอยู่เลย เพราะเคยทำงานในตำแหน่งเล็ก ๆ เกี่ยวกับหนังสือในส่วนกลางมาก่อนแล้ว เมื่อมาอยู่ในตำแหน่งปลัดอำเภอก็ได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับการพัฒนามากขึ้น และก็ได้รับการเลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่งที่สูงขึ้นคือ จากตำแหน่งปลัดอำเภอก็ได้รับการเลื่อนชั้นเป็นปลัดอาวุโส ตามระเบียบของราชการผู้ที่จะได้มาดำรงตำแหน่งเป็นนายอำเภอนั้น จะต้องเป็นผู้ที่เคยอยู่ในตำแหน่งปลัดอำเภอมาก่อน และจะต้องผ่านการอบรมจากโรงเรียนนายอำเภอก่อนที่จะมาเป็นนายอำเภอ กรณีนี้นายดิเรกก็เป็นคนหนึ่งที่สามารถเข้าโรงเรียนนายอำเภอ และเมื่อสำเร็จการศึกษาเขาก็ได้รับการยกย่องว่าเป็นนักเรียนที่เรียนดี เพราะเขาสอบได้ที่ 1 ในโรงเรียนนายอำเภอจากเกียรติประวัติการเรียนในครั้งนี้สามารถกล่าวได้ว่า แม้นายดิเรกจะไม่ได้สำเร็จเป็นบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยใดก็ตาม แต่ก็ถือว่าเป็นคนที่มีความสามารถ เป็นคนที่หัวดี นายดิเรกกล่าวว่า "ในรุ่นที่เข้าเป็นนักเรียนในโรงเรียนนายอำเภอนั้น มีทั้งปริญญาตรีและปริญญาโทมากมาย แต่ผมไม่มีปริญญาใดเลยอาศัยที่มีประสบการณ์ในช่วงที่ทำงานในส่วนกลางมาก่อนและอาศัยที่ขยันเรียนผมเลยสอบได้ที่ 1 ของรุ่น" พื้นเพทางด้านครอบครัวของนายดิเรก นับได้ว่าอยู่ในฐานะที่ร่ำรวยคนหนึ่ง เนื่องจากภรรยาทำกิจการร้านทองหลายแห่งในจังหวัดนนทบุรี นายดิเรกถือว่าเป็นสายเลือดนักปกครองเพราะบิดาเคยเป็นนายอำเภอที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งทางภาคเหนือ ภายหลังบิดาอยากได้ดีทางการเมืองเลยตัดสินใจลาออกจากราชการเข้ามาสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนแต่ไม่ประสบความสำเร็จในการเลือกตั้ง

นายดิเรกได้รับการแต่งตั้งจากกรมการปกครองให้มาเป็นนายอำเภอเบตง เมื่อกลางปี พ.ศ. 2528 โดยตำแหน่งก่อนที่จะมาอยู่ที่นี่เคยเป็นนายอำเภอธารโตอยู่ถึง 3 ปี เส้นทางมารับราชการนั้นได้ผ่านประสบการณ์ในงานต่าง ๆ มากมายทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เคยผ่านพื้นที่ที่ล่อแหลมและทุรกันดาร โลดโผน ทั้งภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือตลอดชีวิตการรับราชการ ส่วนใหญ่มักจะไปปฏิบัติหน้าที่ราชการในเขตพื้นที่ที่ล่อแหลม และมีการก่อการร้าย เพิ่งได้มาอยู่ในเมืองที่ใหญ่ ๆ ก็เป็นครั้งแรกในอำเภอนี้ สาเหตุที่ทำให้นายดิเรกได้รับการแต่งตั้งให้มาอยู่ในอำเภอนี้ เพราะทางราชการเห็นว่า เป็นบุคคลที่มีความสามารถและมีผลงานเป็นที่ยอมรับของผู้หลักผู้ใหญ่ในกองทัพภาค 4 และต้นสังกัด (กรมการปกครอง) โดยมีผลงานทั้งทางด้านการปราบปรามและการพัฒนาในพื้นที่ที่ล่อแหลมและทุรกันดารมาตลอด นายดิเรกเป็นคนที่

รูปที่ 5.3 สถานถนนสายเบตง-แว้ง ที่อยู่ในระหว่างดำเนินการสร้างเพื่อใช้ในการติดต่อ
กับจังหวัดนราธิวาส

ความจริงจังและจริงใจในการที่จะไปค้นหาความจริง และเข้าไปแก้ไขปัญหาคืออันตรายเป็น เห็นได้ว่าตลอดการรับราชการใช้ชีวิตอยู่ในพื้นที่ที่มีการก่อการร้ายมาตลอดนับตั้งแต่ได้รับตำแหน่งหัวหน้ากิ่งอำเภอนาน้อย จังหวัดน่าน เป็นต้นมา และตำแหน่งสุดท้ายที่ประจำอยู่ก่อนที่จะโยกย้ายไปอยู่อำเภอเบตงนั้นก็เป็นายอำเภอธารโตมาก่อน การที่นายดิเรกได้โยกย้ายจากอำเภอเล็ก ๆ ไปอยู่ในอำเภอใหญ่ ๆ อย่างเบตงนี้ ทำให้เขาเกิดความภาคภูมิใจที่ผู้หลักผู้ใหญ่ได้ไว้วางใจ และเลือกเขาให้มาดำรงตำแหน่งนายอำเภอที่ใหญ่เช่นนี้ ยิ่งทำให้นายดิเรกจะได้แสดงฝีมือการทำงานให้ปรากฏเด่นชัดมากขึ้น เพราะนายดิเรกเคยกล่าวอยู่เสมอว่า มีงานบางอย่างที่เขาต้องการทำให้สำเร็จ ซึ่งในช่วงที่อยู่ในอำเภอธารโต ยังไม่ได้แสดงฝีมือในการทำงานมากเพราะเขาเพิ่งได้มาอยู่ภาคใต้ที่อำเภอธารโตเป็นครั้งแรกในตำแหน่งนายอำเภอ และพื้นที่ของอำเภอนั้นมีความแตกต่างจากพื้นที่ทางภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กล่าวคือภาษาวัฒนธรรม ประเพณีนั้นไม่เหมือนกัน ฉะนั้นในช่วงระยะเวลาที่อยู่ในอำเภอธารโตนั้นเขาต้องปรับตัวให้เข้ากับชาวบ้าน และต้องใช้เวลาในการมุ่งศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหามหาการเมือง (ปัญหา จคม.) เสียเป็นส่วนใหญ่ ด้านการปฏิบัติในการแก้ไขปัญหานั้นยังไม่ได้ผล โดยนายดิเรกเคยกล่าวกับหัวหน้าส่วนราชการต่าง ๆ ว่า การทำงานการเมืองในพื้นที่นี้จะต้องใช้เวลา ต้องทำด้วยความอดทน และต้องทำทุกวิถีทางที่จะพิสูจน์ให้เห็นว่าฝ่ายเรามีความจริงใจในการแก้ไขปัญหานี้"

โดยฐานะตำแหน่งของนายอำเภอนั้นตามกฎหมายในประกาศของคณะปฏิวัติฉบับที่ 218 ข้อ 57, 58 นั้น ได้ให้ตำแหน่งนายอำเภอเป็นตำแหน่งที่มีอำนาจตามกฎหมายสูงสุดของชุมชน กล่าวคือตำแหน่งนายอำเภอนั้นเป็นหัวหน้าปกครองบังคับบัญชาบรรดาข้าราชการในอำเภอ และรับผิดชอบงานบริการราชการของอำเภอ ซึ่งนั่นหมายถึงว่าหัวหน้าส่วนราชการประจำอำเภอ ซึ่งกระทรวง ทบวง กรมต่าง ๆ ส่งมาประจำนั้นเป็นผู้ช่วยเหลือในการปฏิบัติหน้าที่

กล่าวโดยฐานะตำแหน่งของนายดิเรกนั้น เขาตระหนักในกฎหมายดีว่าเขาเป็นคนที่มีความอำนาจอย่างกว้างขวาง และอำนาจทางกฎหมายนั้นทำให้นายดิเรกเป็นบุคคลหนึ่งที่เข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับทุก ๆ คน ทั้งที่เป็นข้าราชการ กำนัน ผู้ใหญ่บ้านและประชาชน ความเกี่ยวพันในลักษณะอำนาจตามกฎหมายนี้ ในบางครั้งแอบแฝงไว้ซึ่งอำนาจที่จะให้คนและโทษแก่บุคคลบางคนได้ง่าย ฉะนั้นด้วยฐานะตำแหน่งในการเป็นหัวหน้าปกครองบังคับบัญชาบรรดาข้าราชการในอำเภอ จึงทำให้ได้รับการยกย่องในทางสังคมสูงเช่นเดียวกับนายดิเรก แม้ว่าจะมาอยู่ในเบตงได้ไม่นานนักประชาชนส่วนใหญ่ต่างก็กล่าวถึงเขาในฐานะที่เป็น "คนดี" "เป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ ยิ้มง่าย" ทั้งคนจีนและคนไทยมุสลิมต่างก็ยกย่องชมเชยในบุคลิกอันแสดงถึงความจริงใจ

และความเป็นกันเองของเขา ดังนั้นไม่ว่าจะมีงานอะไรที่ไหน นายอำเภอจะได้รับเชิญไปเป็นเกียรติอยู่เสมอ ไม่ว่าจะเป็นงานวัดเกิด งานแต่งงาน งานเปิดร้าน งานขึ้นบ้านใหม่ งานศพ งานบวช และงานเทศกาลอื่น ๆ ซึ่งเจ้าภาพจะเชิญไปในฐานะแขกผู้มีเกียรติ⁷ แต่ทุกวันนายอำเภอแทบจะไม่ได้ว่างเว้นจากกิจกรรมทางสังคมเหล่านี้ นอกจากนี้ยังพร้อมอยู่เสมอที่จะให้ความคุ้มครองป้องกันเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้แก่ชุมชนด้วย การไปปรากฏตัวแต่ละคราวดูจะยิ่งทำให้นายอำเภอมีอิทธิพลมากขึ้น

ในตำแหน่งนายอำเภอเบตงซึ่งเป็นตำแหน่งที่มีอำนาจสูงสุดในชุมชน เป็นหัวหน้าปกครองบังคับบัญชาบรรดาข้าราชการทั้งอำเภอ นั้น นายดิเรกรู้ว่าสิ่งที่ทำให้อิทธิพลของเราได้รับการยอมรับจากบรรดาข้าราชการส่วนต่าง ๆ ที่กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ ส่งมาประจำในอำเภอจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องสร้างสายสัมพันธ์อันดีกับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในกระทรวงไว้เพื่อที่จะได้รับการสนับสนุนในการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของเขา ฉะนั้นฐานะนายอำเภอจึงต้องมาร่วมงานหรือจัดการเลี้ยงรับรองข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เมื่อบุคคลเหล่านี้มาตรวจราชการหรือแวะผ่านมาอยู่เสมอ

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่าในบรรดาตำแหน่งทางการที่สังกัดในส่วนภูมิภาคด้วยกันนั้น จะเห็นได้ว่าตำแหน่งนายอำเภอนั้นนอกจากจะมีอำนาจหน้าที่ที่มีอยู่ตามตัวบทกฎหมายแล้ว ยังมีหน้าที่ที่เกี่ยวกับวิธีปฏิบัติอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งอาจเกิดขึ้นเฉพาะหน้าโดยไม่มีตัวบทกฎหมายหรือระเบียบแบบแผนวางไว้ในเรื่องนั้น ๆ โดยตรงว่าจะให้ทำอะไร เช่น ภาระหน้าที่ในเรื่องการไปในงานที่ได้รับเชิญจากชาวบ้านก็ดี การรับเป็นกรรมการของสมาคมเอกชนหรือของวัดก็ดี ตลอดจนการต้อนรับหรือรับรองข้าราชการจากกระทรวง ทบวง กรม ในส่วนกลางก็ดี นายอำเภอจะต้องรับภาระเหล่านี้มากกว่าข้าราชการส่วนอื่น ๆ นายดิเรกเองนั้นก็ตระหนักในหน้าที่และการทำงานในด้านนี้ดี เขาจึงมิได้ละทิ้งแบบธรรมเนียมการปฏิบัติ ยิ่งกว่านั้นนายดิเรกเองตระหนักในบทบาทหน้าที่ในตำแหน่งดีว่า ตัวของเขาเองเป็นข้าราชการฝ่ายปกครองจะต้องทำการบำบัดทุกข์ บำรุงสุข ซึ่งมีเป้าหมายในการให้ประชาชนอยู่ดีกินดี บทบาทของนายดิเรกด้านนี้เขาตระหนักดีว่า "ทุกข์สุข" ในที่นี้หมายถึง ทุกข์สุขของประชาชนที่อยู่ในเขตการปกครองของเขา บทบาทในด้านนี้นายดิเรกสามารถแสดงผลงานที่ปรากฏออกมาเป็นรูปธรรมได้ชัดเจนก็คือผลงานใน

⁷ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, : บุคคลชั้นนำ โครงสร้างแห่งอำนาจและการเมืองในชุมชนไทย (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2515), หน้า 79.

ด้านการทำนุบำรุงความเจริญของท้องถิ่น, การส่งเสริมอาชีพของราษฎร, การให้ประชาชนได้มีที่อยู่ทำกินเป็นหลักแหล่ง, การช่วยเหลือราษฎรเมื่อประสบเหตุร้าย เช่น ว่างภัย อัคคีภัย และอื่น ๆ เป็นต้น

ชุมชนเบตง เป็นชุมชนหนึ่งที่มีลักษณะ เฉพาะที่อยู่ในช่วงกำลังพัฒนาและมีปัญหาทางด้านความมั่นคงอันเกิดจากการมือที่ธินลของโจรจันคอมมิวนิสต์มาลาया (จคม.) ฉะนั้นงานชิ้นสำคัญที่นายดิเรกได้รับมอบหมายจากรัฐบาลและกองทัพในขณะนั้นก็คือ การตัดถนนสองสายในเขตอิทธิพลของโจรจันคอมมิวนิสต์มาลาया เพื่อผลักดันโดยใช้ความเจริญให้โจรจันคอมมิวนิสต์ถอยร่นออกไป ถนนสายแรกที่ได้รับมอบหมายและทำสำเร็จไปแล้วก็คือ ถนนสายหมู่บ้าน ก.ย.27 - บ้านธารโต ถนนสายนี้มีจุดมุ่งหมาย 2 ประการคือ ประการแรกเพื่อให้สามารถใช้เส้นทางนี้ยื่นระยะทางจากจังหวัดเข้าข้างเมืองเบตงได้โดยเร็ว เพราะถนนที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเป็นถนนที่ตีก็จริงแต่ต้องใช้เวลานานในการเดินทางมีทางโค้งจำนวนมาก เพื่อให้การเดินทางรวดเร็ว นายดิเรกจึงทำโครงการขออนุมัติจากผู้ว่าราชการจังหวัดและทางรัฐบาลก็ไม่ขัดข้อง ประการที่สองถนนสายนี้มีขึ้นเพื่อตัดกำลังอิทธิพลของ จคม. กล่าวคือสร้างขึ้นในบริเวณที่อยู่ใกล้ฐานปฏิบัติการของ จคม. กรม 12 เขต 2 ในบริเวณบ้านวังใหม่ ต.อัยเยอร์เวง ที่ติดกับอำเภอธารโต จังหวัดยะลา การสร้างถนนสายนี้เมื่อดำเนินการเสร็จนับว่าสามารถใช้ได้ผลในการปฏิบัติการจิตวิทยามาก แต่ต่อมาถนนสายนี้ไม่สามารถใช้งานได้ เนื่องจากขาดการบำรุงรักษาประกอบด้วยเป็นถนนที่ผ่านเนินเขาที่สูง ๆ กำลังรถบรรทุกหนัก ๆ ไม่สามารถขึ้นได้ จึงเลิกใช้ไปโดยปริยายจะมีใช้กันก็แต่ในหมู่บ้านเท่านั้น

ถนนสายที่สองที่นายดิเรกได้รับมอบหมายจากรัฐบาลก็คือ ถนนสายเบตง จุดมุ่งหมายถนนสายนี้เพื่อใช้เป็นจุดยุทธศาสตร์ในเขตแดนไทย ที่สามารถใช้ในการติดต่อกับจังหวัดนราธิวาสได้ ถนนสายนี้สร้างขึ้นมาเป็นถนนคู่ขนานกับถนนเลียบชายแดนประเทศมาเลเซีย กล่าวคือในปัจจุบันนี้ประเทศมาเลเซียได้ดำเนินการสร้างกำแพงขึ้นในบริเวณเขตแดนติดต่อกับไทย โดยได้ดำเนินการสร้างถนนเลียบชายแดนด้วย โครงการถนนสายนี้ผู้ที่มีส่วนผลักดันให้กับนายดิเรกคือ พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ ที่รับปากจะช่วยดำเนินการให้โดยทางพลเอกชวลิตช่วยเหลือที่จะไปดำเนินการในส่วนของการจราจรต่าง ๆ ให้ เหตุผลหนึ่งที่พลเอกชวลิตขึ้นไปดำเนินการก็เพราะนายดิเรกเป็นบุคคลที่มีส่วนผลักดันให้โจรจันคอมมิวนิสต์มาลาया กรม 12 เขต 2 ได้ออกมาร่วมพัฒนาชาติไทย เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2530 ทำให้พลเอกชวลิตเกิดความประทับใจและได้เรียกตัวนายดิเรกมาพบ แล้วได้สอบถามต่อว่าจะให้ทางทหารสนับสนุนและช่วยเหลือโครงการนี้

อะไรบ้าง นายดิเรกจึงได้ขอให้ทางพลเอกชวลิตช่วยดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโครงการนี้
สร้างถนนสายเบตง-แจ้ ในปัจจุบันนี้โครงการนี้กำลังดำเนินการอยู่และสร้างไปแล้วบางส่วน
ชาวเบตงทราบกันดีว่าถนนสายนี้เป็นถนนสายหนึ่งที่จะต้องผ่านในเขตอิทธิพลของโจรจีนคอมมิวนิสต์
มาลายา กรม 12 เขต 2 การดำเนินการสร้างและสำรวจถนนคงทำได้ด้วยความยากลำบาก

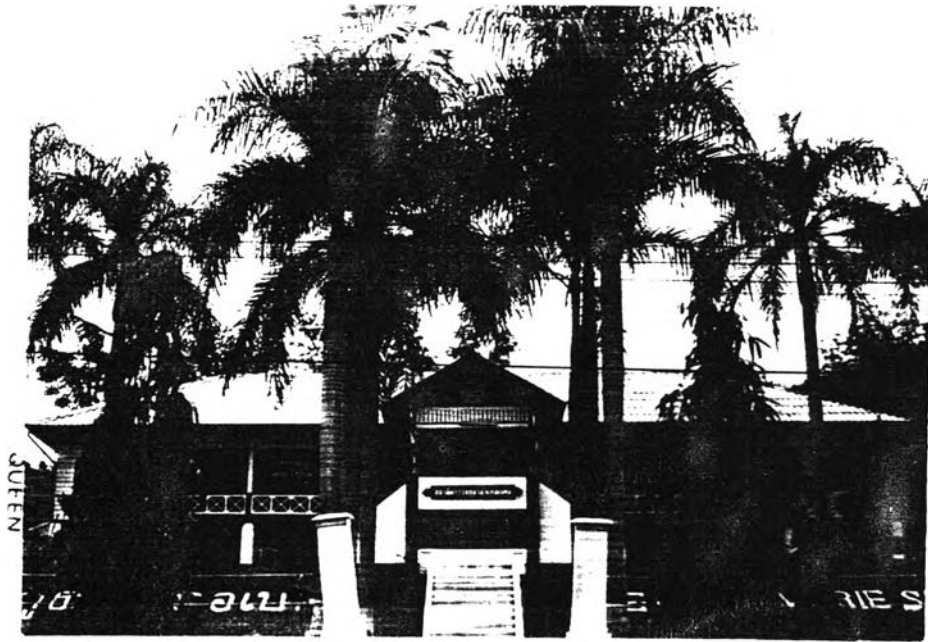
งานชิ้นสำคัญ 2 ซึ่งดังกล่าวข้างต้นนับว่าทำให้บทบาทของนายดิเรกโดดเด่นเป็นที่รู้จัก
ของคนมากขึ้น โดยเฉพาะชาวเบตงเท่านั้น และบทบาทของเขายังถูกจารึกในประวัติศาสตร์
ไปด้วยในฐานะเป็นคนไทยตัวอย่างประจำปี พ.ศ. 2531 ซึ่งเขาเพิ่งได้รับรางวัลเมื่อต้นปี
2531 นี้เอง ด้วยผลงานด้านการผลักดันให้ จคม. มาร่วมพัฒนาชาติไทยเป็นผลสำเร็จ

1.3 สารวัตรใหญ่ : พ.ต.ท.สุชาติ (ประชาชนระบุชั้นอันดับ = 3/ชนชั้นนำระบุชั้น
อันดับ = 3)

ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

พ.ต.ท.สุชาติ คริสต์มัย ปัจจุบันอายุ 44 ปี เกิดที่จังหวัดนัทลุง ดำรงตำแหน่งเป็น
สารวัตรใหญ่ สภ.อ.เบตงมาได้ประมาณ 2 ปีเศษ (มาดำรงตำแหน่ง พ.ศ. 2528) สำเร็จ
การศึกษาชั้นปริญญาตรีด้านกฎหมายจากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เมื่อปี พ.ศ.
2508 หลังจากนั้นได้เข้ารับราชการตำรวจ โดยดำรงตำแหน่งครั้งแรกเป็นผู้บังคับหมวดสถานี
ตำรวจภูธรอำเภอเมืองนัทลุง หลังจากนั้นได้รับการแต่งตั้งโยกย้ายไปที่ต่าง ๆ ในภาคใต้
ชีวิตการรับราชการของ พ.ต.ท.สุชาตินั้น ส่วนใหญ่ไปอยู่ในหน่วยกำลังรบของกองกำกับการบ่อ
ครั้ง หน่วยกำลังรบในที่นี้ก็คือหน่วยปฏิบัติการพิเศษ (นปพ.) ซึ่งมีหน้าที่ในการต่อต้านการก่อการ
ร้ายทุกรูปแบบในภารกิจที่ตำรวจภูธรได้รับมอบหมายจากกองกำกับการ พ.ต.ท.สุชาติมักกล่าวอยู่
เสมอว่า "ชีวิตของตำรวจ นปพ. ในช่วยเหตุการณ์รุนแรงนั้นเสี่ยงอันตรายมาก ไม่รู้ว่าชีวิต
ของตนเองจะตายหรือจะถูกฝ่ายตรงข้ามลอบโจมตีฐานปฏิบัติการเมื่อใด ภาระกิจที่ พ.ต.ท.
สุชาติได้รับมอบหมายนั้นทำให้เขาได้ไปทั่วทุกแห่งในภาคใต้ แต่พื้นที่ปฏิบัติการของเขาที่ไปประจำ
นานที่สุดก็คือจังหวัดนัทลุง และจังหวัดสตูล พ.ต.ท.สุชาติได้กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้เขาต้องไปอยู่
ในหน่วยปฏิบัติการพิเศษ (นปพ.) มากกว่าจะไปอยู่ด้านการสอบสวนซึ่งได้เรียนจบมาทางด้าน
กฎหมายโดยตรงนั้น เพราะว่าในช่วงนั้นสถานการณ์การก่อการร้ายมีความรุนแรงมาก กำลัง
เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ไปอยู่หน่วย นปพ. มีน้อย ทำให้เขาต้องไปอยู่หน่วยปฏิบัติการพิเศษซึ่งได้เรียนรู้

รูปที่ 5.4 สถานีตำรวจภูธรอำเภอเบตงซึ่งสร้างมาเป็นเวลานานปัจจุบันยังใช้การได้ดีอยู่

ประสบการณ์ด้านการก่อการร้ายเกือบทุกรูปแบบ เพราะได้อยู่ในหน่วยปฏิบัติการพิเศษนานถึง 10 ปีเต็ม และในด้านการบำเหน็จความดีความชอบ (2 ชั้น) ก็ไม่เป็นปัญหา เพราะว่าในสมัยนั้น กำลังคนที่มืออยู่ในหน่วย นพ. จะได้รับการพิจารณา ก่อน เนื่องจากมีอัตราต่อการทำงานเสี่ยงภัย อันตรายสูงกว่ากรณีอื่น ๆ เป็นกรณีพิเศษ ทำให้ พ.ต.ท.สุชาติได้รับการเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น เรื่อย ๆ จากตำแหน่ง รองสารวัตร สารวัตร และก็มาเป็นสารวัตรใหญ่ในที่สุด

พ.ต.ท.สุชาติเคยดำรงตำแหน่งสารวัตรใหญ่มาแล้ว 3 แห่ง คือ ที่ อ.ละงู จังหวัด สตูล, อ.สิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช, อ.พุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ดังนั้นโดยฐานะตำแหน่ง สารวัตรใหญ่ พ.ต.ท.สุชาติ ได้เคยเป็นมาแล้วไม่ต่ำกว่า 10 ปี ประสบการณ์ที่ได้รับจากการ ดำรงตำแหน่งสารวัตรใหญ่ก็อยู่ในระดับที่มีประสบการณ์สูง และเขาเคยผ่านงานในพื้นที่ที่มีคดี อุกฉกรรจ์มากคือที่ อ.พุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี และ อ.สิชล จังหวัดนครศรีธรรมราช ทำให้ ไม่มีความหนักใจ กับหน้าที่การงานที่ได้รับมอบหมายเมื่อได้ย้ายมาอยู่ที่อำเภอเบตง ซึ่งมีคดี อุกฉกรรจ์ไม่มากนักเป็นที่รู้จักในวงราชการท้องถิ่น โดยเฉพาะชุมชนเล็ก ๆ อย่างอำเภอเบตง การที่ พ.ต.ท.สุชาติได้รับการแต่งตั้งโยกย้ายจากสารวัตรใหญ่อำเภอพุนพิน ให้มาดำรง ตำแหน่งสารวัตรใหญ่อำเภอเบตงนั้น (อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย) ทำให้เขาได้ มาอยู่ในพื้นที่ที่นับว่าเป็นโรงพักชั้นดี และโดยตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่ง เขาควบคุมและดูแลกรมตำรวจอยู่นั้น ไม่ใช่เรื่องที่ยากเลยที่ขอตำแหน่งกับอธิบดีกรมตำรวจ ซึ่ง ถือว่าเป็นผู้บังคับบัญชาของเขา อีกนัยหนึ่งในด้านความสัมพันธ์กับนักการเมืองท่านนั้น พ.ต.ท. สุชาติมีความสัมพันธ์อย่างแนบแน่น เพราะฐานะส่วนหนึ่งพ.ต.ท.สุชาติเป็นเพื่อนกันและฐานะอีก ส่วนหนึ่งก็เป็นฐานะคะแนนเสียงที่สำคัญให้กับนักการเมืองท่านนี้ เพราะพื้นที่นันทบุรีของ พ.ต.ท.สุชาตินั้นเป็นคนที่กว้างขวางในจังหวัดนันทบุรีและมีสมัครพรรคพวกมาก และการที่ตำรวจ บางคนมีเส้นสายผูกพันกับนักการเมืองบางท่านนั้น ก็ไม่ใช่สิ่งที่เสียหายอะไรมากนักกับการที่นัก การเมืองจะตอบแทนตำรวจคนนั้น

พ.ต.ท.สุชาติ ครีสมัย แม้ว่าจะมาอยู่เบตงไม่นานนัก (2 ปีเศษ) แต่โดยฐานะ ตำแหน่งหน้าที่การงานทำให้ต้องรับผิดชอบงานต่าง ๆ ของชุมชนมากมาย กล่าวคือต้องรับผิดชอบ งานในตำแหน่งหัวหน้าพนักงานสอบสวนในเขตท้องที่ รับผิดชอบในการปกครองบังคับบัญชาของ ข้าราชการตำรวจไม่ต่ำกว่า 200 คน และยังต้องดูแลสถานีตำรวจภูธรตำบลอีก 2 แห่ง คือ สถานีตำรวจภูธร ตำบลยะรมและตำบลอัยเยอร์เวง นอกจากนี้โดยตำแหน่งที่มีผลกระทบต่อ ประชาชนโดยตรงก็คือ หน้าที่ในการวางแผนป้องกันปราบปรามอาชญากรรมและการจราจร ใน

ด้านการวางแผนป้องกันปราบปรามอาชญากรรมนั้น พ.ต.ท.สุชาติได้จัดกำลังตำรวจสายตรวจ ออกตระเวนตามท้องที่ต่าง ๆ เพื่อจะได้ดูแลความสงบเรียบร้อย และเพื่อจะได้ป้องกันและแก้ไข เหตุร้ายต่าง ๆ ได้ทันทั่วทั้งที่ นอกจากนี้พ.ต.ท.สุชาติยังได้วางแผนทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ในกรณีที่มีเหตุการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้น เช่น กรณีที่มีการปล้นธนาคาร กรณีเพลิงไหม้ กรณีที่ผู้ต้องหา หลบหนีที่ควบคุม เป็นต้น

ดังนั้นโดยฐานะตำแหน่งสารวัตรใหญ่เป็นตำแหน่งที่มีอำนาจหน้าที่ในการรักษาความสงบ รียบร้อยของประชาชน และเป็นเจ้าหน้าที่รักษากฎหมาย อำนาจจึงมีอยู่อย่างกว้างขวางไม่ยิ่ง หย่อนไปกว่าตำแหน่งอื่น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในระบบสังคมไทยการประพฤติตัวฝ่าฝืนระเบียบ กฎหมายมีอยู่เสมอ จึงทำให้สารวัตรใหญ่ได้รับเชิญไปเป็นกรรมการรักษาความปลอดภัยในงาน ต่าง ๆ เสมอ เช่น กรรมการรักษาความปลอดภัยงานสมโภชโศภิธิ, กรรมการรักษาความปลอดภัยงานวัดและงานอื่น ๆ เป็นต้น ประชาชนทั่วไปในชุมชนเบตงมองพ.ต.ท.สุชาติว่าเป็นผู้พิทักษ์ สันติราษฎร์ ที่มีอำนาจในการที่จะจับกุมบุคคลผู้กระทำความผิดอาชญากรรม นอกจากนั้นผู้มีอำนาจ คนอื่น ๆ หรือชนชั้นนำคนอื่น ๆ ก็มักจะเกี่ยวข้อแฉมาเยี่ยมเยียนในกรณีที่พรรคพวกของตนถูกจับกุมดำเนินคดี ก็จะมาขอความช่วยเหลือจากพ.ต.ท.สุชาติให้ผ่อนหนักเป็นเบา จึงทำให้พ.ต.ท.สุชาติมีอำนาจการต่อรองกับบุคคลผู้นำอื่น ๆ ไม่น้อย

1.4 เทศมนตรีเทศบาลตำบลเบตง : นายคุณวุฒิ (ประชาชนระบุนับ = 4/ชนชั้นนำ ระบุนับ = 7)

ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

นายคุณวุฒิ อายุ 40 ปี เป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลเบตง และได้ดำรงตำแหน่ง เทศมนตรีเทศบาลชุมชนเบตงมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 จนถึงปัจจุบันนี้รวมระยะเวลาได้ประมาณ 8 ปี นายคุณวุฒิเกิดที่ชุมชนเบตงแห่งนี้ พื้นเพทางด้านครอบครัวกล่าวได้ว่า เขาเป็นลูกผสมระหว่างสัญชาติมาเลเซียกับสัญชาติจีน กล่าวคือมารดาเป็นคนเชื้อชาติจีน สัญชาติมาเลเซีย ส่วนบิดาเป็นคนเชื้อชาติจีน สัญชาติจีน ซึ่งได้อพยพมาจากประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ นายคุณวุฒิจึงถือว่า เขาเป็นคนเชื้อชาติจีน สัญชาติไทย ซึ่งแต่เดิมนั้นได้ใช้แซ่ "ตัน" ภายหลังได้มาเปลี่ยนเป็น "มงคลประจักษ์" ซึ่งมีการใช้นามสกุลนี้ประมาณ 20 กว่าครอบครัวเท่านั้น

ในด้านการศึกษานายคุณวุฒิจบประถมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนจงฬามูลนิธิที่ชุมชนเบตง แล้วมาเข้าประถมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนบ้านเบตงสุภาพบุรุษ หลังจากนั้นก็ได้เข้าชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนวีระราษฎร์ประสาน เมื่อจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแล้วก็ได้เดินทางไปศึกษาที่โรงเรียนช่างกลแห่งหนึ่งที่กรุงเทพมหานครประมาณ 3 ปี การศึกษาของเขาจึงสำเร็จซึ่งเทียบเท่ากับอนุปริญญาตรี อาชีพพื้นเพดั้งเดิมของบิดามารดานายคุณวุฒิ คือ ประกอบธุรกิจการซื้อขายยางพาราส่งออกต่างประเทศ (ประเทศมาเลเซีย) ซึ่งนายคุณวุฒิเป็นผู้จัดการ ปัจจุบันเขายังมีธุรกิจเกี่ยวกับโรงงานยางพารา 2 แห่ง ซึ่งมีคนงานประมาณ 100 กว่าคน มีสวนยางพาราในที่ดินที่มีราคาแพงถึง 120 กว่าไร่ มีห้องแถวในเขตชุมชนที่จะให้คนอื่นเช่าอีกจำนวน 11 ห้อง มีกิจการรถบรรทุกของตัวเอง, กิจการฟาร์มเลี้ยงสุกรและเลี้ยงไก่ในเขตชุมชน ซึ่งเขาได้ดำเนินการไปแล้วไม่ต่ำกว่า 2 ล้านบาท นอกจากนี้ยังมีกิจการที่เพิ่งดำเนินการเสร็จไปแล้ว คือการลงทุนเรือประมงที่จังหวัดปัตตานี ร่วมกับเพื่อนของเขาซึ่งใช้เงินไปแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ล้านบาท ดังนั้นจึงนับได้ว่านายคุณวุฒิเป็นคนหนึ่งในกลุ่มคนเบตงที่มีฐานะดีคนหนึ่งของคนชุมชน

นายคุณวุฒิจัดได้ว่าเป็นผู้บริหารงานเทศบาลที่หนุ่มที่สุดในปัจจุบันนี้ เหตุผลหนึ่งที่เขาได้รับคัดเลือกจากประชาชนมาอยู่ในระดับชั้นนั้น เพราะก่อนที่จะเข้ามาสู่การเมืองในระดับท้องถิ่นนั้น เขาได้คลุกคลีอยู่เกี่ยวกับการทำงานในตำแหน่งต่าง ๆ ของมูลนิธิและสมาคมต่าง ๆ ในชุมชนเบตง เช่น เคยดำรงตำแหน่งนายกสมาคมอาก้า, นายกสมาคมบำรุงราษฎร์, รองประธานสมาคมออกเกียน, ผู้ช่วยเลขานุการมูลนิธิอำเภอเบตง, นายกสโมสรไลอ่อน-เบตง นอกจากการที่นายคุณวุฒิเคยดำรงตำแหน่งที่สำคัญ ๆ ในด้านตำแหน่งทางสังคมแล้ว ยังเป็นคนที่มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเยี่ยมคนหนึ่ง มีลักษณะเฉพาะตัวคือความคล่องแคล่วในหน้าที่การงาน และการวางตัวเป็นกันเองกับประชาชน สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ส่งเสริมบุคลิกภาพและอิทธิพลของเขามากยิ่งขึ้น

ดังได้กล่าวมาแล้วว่าก่อนที่นายคุณวุฒิเข้ามาสู่การเมืองนั้นเขาเคยดำรงตำแหน่งและมีบทบาทเกี่ยวกับคณะกรรมการในสมาคมและมูลนิธิต่าง ๆ ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้อาจทำให้เขาได้รู้จักและช่วยเหลือประชาชนมากขึ้น ดังนั้นสิ่งที่ส่งเสริมให้นายคุณวุฒิมียุทธินลีในชุมชนนี้ก็คือ ฐานด้านสมาชิกของสมาคมและมูลนิธิต่าง ๆ^๑ ที่นายคุณวุฒิเคยดำรงตำแหน่งอยู่ นอกจากนี้คะแนนเสียง

^๑ กล่าวกันว่ามูลนิธิและสมาคมต่าง ๆ ในชุมชนเบตง เป็นจุดที่น่าสนใจอย่างยิ่ง กล่าวคือในอดีตสมาคมต่าง ๆ ในเบตงไม่สามารถจัดตั้งขึ้นได้ เนื่องจากทางสมาคมจัดตั้งขึ้นไปในรูปของการสนับสนุนฝ่ายโจรคอมมิวนิสต์มาลาयाซึ่งมีอิทธิพลกับคนเบตงไม่น้อย

ของเขาโดยมากมักเป็นกลุ่มคนจีน ในปัจจุบันนี้มีคนจำนวนหนึ่งที่พยายามผลักดันให้นายคุณวุฒิเข้ามา มีบทบาทในเทศบาลแทนนายวิศิษฐ์ แต่ตราบไต่ที่นายวิศิษฐ์ยังอยู่ที่เบตง โอกาสที่นายคุณวุฒิมาดำรงตำแหน่งแทนนายวิศิษฐ์เป็นไปได้ยาก เว้นแต่นายวิศิษฐ์ลาออกจากตำแหน่ง

ในบรรดาสมาชิกเทศบาลทั้งหมด นายคุณวุฒิเป็นบุคคลที่ได้รับการยกย่องนับถือจากบรรดาข้าราชการและประชาชนมากที่สุด เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะเขาเป็นคนหนุ่มที่เพิ่งมีอายุย่างเข้า 40 ปี ความคิดอ่าน ความรู้จัดได้ว่าอยู่ในระดับที่สูงกว่าบรรดาคนอื่น ๆ นอกจากนี้เขายังมีเวลาในการที่จะให้ความร่วมมือและบริจาคเงินให้แก่ชุมชนมาโดยสม่ำเสมอ คุณสมบัตินี้เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ได้รับการยกย่องในหมู่ชนชั้นนำ ในด้านการเมืองเขากล่าวว่า การที่เขามาเล่นการเมืองเพราะเขาได้รับการสนับสนุนจากผู้หลักผู้ใหญ่ในอำเภอ ประกอบกับนายวิศิษฐ์คงเห็นว่าเขามีสมรรถนะพรคนวกมากในสมาคมและมูลนิธิจึงได้ชักชวนมาเล่นการเมือง และก็ได้รับการคัดเลือกเป็นเทศมนตรีตั้งแต่นั้นมา (2523) อย่างไรก็ตามโดยส่วนตัวแล้วนายคุณวุฒิตระหนักอยู่เสมอว่าอาชีพนักการเมืองท้องถิ่นเป็นอาชีพที่ไม่แน่นอนสู่การทำธุรกิจการค้าไม่ได้ และความตั้งใจดั้งเดิมนั้นก็ไม่เคยคิดที่จะมายึดอาชีพนี้ แต่เป็นเพราะว่าผู้ใหญ่ในอำเภอมาชักชวนให้มาเล่นการเมืองจึงรับคำชวนนั้น ในปัจจุบันการดำรงตำแหน่งเทศมนตรีนานี้โดยความรู้สึกของเขามีความรู้สึกอัดอั้นใจไม่น้อย เพราะการที่เขาได้เข้าไปช่วยเหลือชุมชนในบางครั้งถูกกล่าวหาว่าเป็นการหาเสียงทางการเมืองไปเสียอีก นายคุณวุฒิเคยเดินทางไปดูงานเกี่ยวกับเทศบาลในต่างประเทศมาแล้วไม่ว่าจะเป็นประเทศสเปน ฝรั่งเศส ทำให้เขาเป็นผู้บริหารคนหนึ่งที่น่าจับตามองเกี่ยวกับการดำรงตำแหน่งที่สูงขึ้น

1.5 เทศมนตรี : นายมานะ (ประชาชนระดับ = 7/ชนชั้นนำระดับ = 10)

ภูมิลำเนา : คุณสมบัติและบทบาท

นายมานะเป็นชนชั้นนำที่เป็นคนไทยมุสลิมคนหนึ่ง ในจำนวน 2 คนที่ได้รับการคัดเลือกจากประชาชน นายมานะแต่งงานแล้วปัจจุบันอายุ 49 ปี เกิดและเติบโตในเขตชุมชนเบตงนี้เอง บิดาเคยเป็นโต๊ะอิหม่ามที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งในหมู่บ้านกรุงจางอง พื้นเพดั้งเดิมนายมานะเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียง และมีความเก่าแก่ที่รู้จักกันในหมู่ชาวไทยมุสลิมทั่วไปว่า "แปเนาะ" ซึ่งเป็นนามสกุลเดิม ซึ่งปัจจุบันนี้เป็นชื่อหมู่บ้านหนึ่งในอำเภอโกริะ รัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย นายมานะ เข้าดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลนานที่สุด ในจำนวนสมาชิกสภาเทศบาลที่มีอยู่ใน

ปัจจุบันนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2506 รวมเวลาแล้วประมาณ 25 ปี การเข้าสู่การเมืองของนายมานะ ก็ได้เกิดขึ้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา โดยครั้งแรกเขาเป็นเพียงสมาชิกสภาเทศบาล สำหรับมูลเหตุที่แท้จริงที่ทำให้นายมานะเริ่มเข้ามาสู่การเมืองนั้น เป็นเพราะอดีตนายกเทศมนตรีคนเก่าคือนายจรัส สมมาตย์ (ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีตั้งแต่ 2501 - 2506) ซึ่งเคยเป็นข้าราชการตำรวจมาก่อนได้ชักชวนให้มาสู่การเมืองในระดับท้องถิ่น โดยนายจรัสมองว่าเขาเป็นคนที่มียศอาศัยเข้ากับชาวบ้านได้ดี ทำให้เขาตัดสินใจมาสมัครเป็นสมาชิกสภาเทศบาลตำบลเบตงตั้งแต่นั้นมา หลังจากนั้นในปี พ.ศ. 2511 เขาก็ได้รับตำแหน่งเทศมนตรีในสมัยที่นายแพทย์โอชา อรรถเวที เป็นนายกเทศมนตรี การที่นายมานะได้รับตำแหน่งเทศมนตรีตั้งแต่อายุยังเยาว์ มิใช่เพราะนายมานะเป็นคนสนิทของนายแพทย์โอชา แต่เป็นเพราะนายมานะมีความสามารถในการหาเสียงทางการเมือง โดยเฉพาะในหมู่คนไทยมุสลิมได้อย่างดี สามารถพูดและทำความเข้าใจในหมู่พี่น้องชาวไทยมุสลิมได้อีกด้วย นอกจากนี้เขากล่าวว่าเหตุที่มารับตำแหน่งเทศมนตรีในครั้งนั้นก็เพราะเห็นว่านายแพทย์โอชากับตัวเขาสามารถประสานความเข้าใจกันได้ และในหมู่พี่น้องชาวไทยมุสลิมเองก็ปรารถนาให้เขาเป็นตัวแทนของคนไทยมุสลิมอีกด้วย

ในด้านการศึกษานั้นเนื่องจากนายมานะเป็นคนที่เกิดและเติบโตที่ชุมชนนี้ ฉะนั้นการศึกษาเริ่มจากเข้าเรียนประถมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนบ้านเบตงสุภาพนุสรณ์ (ป.1-ป.3) แล้วก็มาจบประถมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนบ้านกรุงจางอง (ป.4) แล้วก็ได้มาเรียนต่อที่โรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในสมัยนั้นเป็นการเปิดโรงเรียนมัธยมชั่วคราวที่โรงเรียนบ้านเบตงสุภาพนุสรณ์ อยู่ที่โรงเรียนแห่งนี้ไม่นานก็ย้ายมาเรียนต่อที่โรงเรียนเบตงวิระราษฎร์ประสานจนจบชั้นมัธยม 6 (ในสมัยนั้น) แล้วหลังจากนั้นก็ไม่ค่อยได้เรียนเพิ่มเติมอะไรเลย

โดยบทบาทตำแหน่งเทศมนตรีของนายมานะนั้น ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยนายกเทศมนตรีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2511 จนถึงปัจจุบัน โดยได้ร่วมมือกันปฏิบัติหน้าที่กับอดีตนายกเทศมนตรีในฐานะผู้ช่วยนายกเทศมนตรีมา 2 คนแล้ว กล่าวคือครั้งแรก (พ.ศ. 2511) เขาเป็นเทศมนตรีในสมัยนายแพทย์โอชา อรรถเวทีเป็นนายกเทศมนตรี และครั้งที่สองจนถึงปัจจุบันเขาเป็นเทศมนตรีซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยนายวิศิษฐ์มาตลอดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2516 เป็นต้นมา สำหรับนายมานะนั้นโดยส่วนตัวเขาไม่เคยคิดที่จะแยกตัวเองออกจากความเป็นพรรคพวกของนายวิศิษฐ์ เพราะการทำงานเท่าที่ผ่านมาสามารถทำงานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเสมอมา การที่นายมานะได้รับความนิยมาจากชาวไทยมุสลิมเสมอนั้น เป็นเพราะบุคคลิกลักษณะส่วนตัวที่เป็นคนชอบช่วยเหลือและให้คำแนะนำ ตลอดจนการให้บริการในความสะดวกแก่พี่น้องชาวไทยมุสลิมตลอดมา ชาวไทยมุสลิมส่วน

ใหญ่รู้จักชื่อเสียงของเขาไปในทางที่ดีโดยมองว่าเขาเป็นคนที่ซื่อตรงไม่คดโกง และมีความจริงใจซึ่งทำให้นายมานะได้รับการเลือกเข้ามาดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตลอดมาจนถึงวันนี้ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2506 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งเป็นการพิสูจน์ตัวของเขาเองได้อย่างดีว่าเขาเป็นคนประเภทใด

ฐานะทางเศรษฐกิจของนายมานะนั้น เขาเองแม้ว่าจะไม่ร่ำรวยแต่เขาก็มีที่ดินเป็นสวนยางพาราเป็นของตนเองประมาณ 50 ไร่ และมีที่ดินในเขตเทศบาลที่มีราคาแพงอีกประมาณ 8 ไร่ ในด้านกิจการสังคมนายมานะไปร่วมงานต่าง ๆ อยู่เป็นประจำไม่ว่าจะเป็นงานการกุศล, งานแต่งงาน, งานบวช, งานศพ เป็นต้น การไปร่วมงานดังกล่าวบางครั้งไปในฐานะได้รับเกียรติจากเจ้าของงานบางครั้งเขาก็ไปร่วมงานโดยตรง ผลงานในตำแหน่งเทศมนตรีที่ปรากฏเด่นชัดและชาวไทยมุสลิมระลึกถึงเขาเสมอคือ การตัดถนนในสภาพอย่างดีเข้าไปในหมู่บ้านต่าง ๆ ในเขตเทศบาล ให้ทุกหมู่บ้านสามารถติดต่อกันได้ตลอดทาง คือ ถนนจากหมู่บ้านกุงงจางึงเชื่อมกับแบริะกอตเชื่อมหมู่บ้านสวนผัก นอกจากนี้นายมานะเป็นตัวหลักในการดำเนินการโดยพยายามขออนุมัติงบประมาณจากเทศบาลในการสร้างถนนและสร้างรั้วให้กับมัสยิดกลาง ซึ่งทำให้ชาวไทยมุสลิมเลื่อมใสในตัวเขาอย่างมาก

กล่าวโดยสรุป บทบาทของนายมานะที่มีต่อชุมชนโดยมากเน้นกิจกรรมเข้าไปในหมู่บ้านชาวไทยมุสลิมเป็นหลัก เพราะเขาถือว่าฐานะคะแนนเสียงของเขาเป็นพี่น้องชาวไทยมุสลิมมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ เขาจึงได้รับการดำรงตำแหน่งหลายตำแหน่ง เช่น เป็นกรรมการอิสลามฝ่ายการศึกษาของโรงเรียนราษฎร์สอนศาสนาอิสลามทุกโรงเรียน และกรรมการอิสลามมัสยิดกลาง เป็นต้น

1.6 ผู้บังคับกองร้อย ทชด. : พ.ต.ท.อนุสรณ์ (ประชาชนระบุนับ = 8/ชนชั้นนำ
ระบุนับ = 6)

ภูมิลำเนา : คุณสมบัติและบทบาท

พ.ต.ท.อนุสรณ์ปัจจุบันอายุ 38 ปี เกิดที่อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีครอบครัวแล้ว เป็นชนชั้นนำที่หนุ่มที่สุดคนหนึ่งในเบตง เขามาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง บิดาของเขาเคยรับราชการในตำแหน่งที่มีบทบาทในตำแหน่งหนึ่งในพระราชวังไกลกังวล อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ต.ท.อนุสรณ์เข้ามาอยู่ในเบตงตั้งแต่กลางปี พ.ศ. 2527 รวมเวลา

ที่อยู่เบตงได้ 3 ปี สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีทางกฎหมาย (แผนกนิติศาสตร์) จากคณะ
รัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อปี พ.ศ. 2514 หลังจากนั้นไม่นานก็เข้ารับราชการ
ตำรวจและได้รับการแต่งตั้งเป็นนายร้อยตำรวจตรี โดยดำรงตำแหน่งครั้งแรกเป็นผู้บังคับหมวด
ตชด. ของกองกำกับการ ตชด. เขต 3 จังหวัดอุบลราชธานี แล้วหลังจากนั้นก็ได้ย้ายไปดำรง
ตำแหน่งทั้งในกรุงเทพมหานครและภาคใต้ กล่าวคือดำรงตำแหน่งรอง สวส.สน.บางเขน 3 ปี
แล้วก็เกิดการหักเหชีวิตการทำงาน โดยอาสาสมัครเข้าไปสังกัดเดิมเป็นตำรวจตระเวนชายแดน
โดยไปดำรงตำแหน่งผู้บังคับหมวดของกองกำกับการสนับสนุนทางอากาศ (ตำรวจพลร่มของค่าย
นเรศวร) อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พ.ศ.ท.อนุสรณ์อยู่ที่ค่ายนเรศวรไม่นานก็ได้รับ
การแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่ง รอง ผบ.ร้อย ตชด. ที่อำเภอสุโขทัย จังหวัดราชบุรี, ผบ.
ร้อย ตชด. ที่จังหวัดตรัง 3 ปี แล้วในกลางปี พ.ศ. 2526 ก็ได้รับการโยกย้ายให้มาดำรง
ตำแหน่ง ผบ.ร้อย ตชด. ที่อำเภอเบตง จังหวัดยะลา เส้นทางมารับราชการของ พ.ศ.ท.
อนุสรณ์ในช่วงตั้งแต่มาอยู่หน่วยกำลังรบ ตชด. เขามักจะวนเวียนอยู่ปฏิบัติหน้าที่แถบจังหวัดชาย
แดนภาคใต้นับตั้งแต่ปัตตานี ยะลา นราธิวาสและตรัง ความจริงแล้ว พ.ศ.ท.อนุสรณ์เคยคิดที่จะ
ไปหาประสบการณ์เพิ่มเติมในพื้นที่ทางภาคเหนือซึ่งเขาไม่เคยทำงานในพื้นที่นี้เลย แต่เขาก็มา
เปลี่ยนใจโดยให้เหตุผลว่า เขาดำรงตำแหน่งหลักของ ตชด. แถบภาคใต้และเติบโตแถบภาคใต้
มานานและมีความชำนาญในพื้นที่ดีแล้ว ถ้าย้ายไปปฏิบัติหน้าที่ใหม่เขาจะต้องปรับพื้นฐานและ
ศึกษาค้นในพื้นที่ใหม่ ซึ่งต้องใช้เวลาไม่น้อยเลย พ.ศ.ท.อนุสรณ์ผ่านหลักสูตรต่าง ๆ ของกรม
ตำรวจ เช่น หลักสูตรพลร่ม, หลักสูตรต่อต้านการก่อความไม่สงบ, หลักสูตรเสนารธิการ (ฝ่าย
อำนวยการ ตำรวจ)

สำหรับบทบาทในด้านฐานะตำแหน่งของเขานั้น เขากล่าวว่าโดยฐานะตำแหน่งของ
ผบ.ร้อย ตชด. แล้ว หน้าที่หลักคือการพัฒนาควบคู่ไปกับการปราบปราม ในด้านการปราบปราม
นั้นกองร้อย ตชด. ที่ 3 มีภารกิจและเปิดแผนการปราบปรามเป็นประจำและต่อเนื่องอยู่เสมอ
ซึ่งการปราบปรามที่เด่นชัดมากสำหรับ ตชด. ที่นี้ก็คือการปราบปรามโจรคอมมิวนิสต์มาลาया
(จคม.) โดยร่วมรบกับกองกำลังผสมเฉพาะกิจ ไทย-มาเลเซีย ซึ่งการปราบปรามในครั้งที่ผ่าน
มาอยู่ในเกณฑ์ที่พอใจมีความต่อเนื่อง สามารถยึดค่ายและยึดสิ่งของได้มากพอสมควร สำหรับ
ด้านการพัฒนานั้นถือว่าเป็นงานด้านกิจการพลเรือน ซึ่งเขากล่าวว่าทำได้ยากมากเพราะโดย
สภาพพื้นที่ของ เบตงนั้น เป็นหมู่บ้านที่อยู่ห่างไกลมีการผสมผสานหลายกลุ่มชน ตลอดจนจนลักษณะ
การตั้งบ้านเรือนอยู่กระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไป ซึ่งเขากล่าวว่าทำได้ยากมากในการที่จะพัฒนา
ความคิดของกลุ่มคนจีน, กลุ่มคนไทยอิสลาม เพราะกลุ่มชนเหล่านี้มีความแตกต่างกันในการเข้าใจ

รูปที่ 5.5 รูป ส.ค.ส. ของโจรคอมมิวนิสต์มาลายาที่ส่งให้กับประชาชนทั่วไปและข้าราชการ
ชั้นผู้ใหญ่ในพื้นที่เป็นภาพของการแสดงละครที่นำออกตามหมู่บ้านต่าง ๆ

ในปัญหาและมีความยากในการเข้าใจในภาษา แต่อย่างไรก็ตามโดยภาพรวมในด้านความรู้สึกของกลุ่มชนเหล่านี้ พวกเขามีความตั้งใจจริงแต่เรื่องความคิดเห็นนั้นยากมาก ผบ.ร้อย ทชด. กองร้อย 3 โดยได้รับรางวัลชมเชยจากกองกำลังผสมเฉพาะกิจไทย และรางวัลจากกองทัพภาค 4 เขาได้เคยเข้ารับการอบรมหลักสูตรฝ่ายอำนาจการตำรวจ รุ่น 3/2524 ในช่วงที่เขาเป็น ผบ.ร้อย ทชด. ที่จังหวัดตรัง ซึ่งเป็นการศึกษาเพิ่มเติมและหลักสูตรดังกล่าวเขาก็เคยได้ดูงานต่าง ๆ ที่ประเทศมาเลเซีย เขามีคุณสมบัติพิเศษที่ทำให้ได้รับการคัดเลือกเป็นผู้นำเพราะเขามีคุณสมบัติที่ประชาชนได้ให้ความเคารพยกย่อง การศึกษาและการมีสัมพันธภาพมากตลอดจนเขาเป็นผู้ที่มีผลงานดี สาเหตุที่ทำให้เขาเป็นผู้ที่ประชาชนรู้จักทั่วไปนั้น เพราะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในชุมชน เป็นผู้ปรากฏตัวในงานสังคม, งานการกุศล เป็นที่รู้จักของประชาชน เพราะได้มีโอกาสได้ทำให้เกิดความสนิทสนม นอกจากเขามีตำแหน่งเป็น ผบ.ร้อย ทชด. กองร้อย 3 แล้ว เขายังดำรงตำแหน่งนายกชุมชนนิสิตเก่าจุฬา-เบตง 1 สมัยและผู้อำนวยการ สส. ชบ.เบตง โดยตำแหน่งอีกด้วย เขามีรายได้เดือนละ 8,400 บาท มีรายได้ทั้งปี 100,000 บาท/ปี

1.7 กรรมการอิสลามจังหวัดประจำเบตง : นายหะยีหะมะ (ประชาชนระดับ = 9/ ชนชั้นนำระดับ = 16)

ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

นายหะยีหะมะปัจจุบันมีอายุ 76 ปี เกิดที่มัสยิดกลาง ซึ่งเป็นมัสยิดที่ใหญ่ที่สุดและสำคัญที่สุดในชุมชนเบตง บิดาและมารดาของนายหะยีหะมะเกิดที่เมืองบาลิง ประเทศมาเลเซีย ตั้งแต่ในสมัยรัชการที่ 5 มาแล้ว ส่วนนายหะยีหะมะนั้นเกิดที่ชุมชนนี้ เดิมมีเชื้อสายตระกูลดาเตะซึ่งเป็นตระกูลที่มีเชื้อสายมาจากมาเลเซีย และปัจจุบันเป็นชื่อของหมู่บ้านหนึ่งในอำเภอบาลิง รัฐเปรักประเทศมาเลเซีย เป็นตระกูลที่มีความเก่าแก่ที่มีอายุมานานประมาณ 100 กว่าปีมาแล้ว ปัจจุบันนี้นายหะยีหะมะดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการอิสลามจังหวัดประจำอำเภอเบตง ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ได้รับโดยการแต่งตั้งจากรัฐบาลจังหวัดยะลา นับตั้งแต่มีจุฬาราชมนตรีเป็นต้นมาคือตั้งแต่มีจุฬาราชมนตรีคนที่ 6 เขาก็ได้รับการแต่งตั้งเป็นกรรมการอิสลามตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา นายหะยีหะมะดำรงตำแหน่งกรรมการอิสลามมานานประมาณ 40 กว่าปีมาแล้ว นับแต่ปี พ.ศ. 2484 โดยในขณะนั้นเพิ่งกลับมาจากนิธิการทางศาสนาที่เมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย (จุฬาราชมนตรีคนปัจจุบันนี้เป็นคนที่ 8 แล้ว เขาได้รับตำแหน่งนี้นับแต่จุฬาราชมนตรีคนที่ 6 คนที่

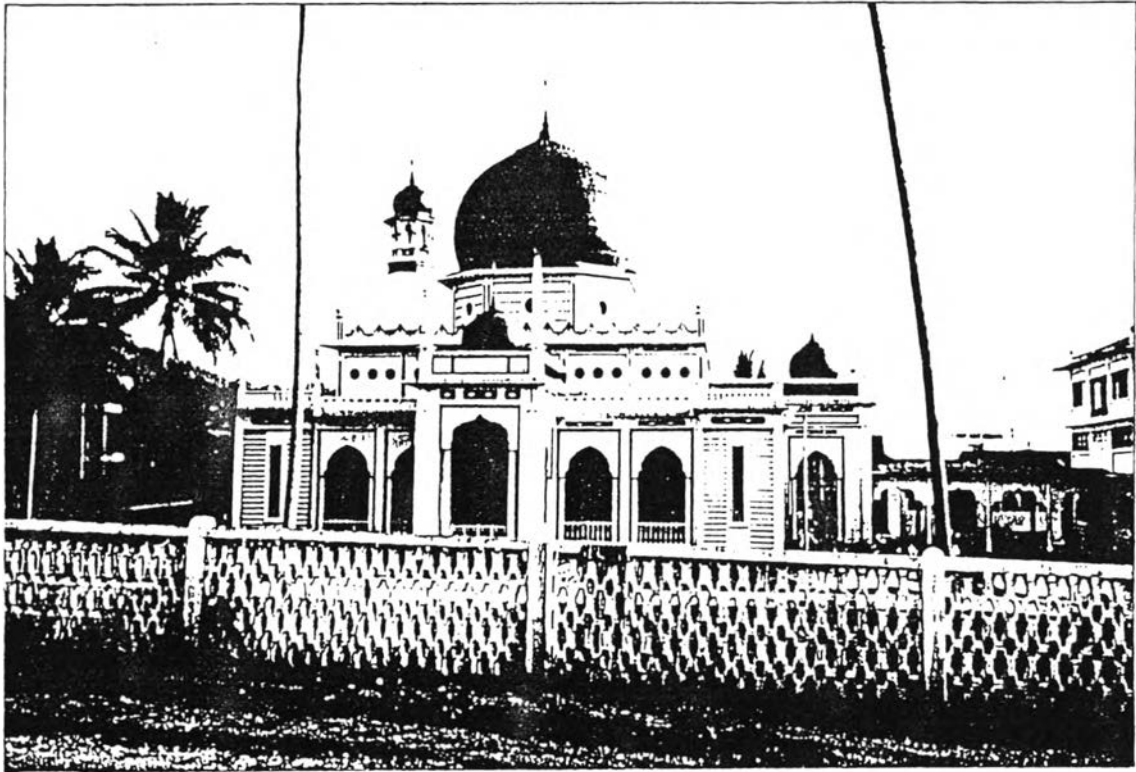
7 และคนที่ 8 ซึ่งเป็นคนปัจจุบัน) เพราะฉะนั้นจึงเป็นกรรมการอิสลามมาแล้วประมาณ 3 สมัย ความจริงแล้วก่อนที่เขาจะได้รับตำแหน่งนั้น เขามีตำแหน่งเป็นโต๊ะอิหม่ามมัสยิดกลางอำเภอเบตง ซึ่งทำหน้าที่ทางนิติการทางศาสนา และบิดาเขาก็เคยเป็นโต๊ะอิหม่ามเช่นเดียวกันมาก่อน

นายหะยีหะมะ ได้ให้เหตุผลถึงมูลเหตุที่ได้รับตำแหน่งกรรมการอิสลามว่า สมัยก่อนนั้น คนอื่น ๆ ไม่มีความรู้ทางด้านการศึกษา แต่ก็ได้อาศัยที่นายหะยีหะมะ เคยเดินทางไปต่างประเทศมาก่อน กล่าวคือเคยเดินทางไปเรียนหนังสือทางด้านศาสนาที่เมืองเมกกะ เป็นเวลานานประมาณถึง 5 ปี จึงมีความรู้ทางด้านศาสนาอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง ซึ่งถือว่าเป็นคุณสมบัติประการหนึ่งที่ทำให้ได้รับตำแหน่ง เขาจึงมีคุณสมบัติที่เหมาะสมดังกล่าว ประกอบกับนายหะยีหะมะมีประวัติการศึกษาที่น่าสนใจเกี่ยวกับการศึกษาทางด้านศาสนา คือ ในช่วงเด็ก ๆ นั้น เริ่มเรียนหนังสือที่โรงเรียนประจำของชุมชน คือโรงเรียนบ้านเบตงสุภาพนุสรณ์จนจบชั้นประถมศึกษาตอนต้น แล้วก็ได้ย้ายไปเรียนต่อที่โรงเรียนวิระราษฎร์ประสานหลังจากจบชั้นประถมศึกษาตอนปลาย ก็ไปเรียนต่อที่เมืองบูเก็ตบาต้าย ประเทศมาเลเซีย ซึ่งอยู่ใกล้ ๆ กับเมืองบัตเตอร์เวิร์ด รัฐปีนัง เรียนที่นี่ได้ประมาณ 1 ปีก็ได้เดินทางไปเรียนต่อที่ประเทศซาอุดีอาระเบีย ใช้เวลาเรียนประมาณ 5 ปี ในขณะนั้นนายหะยีหะมะอายุประมาณ 26-27 ปี เขาได้กล่าวกับผู้วิจัยว่าการเดินทางไปเมืองเมกกะในสมัยนั้นต้องใช้เงินส่วนตัว ซึ่งเขาได้ใช้เงินนั้นประมาณ 500 เหรียญ (มีค่าประมาณ 50,000 บาท ในปัจจุบัน)

นายหะยีหะมะเป็นผู้ที่มีบทบาทดีเด่นที่ชาวบ้านให้การยอมรับนับถือ กล่าวคือเป็นผู้ที่เป็นตัวตั้งตัวตีในการริเริ่มสร้างมัสยิดกลาง โดยการเป็นผู้ที่เรียโรเงินทองไปทำการซื้อวัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ โดยเป็นผู้ที่ทำการติดต่อขอที่ดินจากนายเลียง จำรัสรังษี ให้ช่วยบริจาคที่ดินให้กับมัสยิดกลาง และได้ขอความร่วมมือจาก พ.ต.ต.พงค์ศักดิ์ ประณุณเรนพาล (ต่อมาเป็นผู้บังคับบัญชาการตำรวจภูธร 4) ซึ่งเป็น ผบ.กอง สภ.อ.เบตงในขณะนั้นทำให้การสร้างมัสยิดกลางสำเร็จไปด้วยดี

สำหรับตัวของนายหะยีหะมะนั้นก็ช่วยบริจาคที่ดินให้กับมัสยิดกลาง ซึ่งเป็นมัสยิดที่ใหญ่ที่สุด และมีความสำคัญกับชาวไทยมุสลิมอย่างมาก มัสยิดกลางแห่งนี้กว่าจะสร้างเสร็จต้องใช้เวลารสร้างประมาณ 30 กว่าปี ดำเนินการสร้างตั้งแต่ปี พ.ศ. 2497 เพิ่งมาเสร็จสมบูรณ์ในปี พ.ศ. 2525 นี้เอง นอกจากนี้ยังเป็นผู้ที่ได้บริจาคที่ดินให้กับกิจการต่าง ๆ กล่าวคือบริจาคที่ดินให้กับสถานีตำรวจภูธรอำเภอเบตง ที่ด้านตั้งแต่สโมสรตำรวจลงมาถึงด้านหน้าของโรงพักสถานีตำรวจ บริจาคที่ดินให้แก่ที่ว่าการอำเภอหลังเก่า สำนักงานเทศบาลหลังเก่าและที่ทำการ

รูปที่ 5.6 มัสยิดกลางอันเป็นที่ประกอบพิธีทางศาสนาอิสลามในอำเภอเบตง

รูปที่ 5.7 การสัมมนากรรมการอิสลามประจำมัสยิดในอำเภอเบตง

ไปรษณีย์เก่า รวมทั้งที่ดินที่เขาได้ให้การบริจาคให้กับส่วนราชการต่าง ๆ ประมาณ 28 ไร่ หนึ่ง ในสมัยพ.ต.ต.พงษ์ศักดิ์ ประชุมบรรพาล ได้บริจาคที่ดินให้บริเวณที่น้กของนายตำรวจ (บริเวณ บ้านน้กของ สว.ญ., สว.ส., สว.ป.) ซึ่งมีจำนวนที่บริจาคให้ประมาณ 3.5 ไร่ นอกจากการ บริจาคแล้วนายหะยีหะมะยังเป็นผู้ช่วยในงานมงคลสมรสและช่วยแบ่งมรดกให้แก่ชาวไทยมุสลิมที่มี ปัญหา

การที่นายหะยีหะมะเป็นบุคคลที่รู้จักกันทั่วไปก็เพราะว่าเป็นผู้ดำรงตำแหน่งสำคัญ ๆ ในชุมชน เป็นผู้บริจาคเงินเป็นผู้ที่ปรากฏตัวในงานการกุศล ปรากฏตัวในงานทางสังคม และ เป็นผู้ที่ประชาชนรู้จักเพราะได้มีโอกาสทำความสนิทสนมในโอกาสที่ต่าง ๆ ในการเดินทางไป ต่างประเทศของเขานั้นทางรัฐบาลไม่ได้ออกค่าใช้จ่ายให้กับเขาแต่อย่างใด หลังจากที่เขาได้เรียน ทางด้านศาสนาแล้วก็ได้เดินทางกลับและได้เป็นกรรมการอิสลามตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา นายหะยีหะ มะมีส่วนยางพาราประมาณ 100 กว่าไร่ ในด้านการเป็นผู้ที่ได้รับตำแหน่งนั้นเขาเป็นผู้ถือว่ามี การประสบความสำเร็จแล้วในระดับหนึ่ง โดยส่วนตัวของเขามีความคิดที่จะลาออกจากตำแหน่ง มาหลายครั้ง เนื่องจากมีอายุมากแต่ทางประธานกรรมการอิสลามไม่อนุญาต จึงต้องเป็นกรรม การอิสลามไปตลอดชีวิต เขาเป็นผู้ที่ได้รับรางวัลจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ร.9 จาก พระหัตถ์ในหลวง ในเรื่องเกี่ยวกับการดำรงตำแหน่งอิสลามมาได้ 3 สมัยแล้ว (จุฬาราชมนตรี 3 คนแล้ว) ในระหว่างที่ดำรงตำแหน่งกรรมการอิสลามจังหวัด นายหะยีหะมะเป็นผู้ที่ได้เดินทางไป บอกรมเพิ่มเติมในที่ต่าง ๆ ดังนี้ คือ ครั้งแรกเป็นการเดินทางไปซาอุดีอาระเบีย โดยเรือที่ปี นังค่าใช้จ่ายต้องจ่ายเองหมดซึ่งอยู่ที่นี้ประมาณ 5 ปี ครั้งที่สองก็เป็นการเดินทางไปเอง โดย ทางเรือที่จังหวัดนราธิวาส เป็นการไปทำพิธีอัลฮยีที่เมืองเมกกะประมาณ 8 เดือน ครั้งที่สาม เป็นการเดินทางไปเองเช่นเดียวกัน โดยไปทางเรือที่ท่าเรือคลองเตยกรุงเทพ อยู่ที่เมกกะ ประมาณ 8 เดือนเช่นกัน ครั้งที่สองและครั้งที่สามเป็นการไปโดยฐานะตำแหน่งกรรมการอิสลาม ส่วนธุรกิจนั้นนายหะยีหะมะเป็นผู้ที่มีกิจการต่าง ๆ ดังนี้คือ ตึกแถวที่ตลาด 6 หลัง สวนยางพารา ประมาณ 100 กว่าไร่ และมีที่ดินในเขตเทศบาลประมาณ 20 ไร่ ดังนั้นรวมมูลค่ากิจการทั้ง หมดประมาณ 500,000-1,000,000 บาท

1.8 ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดเบตง : นายซัย (ประชาชนระบุอันดับ = 10/ชนชั้น นำระบุอันดับ = 11)

ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

นายชัชปัจจุบันอายุ 39 ปี เกิดที่กรุงเทพมหานคร ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเป็นผู้นิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดเบตงมาได้ประมาณ 1 ปีเศษแล้ว(มารับราชการกลางปี พ.ศ. 2529) สำเร็จการศึกษาชั้นปริญญาตรีทางด้านกฎหมายจากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลังจากนั้นก็ได้ไปศึกษาอบรมที่สำนักเนติบัณฑิตไทยเป็นเวลา 1 ปี เมื่อสำเร็จการศึกษาเป็นเนติบัณฑิตแล้ว นายชัชก็ได้สมัครเข้าสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นผู้ช่วยผู้นิพากษา นายชัชกล่าวกับผู้วิจัยว่า "การสอบคัดเลือกเป็นผู้นิพากษานั้น เป็นขั้นตอนที่ละเอียดอ่อนมาก กล่าวคือจะต้องมีคณะกรรมการตุลาการเข้ามาดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ช่วยผู้นิพากษา ก่อนที่จะมาเป็นผู้นิพากษา" สำหรับนายชัชนั้นเขาเป็นคนที่ภูมิหลังที่ดีอยู่แล้ว ประกอบกับบุคลิกภาพของเขาเป็นคนที่สง่างาม และเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในระดับที่สูง การสอบทุกครั้งจึงไม่เป็นปัญหาสำหรับเขา อนึ่ง ในช่วงที่เข้าศึกษาปริญญาตรีทางด้านกฎหมายจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์นั้น นายชัชเป็นคนหนึ่งที่มีประวัติการศึกษาที่ดีเยี่ยม กล่าวคือในจำนวนผู้ที่เป็เนติบัณฑิตทางด้านกฎหมายนั้นนายชัชเป็นคนหนึ่งที่มีผลการเรียนดีเยี่ยมคือสอบได้ที่ 1 ทุกครั้ง และเขาก็ได้รับรางวัลเกียรติยศอันหนึ่งหนึ่งของคณะนิติศาสตร์อีกด้วย

พื้นเพทางด้านครอบครัวนั้น นายชัชเป็นบุคคลหนึ่งที่มีฐานะทางบ้านค่อนข้างดี กล่าวคือนอกจากบิดามารดาจะมีฐานะดีแล้ว เขายังมีคู่ชีวิตที่ดีด้วยภรรยาของเขาจัดได้ว่าอยู่ในฐานะที่ดีคนหนึ่ง เป็นบุตรสาวของอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ (น.พ.บุญสม มาร์ติน) เมื่อนายชัชสอบบรรจุเป็นผู้ช่วยผู้นิพากษาได้ในอันดับที่ 1 แล้วก็ได้เข้ารับการฝึกหัดงานในตำแหน่งผู้ช่วยผู้นิพากษาในศาลแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร นายชัชได้อยู่ในตำแหน่งผู้ช่วยผู้นิพากษาไม่นานนัก เขาก็มีคุณสมบัติครบตามหลักเกณฑ์ของคณะกรรมการตุลาการ เขาก็ได้เข้าสอบคัดเลือกเพื่อจะเป็นผู้นิพากษา เขาประสบความสำเร็จในการสอบตามเป้าหมาย หลังจากนั้นก็ได้รับการ

แต่งตั้งเป็นผู้พิพากษาประจำศาลแขวงพระนครเหนือ^๑ เขาเป็นผู้พิพากษาศาลแขวงได้ไม่นานนัก ก็ได้รับการแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งเป็นผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดเบตง ซึ่งนายชัชไม่รู้ว่า ก่อนเลยว่าศาลจังหวัดเบตงอยู่ที่ใดของไทย เพิ่งมารู้จักชุมชนเบตงก็คราวเดินทางมารับตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดเบตงครั้งนั้นเอง

เมื่อกล่าวถึงศาล คนไทยเริ่มรู้จักศาลที่ปรากฏหลักฐานมีการบันทึกไว้ก็ตั้งแต่สมัยสุโขทัยแล้วในศิลาจารึกของพ่อขุนรามคำแหงตอนหนึ่ง ที่ประตุนพระราชวังมีกระดิ่งแขวนไว้สำหรับผู้ที่มิทุกข์ร้อนไปลั่นกระดิ่งร้องทุกข์ พ่อขุนรามคำแหงจะเสด็จออกมาทรงพิจารณาพิพากษาคดีด้วยพระองค์เอง แสดงให้เห็นว่าในสมัยก่อนพระมหากษัตริย์ทรงเป็นทั้งผู้พิพากษาในการตัดสินคดีและผู้ปกครองคน แต่ต่อมาเมื่อบ้านเมืองเจริญขึ้นมีพลเมืองมากขึ้นตามมา พระมหากษัตริย์นั้นไม่สามารถจะพิจารณาพิพากษาคดีด้วยพระองค์เองได้ จึงทรงมอบอำนาจให้ขุนนางรับไปพิจารณาพิพากษาแทน และในปัจจุบันนี้ศาลไทยใช้ระบบกล่าวหา คือผู้พิพากษาตั้งตนเป็นกลางโดยให้โจทก์มีหน้าที่ฟ้องและนิสฺุจน์ความผิดของจำเลย โจทก์ต้องนำพยานหลักฐานมาสืบ ศาลจะไม่มีหน้าที่ในการช่วยสืบพยานเพิ่มเติมให้โจทก์หรือจำเลย การสืบพยานในศาลต้องทำโดยเปิดเผยให้อีกฝ่ายหนึ่งได้มีโอกาสโต้แย้งคัดค้านนำสืบหักล้างได้เต็มที่ ดังนั้นโจทก์หรือจำเลยฝ่ายใดจะแพ้หรือชนะนั้น ขึ้นอยู่ที่พยานหลักฐานเป็นสิ่งสำคัญ

^๑ ศาลแขวงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเล็ก ๆ น้อย ๆ ทั้งคดีแพ่งและคดีอาญาภายในขอบเขตจำกัดเท่าที่ผู้พิพากษานายเดียวมีอำนาจนั้นคือ ศาลแขวงต้องการองค์คณะผู้พิพากษานายเดียว จุดประสงค์ก็เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชนผู้มีอรรถคดีเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้ได้รับการพิจารณาพิพากษาคดีโดยไม่ล่าช้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพิจารณาคดีอาญาในศาลแขวงจะเป็นไปโดยรวดเร็วและรวดเร็ว เช่น ให้ควบคุมผู้ต้องหาได้ในระยะเวลาอันสั้นและให้ฟ้องคดีด้วยวาจาได้ด้วยเป็นต้น สำหรับอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีแพ่งนั้นต้องเป็นคดีแพ่งซึ่งมีราคาทรัพย์สินที่พิพากษาหรือจำนวนเงินที่ฟ้องไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทและคดีอาญาซึ่งอัตราโทษอย่างสูงสุดตามที่กฎหมายกำหนดไว้จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ แต่ทั้งนี้จะลงโทษจำคุกเกินกว่าหกเดือนหรือปรับเกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับซึ่งโทษจำคุกหรือปรับน้อยกว่าหนึ่งอย่างใดหรือทั้งสองอย่างเกินอัตราที่กำหนดแล้วไม่ได้ ถ้าศาลแขวงเห็นว่าสมควรลงโทษจำเลยเกินกว่าอัตราดังกล่าว ศาลแขวงต้องทำความเห็นแล้วส่งสำนวนพร้อมทั้งความเห็นไปให้ศาลอาญาพิจารณา.

จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้ผู้วิจัยต้องการชี้ให้เห็นว่า โดยฐานตำแหน่งของศาลนั้นถือเสมือนเป็นตัวแทนของพระมหากษัตริย์ในการพิพากษาคดีเบาะมีอำนาจอิสระ ในการพิพากษาคดีของตัวเอง แสดงให้เห็นว่าในสมัยก่อนพระมหากษัตริย์ทรงเป็นทั้งผู้พิพากษาในการตัดสินคดีและผู้ปกครองคน แต่ต่อมาเมื่อบ้านเมืองเจริญขึ้นมีพลเมืองมากขึ้นตามมา พระมหากษัตริย์นั้นไม่สามารถจะพิจารณาพิพากษาคดีด้วยพระองค์เองได้ จึงทรงมอบอำนาจให้ขุนนางรับไปพิจารณาพิพากษาแทน และในปัจจุบันนี้ศาลไทยใช้ระบบกล่าวหา คือผู้พิพากษาตั้งตนเป็นกลางโดยให้โจทก์มีหน้าที่ฟ้องและพิสูจน์ความผิดของจำเลย โจทก์ต้องนำพยานหลักฐานมาสืบ ศาลจะไม่มีหน้าที่ในการช่วยสืบหาพยานเพิ่มเติมให้โจทก์หรือจำเลย การสืบพยานในศาลต้องทำโดยเปิดเผยให้อีกฝ่ายหนึ่งได้มีโอกาสโต้แย้งคัดค้านนำสืบหักล้างได้เต็มที่ ดังนั้นโจทก์หรือจำเลยฝ่ายใดจะแพ้หรือชนะนั้น ขึ้นอยู่ที่พยานหลักฐานเป็นสิ่งสำคัญ

จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้ผู้วิจัยต้องการชี้ให้เห็นว่า โดยฐานตำแหน่งของศาลนั้นถือเสมือนเป็นตัวแทนของพระมหากษัตริย์ในการพิพากษาคดีเบาะมีอำนาจอิสระ ในการพิพากษาคดี ความสำคัญนี้ จะเห็นได้จากรัฐธรรมนูญไทยทุกฉบับตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ พ.ศ. 2475 เป็นต้นมา ได้มีบทบัญญัติรับรองว่าศาลเป็นผู้ใช้อำนาจตุลาการในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ และเพื่อเป็นหลักประกันของการใช้อำนาจดังกล่าวรัฐธรรมนูญทุกฉบับต่างก็มีบทบัญญัติรับรองว่าการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีเป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ และผู้พิพากษามีอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

คำว่า "ศาล" ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา หมายถึงศาลยุติธรรมหรือผู้พิพากษา ซึ่งมีอำนาจทำการอันเกี่ยวกับคดีอาญา แบ่งออกเป็นสามชั้นคือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา สำหรับศาลจังหวัดเบตงนั้นจัดอยู่ในศาลชั้นต้น โดยมีผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดเป็นหัวหน้าผู้รับผิดชอบของศาล และมีองค์คณะผู้พิพากษาในศาลจังหวัดนั้นประกอบด้วยผู้พิพากษา 2 นาย เขตอำนาจของศาลจังหวัดเบตงนั้นมีอำนาจเฉพาะในเขตอำเภอเบตงเท่านั้น ศาลจังหวัดเบตงขึ้นอยู่กับสำนักงานอธิบดีผู้พิพากษภาค 9 ซึ่งมีที่ตั้งอยู่ที่จังหวัดสงขลาหรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าตัวอธิบดีผู้พิพากษภาค 9 เป็นผู้บังคับบัญชาผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดเบตงและผู้พิพากษาที่ศาลจังหวัดหรือศาลแขวงอื่นอยู่ในอำนาจของภาค ตำแหน่งอธิบดีผู้พิพากษาคณะนี้มีอำนาจเช่นเดียวกับผู้พิพากษา และมีอำนาจนั่งพิจารณาพิพากษาคดีในศาลทุกศาล ซึ่งอยู่ภายในภาคของตน นอกจากนี้ยังมีอำนาจในการตรวจสำนวนคดีใดแล้วมีอำนาจลงลายมือชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเห็นแย้งได้

จากที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั้นผู้วิจัยพยายามชี้ให้เห็นว่าโดยฐานะตำแหน่งของศาลหรือผู้พิพากษานั้นมีอำนาจมากน้อยเพียงใด เพื่อที่จะนำมาอธิบายพฤติกรรมของตำแหน่งนี้ดังได้กล่าวข้างต้นแสดงว่า นายชัชแม้ว่าจะเป็นคนต่างถิ่นและเป็นคนหนุ่มที่มีบุคลิกที่เหมาะสมกับตำแหน่งนี้แล้วก็ตาม แต่นายชัชจะต้องสร้างความเชื่อมั่น ความเชื่อถือให้ประชาชนศรัทธาในตัวของเขาอย่างมาก จะเห็นได้จากนอกหน้าที่การงานนายชัชจะร่วมกันจัดทำกิจกรรมในด้านอบรมกฎหมายให้แก่ประชาชนร่วมกับสโมสรไลออนและสโมสรโรตารี ผลงานที่นายชัชได้ร่วมมือกับกลุ่มต่าง ๆ ก็คือ เขาเป็นตัวหลักในการปฏิสังขรณ์วิหารหลวงปู่ทวดในวัดพุทธาธิวาส^{๑๐} เขาได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มพ่อค้า นักธุรกิจหรือนักการเมือง จนสามารถดำเนินการสำเร็จลงได้

ในฐานะตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาล เขาได้รับคำเชิญจากหน่วยราชการต่าง ๆ ไปร่วมพิธีในฐานะเป็นประธานในพิธีการต่าง ๆ ในฐานะเป็นสัญลักษณ์ตัวแทนของพระมหากษัตริย์พิธีการเปิดงาน ในบางครั้งเขาก็ได้รับเป็นประธานของงาน ในบางครั้งเขาอยู่ในฐานะผู้ร่วมงานพิธีการดังกล่าวขึ้นอยู่กับบทบาทของผู้จัดงานว่าจะให้เขาเป็นประธานเปิดงานหรือไม่ เช่นในพิธีเชิญเขาไปร่วมงานแต่ผู้ไปเป็นประธานเปิดงานนั้นคือนายกเทศมนตรี บทบาทในฐานะดังกล่าวนี้บางครั้งก็ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์มากกว่าผู้จัดงานไม่เข้าใจธรรมเนียมการปฏิบัติ แต่อย่างไรก็ตามจากการสังเกตของผู้วิจัยพบว่า ผู้จัดงานคือ พ.อ. ปุกนั้นมีความชอบพอและมีความสนิทสนมกับนายวิศิษฐ์มาก ตลอดจนนายวิศิษฐ์เป็นผู้บริจาคลังของและเงินสนับสนุนมาก เพื่อเป็นการให้เกียรติเลยต้องให้นายวิศิษฐ์เป็นประธาน นอกจากนี้บทบาทในด้านอื่น ๆ ก็ไม่มีการกำหนดบทบาทที่แน่นอน เช่น ในกรณีที่นายอำเภอกับผู้พิพากษาหัวหน้าศาล ในงานรัฐพิธีไม่ทราบว่าใครจะเป็นประธานในพิธี บทบาทนี้บางครั้งทางอำเภอ โดยมีนายอำเภอเป็นประธานในขณะที่ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเป็นแต่เพียงผู้ร่วมงานเหมือนกับข้าราชการส่วนอื่น ๆ ดังนั้นในระยะเวลาดังกล่าวนายชัชเลยเกิดความคิดว่าบางกรณีบางงานเขาจะไม่ไปเพราะทำให้เกิดความไม่พอใจในบทบาท เขาเลยหลีกเลี่ยงไม่ไปเลย ๆ เพื่อให้ข้าราชการส่วนอื่น ๆ ได้ดำเนินการไปตามปกติ

^{๑๐} แท้จริงแล้วการปฏิสังขรณ์วิหารหลวงปู่ทวด วัดพุทธาธิวาส ผู้ดำริคือปลัดกระทรวงยุติธรรมคนปัจจุบัน นายสวัสดิ์ โชติพานิช โดยมีความคิดตั้งแต่สมัยเป็นผู้พิพากษาศาลจังหวัดเบตงเมื่อหลายสิบปีที่ผ่านมาแล้ว และได้เคยขออำนาจหลวงปู่ทวด ดลบันดาลให้มีตำแหน่งหน้าที่สูงขึ้นแล้วจะมาปฏิสังขรณ์วิหารให้ เมื่อนายสวัสดิ์ โชติพานิช ได้รับตำแหน่งปลัดกระทรวงจึงได้ดำริที่จะมาปฏิสังขรณ์ในสมัยนายชัช เป็นผู้พิพากษาหัวหน้าศาล.

กล่าวโดยสรุป โดยฐานะตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาล นายชัช เป็นผู้มิอำนาจอิสระในการพิจารณาพิพากษาอรรถคดีทั้งปวง ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์มีหน้าที่ในการตรวจคำคู่ความซึ่งยื่นต่อศาล เพื่อส่งรับหรือไม่รับหรือให้ทำใหม่หรือให้แก้ไขเพิ่มเติมควบคุมการดำเนินการกระบวนการพิจารณาคดี ออกข้อกำหนดใด ๆ เพื่อรักษาความเรียบร้อยในบริเวณศาล และเพื่อให้กระบวนการพิจารณาดำเนินไปโดยเที่ยงธรรมและรวดเร็ว, ออกหมายเรียก, ออกหมายอาญา, ออกหมายสั่งให้ส่งคนมาจาก หรือไปยังจังหวัดอื่น หรือออกคำสั่งใด ๆ ใต้สวนและวินิจฉัยชี้ขาดคำร้องหรือคำขอใต้สวนมูลฟ้องในคดีอาญา ใต้สวนการชั้นอุทธรณ์ในกรณีที่มีการตายเกิดขึ้นโดยการกระทำของเจ้าพนักงาน, นั่งพิจารณาคดีและควบคุมการนำสืบพยานหลักฐานของคู่ความ, ตรวจสอบบุคคล วัตถุ สถานที่หรือตั้งผู้เชี่ยวชาญ ใช้ดุลยพินิจวินิจฉัยชี้ขาดนำสืบพยานหลักฐานทั้งปวง พิพากษาชี้ขาดตัดสินคดีทั้งทางแพ่งและทางอาญาโดยยุติธรรมตามกฎหมาย ตลอดจนบังคับคดีให้เป็นไปตามคำพิพากษา

2. ตำแหน่งไม่เป็นทางการ : ชั้นนำระดับสูง

2.1 เลขามูลนิธิอ่าเกอเบตง : นายวิรุฬ (ประชาชนระดับ = 5/ชั้นนำระดับอันดับ = 4)

ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

นายวิรุฬ เป็นคนเชื้อชาติจีน สัญชาติไทยปัจจุบันอายุ 63 ปี เกิดและเติบโตที่ชุมชนเบตงนี้ บิดามารดาของนายวิรุฬนั้นเป็นคนสัญชาติจีน ซึ่งได้อพยพมาจากประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ การศึกษาของนายวิรุฬเริ่มต้นจากการเรียนตั้งแต่อายุน้อย ๆ ที่โรงเรียนจงผา¹¹ โดยการเรียนภาษาจีนเป็นภาษาพื้นฐานก่อนเขาเป็นนักเรียนที่กล่าวได้ว่าเกือบเป็นรุ่นแรก เมื่อจบชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียนจงผาฯ แล้วนายวิรุฬก็ได้เดินทางไปเรียนต่อที่รัฐปีนัง (เกาะปีนัง) ประเทศมาเลเซีย (ขณะนั้นประเทศมาเลเซียปกครองโดยชนชาติอังกฤษ) ณ ที่ปีนังนี้ นายวิรุฬนอกจาก

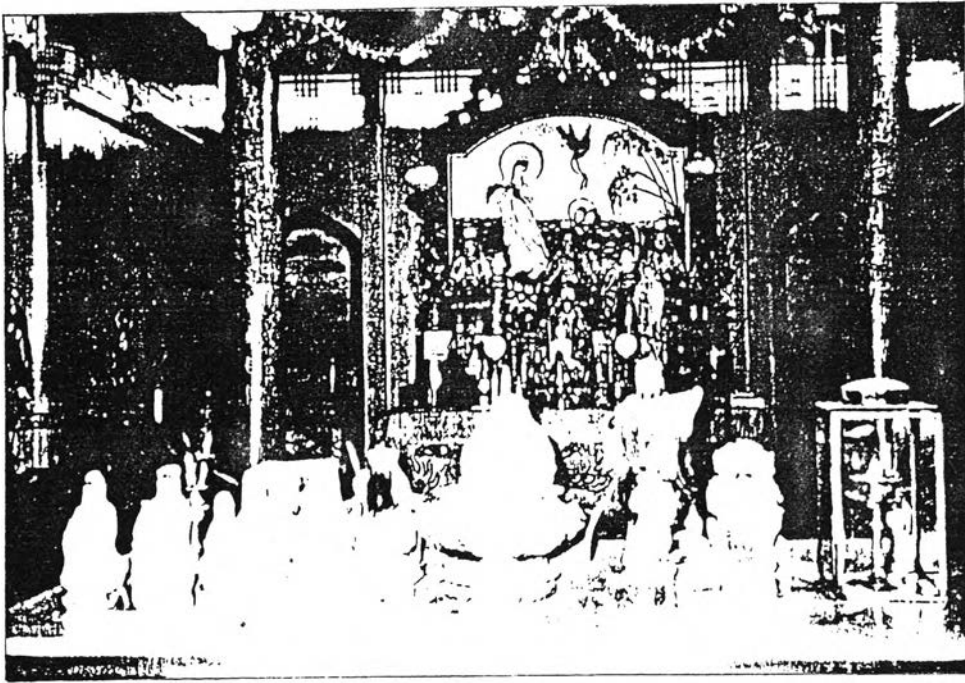
¹¹ แต่เดิมโรงเรียนจงผาฯ เป็นโรงเรียนเอกชนที่ทำการเปิดสอนเฉพาะภาษาจีนเท่านั้น ต่อมารัฐบาลได้ออกกฎระเบียบบังคับให้เปิดสอนภาษาไทยควบคู่กันไปด้วย โรงเรียนจงผาฯ นี้เป็นโรงเรียนที่สอนภาษาจีนใหญ่ที่สุด ลักษณะการตั้งของโรงเรียนอยู่ในทำเลที่เป็นเนินเขามีอายุมากกว่า 70 ปีมาแล้ว คนไทยเชื้อสายจีนส่วนใหญ่มักให้บุตรหลานเข้าโรงเรียนนี้เป็นจำนวนมาก

ได้เรียนภาษาจีนเป็นหลักแล้วยังได้เรียนภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษอีกด้วยใช้เวลาเรียนที่ป็นังได้ประมาณ 6 ปี จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแล้วก็ได้เดินทางกลับมาเมืองไทย ในขณะนั้นเขากล่าวว่าความรู้ในเรื่องภาษาไทยและหนังสือไทยเขามีน้อยมาก เขาจึงไปเรียนภาษาไทยต่อที่โรงเรียนศึกษาผู้ใหญ่ที่เบตงนั่นเอง แต่เรียนได้ไม่นานภรรยาของเขาเกิดเสียชีวิตทำให้เขาเสียใจมากและก็เลิกเรียนในที่สุด

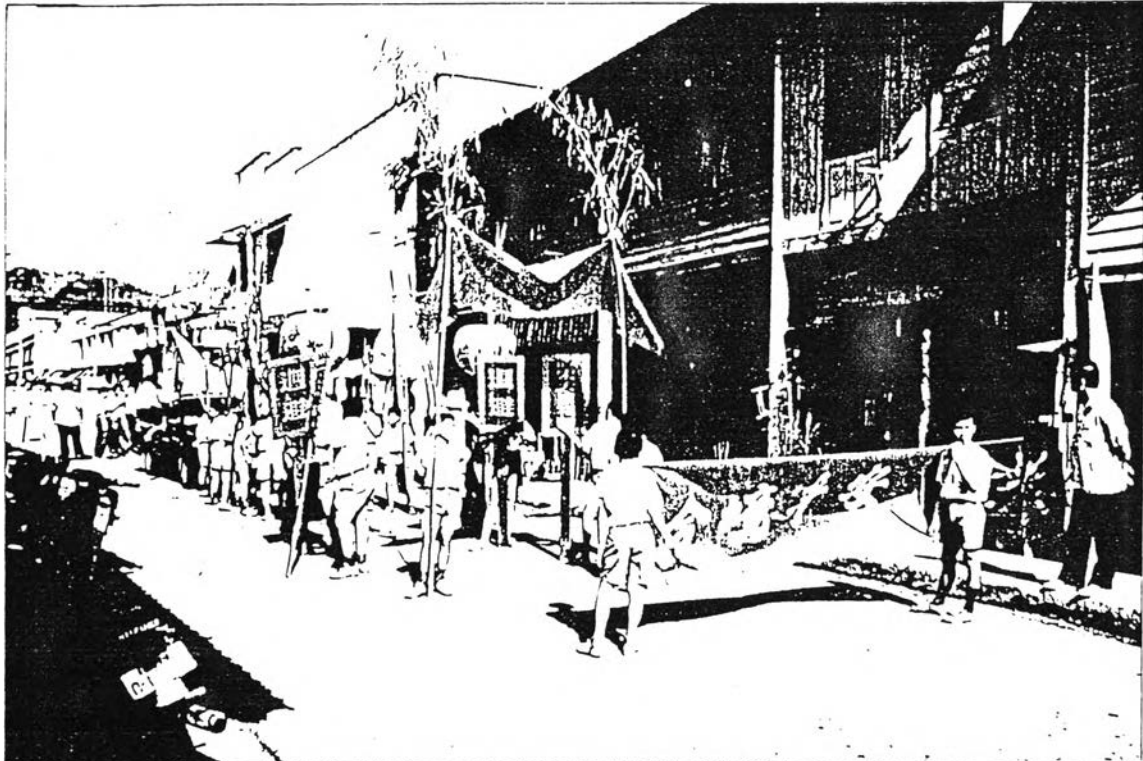
ฐานะทางบ้านของนายวิรุฬนั้นอยู่ในฐานะปานกลาง มีกิจการสองแห่งที่ดำเนินการอยู่ กิจการแรกเป็นกิจการด้านบริษัทประกันภัย ตัวของนายวิรุฬเป็นผู้จัดการบริษัทแห่งนี้ตั้งขึ้นมามีวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งว่าจะต้องคุ้มครองความปลอดภัยในสินค้าหรือธุรกิจนั้น กิจการอีกแห่งหนึ่งเป็นกิจการที่ดำเนินการภายในครอบครัว เขามีที่ดินในสวนยางพาราประมาณ 25 ไร่ ความจริงแล้วนายวิรุฬมีที่ดินเป็นสวนยางพารามากกว่านี้ แต่นายวิรุฬไม่ยอมมีสวนยางในจำนวนมากเพราะยังมีมากเท่าไร เขายังกลัวว่าจะถูกเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเพ่งเล็งเพราะเขาจะต้องติดต่อและมีภาระกับ จคม. ในการติดต่อให้ความคุ้มครอง ซึ่งในอดีตเบ๊ะหลิมเคยเสนอที่จะให้สวนยางพาราแก่เขาหลายร้อยไร่ ในการที่ให้เขาติดต่อกับ จคม. เพื่อให้ความคุ้มครอง แต่เขาไม่ยอมรับข้อเสนอนี้

นายวิรุฬเป็นชนชั้นระดับสูงคนหนึ่งที่มีตำแหน่งไม่ใช่ทางการเมือง แต่เป็นตำแหน่งทางสังคมที่ประชาชนคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งทางสังคมและเศรษฐกิจมากมายกล่าวคือ ตำแหน่งเลขามูลนิธิอำเภอเบตง, ตำแหน่งเลขาธิการสมาคมก่องลิว, ตำแหน่งที่ปรึกษามูลนิธิบำเพ็ญบุญและปากไกว, เป็นประธานกิตติมศักดิ์ของ ทส.ปช. เลขาธิการเสือชาวบ้าน และผู้จัดการบริษัทประกันภัยจำกัด สำหรับสองตำแหน่งแรกนั้นเขาดำรงตำแหน่งมากกว่า 20 ปีแล้วและในปัจจุบันนี้ก็ยังคงดำรงตำแหน่งอยู่นอกจากนี้แล้ว นายวิรุฬยังเคยดำรงตำแหน่งประธานกรรมการสมาคมตระกูลฉั่น, เหม่ญิกสโมสรโรตารีและอื่น ๆ เป็นต้น นายวิรุฬได้ให้เหตุผลในการที่เขาได้รับตำแหน่งมากมายทางสังคมในชุมชนนี้เพราะตัวของเขาเองยึดมั่นอุดมการณ์ในการรับใช้สังคมตลอดมา เขาทำหน้าที่ในการเชื่อมโยง เป็นตัวกลางระหว่างเจ้าหน้าที่บ้านเมืองกับประชาชนเบตงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ชาวจีน เหตุผลอีกประการหนึ่งที่ประชาชนเลือกให้เขาดำรงตำแหน่งต่าง ๆ นั้น เป็นเพราะตัวของเขาเป็นคนที่มีความอดทนเพื่อการศึกษาโดยไม่เรียกค่าตอบแทนในการศึกษาแต่อย่างใด นอกจากนี้เป็นเพราะเขามีความสามารถ มีความรู้ทั้งภาษาจีนและภาษาไทยทั้งด้านการเขียนและการพูด

รูปที่ 5.8 วัดกวนอิมอันเป็นศูนย์รวมของคนไทยเชื้อสายจีน

รูปที่ 5.9 คนไทยเชื้อสายจีนในอำเภอเบตงกับพิธีแห่เจ้า

นอกจากตำแหน่งดังกล่าวข้างต้นแล้ว นายวิรุณยังดำรงตำแหน่งเป็นกรรมการฝ่ายศึกษา โรงเรียนจงฬามูลนิธิ, รองประธานกรรมการบริหารโรงเรียนจงฬาฯ¹² อีกด้วยโดยเขาดำรงตำแหน่งนี้มาประมาณ 35 ปีแล้ว ประชาชนทั่วไปรู้จักกันดีว่านายวิรุณเป็นผู้หนึ่งที่มีส่วนในการริเริ่มโครงการก่อตั้งทุนวันเกิดเพื่อการศึกษาร่วมกับนายอำเภอติเรก โดยขณะนี้มีต้นทุนที่ดำเนินการไปแล้ว 200,000 บาท ซึ่งเขามีเป้าหมายที่จะหาเงินก้อนนี้เพื่อการศึกษาประมาณหนึ่งล้านบาท

บทบาทของนายวิรุณมิใช่มีเฉพาะในด้านการศึกษาเท่านั้น แต่บทบาทของนายวิรุณนั้นเป็นที่ยอมรับของสื่อมวลชนและประชาชนโดยทั่วไป ก็คือ บทบาทในฐานะหัวหน้ากลุ่มนิทกซ์อริปไตย เบตง ในกรณีที่เกิดวิกฤตการณ์จะเกิดจลาจลขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2519 เกี่ยวกับกรณีกองกำลังทหารมาเลเซียใช้กำลังทหารรุกล้ำอริปไตยเขตแดนไทย เข้าทำการปราบปรามโจรคอมมิวนิสต์มาลายา (จคม.) ในช่วงเหตุการณ์ดังกล่าวประชาชนชาวเบตงได้ดำเนินการประท้วงในนามกลุ่มนิทกซ์อริปไตยเบตง โดยได้ยื่นหนังสือให้ทางราชการทราบ เขาได้ใช้ความสามารถอย่างสูงในการที่ควบคุมกลุ่มผู้ประท้วงมิให้ลุกลามใหญ่โตเกี่ยวกับเรื่องที่ทหารมาเลเซียรุกล้ำดินแดนไทย นายวิรุณได้ยื่นบันทึกให้เจ้าหน้าที่รัฐบาลว่า เป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องที่ทหารตำรวจมาเลเซียเข้ามาทำการตรวจค้นพาสปอร์ตของคนไทยในดินแดนของประเทศไทย ในฐานะที่เขาเป็นคนหนึ่งของกลุ่มนิทกซ์อริปไตยเบตง

การที่นายวิรุณเป็นคนที่มีอุดมการณ์หัวรุนแรงนี้ ทำให้ในช่วงชีวิตหนึ่งของเขาเกิดความขมขื่นในการที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองกล่าวหาว่าเป็นหัวหน้าโจรคอมมิวนิสต์มาลายา (จคม.) จนกระทั่งเขาสามารถพิสูจน์ตัวของเขาเองได้ในช่วงปีที่ผ่านมาทำให้ เขามีความรู้สึกว่าตัวของเขาเองได้หมดมลทินไปแล้ว เมื่อโจรคอมมิวนิสต์มาลายา กรม 12 เขต 2 ได้เข้ามารายงานตัวเพื่อพัฒนาชาติไทย เมื่อวันที่ 28 เมษายน 2530 จำนวน 542 คน ซึ่งได้พิสูจน์ตัวของเขาให้หมดจากมลทินต่าง ๆ โดยเฉพาะทางนายอำเภอติเรกก็ได้รับปากและยืนยันให้กำนันผู้ใหญ่บ้านในที่ประชุมของ

¹² โรงเรียนจงฬาฯเป็นโรงเรียนเอกชนที่ดำเนินการโดยมีมูลนิธิและสมาคมของคนจีนต่าง ๆ เข้ามาดำเนินการบริหาร ดังนั้นตำแหน่งผู้บริหารของโรงเรียนก็คือผู้บริหารที่มาจากมูลนิธิและสมาคมต่าง ๆ ในเบตงนั่นเอง ผู้บริหารสูงสุดของโรงเรียนในปัจจุบันเป็นประธานกรรมการสมาคมมูลนิธิอำเภอเบตงคือ เสี้ยก้งซึ่งจะได้กล่าวต่อไป ส่วนนายวิรุณนั้นมีตำแหน่งเป็นผู้บริหารที่รองลงมาแต่เป็นผู้ที่มีบทบาทในโรงเรียนจงฬาฯมากกว่าผู้ใด.

อำเภอ ให้ทราบข้อเท็จจริงในการที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองในอดีตมองว่าเขาเป็นหัวหน้า จคม.¹³

ในฐานะที่นายวิรุฬเป็นผู้นำคนสำคัญคนหนึ่งของสมาคมและมูลนิธิ ทำให้เขาได้รับเชิญไปในงานสังคมต่าง ๆ โดยเฉพาะในงานที่เกี่ยวข้องกับงานการกุศล งานส่วนรวม งานที่ช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ เป็นต้น งานแต่ละคราวนายวิรุฬเป็นคนไปประสานติดต่อกับสมาคมและมูลนิธิต่าง ๆ ในชุมชนให้ช่วยกันเสี่ยสละด้านทุนทรัพย์และสิ่งของ เขาจะเป็นแกนหลักในการที่ทางราชการต้องการประสานงานกับกลุ่มพ่อค้าในเบตง เมื่อทางราชการหรือทางเทศบาลขาดอุปกรณ์หรือเครื่องมือใด ถ้าได้ติดต่อกับนายวิรุฬแล้วจะสำเร็จทุกครั้ง ทำให้เขากลายเป็นบุคคลที่มีความสำคัญขึ้นมาในฐานะผู้ประสานความสัมพันธ์ระหว่างทางราชการกับกลุ่มพ่อค้าประชาชนในพื้นที่นั้น

2.2 ประธานกรรมการมูลนิธิอำเภอเบตง : นายเสริม (เสี่ยกั้ง) (ประชาชน
ระดับ = 6 / ชั้นนำระดับ = 9)

ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

นายเสริมหรือที่รู้จักกันดีในหมู่คนจีนเบตงว่า "เสี่ยกั้ง" ปัจจุบันมีอายุ 49 ปี เกิดที่ชุมชนเบตงนี้ เป็นคนเชื้อสายจีนมีฐานะร่ำรวยมากที่สุดในเบตง บิดามารดาของเสี่ยกั้งเกิดที่ประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ ก่อนสงครามโลกครั้งที่สองบิดามารดาของเสี่ยกั้งเข้ามาพึ่งพระบรมโพธิสมภาร โดยตั้งรกรากครั้งแรกที่สำเเพงแต่อยู่ได้ไม่นาน ญาติทางบิดามารดาของเสี่ยกั้งได้ชักชวนให้ไปทำงานที่ประเทศมาเลเซีย โดยให้บิดามารดาของเขาทำงานดูแลสวนยางพาราในเมืองหนึ่งของรัฐเปรัก ประเทศมาเลเซีย ส่วนญาติบิดามารดาของเสี่ยกั้งนั้นก็เปิดร้านค้าขึ้นที่เกาะปีนัง รัฐเปรักนั้นเป็นรัฐที่ติดกับชุมชนอำเภอเบตง บิดามารดาของเสี่ยกั้งได้เข้ามาเบตงครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2496 โดยมาท่องเที่ยวก่อนแล้ว ภายหลังจึงได้เข้ามาอย่างถูกต้องตามกฎหมายบิดามารดาเสี่ยกั้งได้เริ่มตั้งรกรากที่เบตง ขณะเดียวกันก็ไปดูแลสวนยางพาราที่ประเทศมาเลเซีย เมื่อญาติ

¹³ เจ้าหน้าที่บ้านเมืองในบางยุคบางสมัยมองเขาว่า เป็นหัวหน้า จคม. คนหนึ่งนั้น เมื่อผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นายวิรุฬ แล้วนายวิรุฬได้บอกเหตุผลประการหนึ่งว่า "อาจจะเป็นเพราะรูปถ่ายหัวหน้า จคม. ตัวจริง (เงินเป็ง) คล้ายคลึงกันประกอบกับหัวหน้า จคม. ชื่อเงินเป็งนั้น ใช้แค่เดียวกับผมคือ แซ่เจ็ง เลยทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้. "

ทางฝ่ายบิดาของเสี้ยก้งได้ถึงแก่กรรม บิดาของเสี้ยก้งเป็นคนหนึ่งที่ได้รับมรดก โดยได้รับบ้านหลังหนึ่งในปิ่นัง การทำมาหากินของพ่อของเขาจึงไปมาระหว่างเบตงกับปิ่นัง โดยมารดาของเสี้ยก้งได้มาอยู่เบตง ส่วนบิดาไปมาระหว่างเบตง - ปิ่นัง

เสี้ยก้งเกิดที่ชุมชนเบตงนี้ ดังนั้นเขาจึงได้สัญชาติไทย ในช่วงเด็ก เสี้ยก้งได้เริ่มต้นเรียนหนังสือที่โรงเรียนจงฝาคฯ ตั้งแต่ประถมศึกษาตอนต้นจนถึงประถมศึกษาตอนปลาย การเรียนหนังสือของเสี้ยก้งนั้นเน้นหนักไปในทางภาษาจีนเสี้ยก้งเป็นส่วนใหญ่ หลังจากนั้นก็ได้เดินทางไปเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น คือ ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายที่โรงเรียนจงหมิง เกาะปิ่นัง รัฐปิ่นัง ประเทศมาเลเซีย เหตุผลที่เสี้ยก้งเลือกไปเรียนที่เกาะปิ่นังเป็นเพราะ ที่เกาะปิ่นังนี้บิดามารดาของเขามีบ้านอยู่เป็นของตนเอง

ในด้านกิจการธุรกิจนั้นได้กล่าวแล้วว่า เสี้ยก้งเป็นคนที่มีความร่ำรวยที่สุดในเบตงมีกิจการหลายอย่างที่เสี้ยก้งดำเนินการอยู่ กล่าวคือ เจ้าของและผู้จัดการโรงแรมไทยโอเตีย, เจ้าของและผู้จัดการโรงงานรมยาง และโรงงานน้ำยางซึ่งมีคนงานที่อยู่ในความดูแลของเขาอีก 150 คน เจ้าของสวนยางพาราที่มีจำนวนมากที่สุดคนหนึ่งจำนวน 4,000 ไร่, ที่ดินที่อยู่ในเขตเทศบาลซึ่งมีราคาอีกประมาณ 20 กว่าไร่, ร้านค้ายางพาราที่ใหญ่ที่สุดซึ่งทำหน้าที่รับซื้อยางกับเกษตรกรโดยตรง นอกจากนี้ เสี้ยก้งยังมีกิจการร้านค้าขายยางพาราที่ เกาะปิ่นัง ประเทศมาเลเซีย และยังเป็นเจ้าของรถบรรทุก รถกระบะ ที่ใช้ในการบรรทุกยางพาราออกจากสวนของเขาอีกจำนวนไม่ต่ำกว่า 15 คัน จากการสัมภาษณ์ของผู้วิจัยพบว่า เสี้ยก้งมีกิจการรวมทุกอย่างที่สามารถตีราคาประมาณได้ไม่ต่ำกว่า 200 ล้านบาท ซึ่งกล่าวโดยภาพรวมนับได้ว่า เสี้ยก้งเป็นคนหนึ่งที่มีความร่ำรวยมากที่สุดในชุมชนเบตงนี้

ในฐานะที่เสี้ยก้งเป็นพ่อค้าชนชั้นนำที่สำคัญคนหนึ่งของเบตง เขาก็เหมือนกับบรรดาชาวจีนที่ร่ำรวยคนอื่น ๆ ว่าเป็นคนที่ชอบช่วยเหลือสังคม งานการกุศลตลอดจนงาน ในด้านการบริจาคในกรณีต่าง ๆ นี้เมื่อเทียบกับคนอื่น ๆ เสี้ยก้งเป็นผู้ที่ได้บริจาคเงินในจำนวนที่สูงมาก นับตั้งแต่ที่เขาได้บริจาคไปแล้วรวมกันได้ไม่ต่ำกว่า 1,500,000 บาท ทำให้ฐานะของเสี้ยก้งอยู่ในชนชั้นนำที่สูง โดยเขาได้ดำรงตำแหน่งทางสังคมและธุรกิจมากมายกล่าวคือ เป็นประธานกรรมการมูลนิธิอำเภอบेतง ซึ่งผู้ที่จะเป็นประธานกรรมการได้นั้นจะต้องมีตำแหน่งเป็นประธานกรรมการสมาคมต่าง ๆ ในเบตงก่อน ซึ่งเป็นระเบียบข้อบังคับของมูลนิธิที่มีเหตุผล กล่าวคือ การที่ได้ประธานกรรมการมูลนิธินั้นเป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าผู้ที่ดำรงตำแหน่งนายกสมาคมของคนจีน

ต่าง ๆ จะต้องเป็นบุคคลที่สามารถให้ความช่วยเหลือสมาชิกของสมาคมที่ตนดำรงตำแหน่งมาก่อนแล้ว และเป็นการพิสูจน์ว่าคุณสมบัติที่ได้อำนาจเป็นประธานกรรมการมูลนิธิอำเภอเบตงนั้นจะต้องเป็นคนที่มีความสามารถช่วยเหลืองานของสมาคมต่าง ๆ ได้เพราะได้รับการคัดเลือกจากนายกสมาคมต่าง ๆ แล้ว ตามกฎระเบียบของมูลนิธิเสียก่อนเช่นกันเขาได้รับตำแหน่งประธานกรรมการมูลนิธิสืบต่อมายังหรือถ้าแก่เอียง ตำแหน่งก่อนที่เสียก่อนจะมาเป็นประธานกรรมการมูลนิธิอำเภอเบตงนั้น เสียก่อนได้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ มากมาย เช่น นายกสมาคมอกเกี้ยน, ประธานกรรมการสมาคมศิษย์เก่าโรงเรียนจงฬามูลนิธิ, ประธานอนุกรรมการฝ่ายศึกษาโรงเรียนจงฬาฯ และอดีตนายกสโมสรโรตารี การที่เสียก่อนได้รับตำแหน่งมากมายนั้นอาจเป็นเพราะเขาเป็นผู้ที่มีจิตศรัทธาทั้งในการบริจาคเงินทอง และการช่วยเหลือสังคมมาโดยตลอด

ความจริงแล้วการที่เสียก่อนเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางโดยเฉพาะในหมู่มุสลิมนั้นหาได้เกิดจากความมีฐานะร่ำรวยของเสียก่อนเพียงเท่านั้นไม่ แต่เกิดจากความเป็นผู้บริจาคเงินบำรุงแก่สมาคมต่าง ๆ มูลนิธิต่าง ๆ งานการกุศล งานเทศกาลรวมทั้งงานทางราชการ เป็นเงินจำนวนมาก เขาประมาณว่าสิ่งที่เขาทำไปนั้นไม่ต่ำกว่า 1 ล้านบาทแสนบาทแล้ว นอกจากนี้จากการที่เสียก่อนได้ดำรงตำแหน่งประธานกรรมการสมาคมศิษย์เก่าโรงเรียนจงฬาฯ และประธานอนุกรรมการฝ่ายศึกษาโรงเรียนจงฬาฯ มูลนิธินั้น เกิดจากการยอมรับให้เสียก่อนเข้ามาดำเนินการบริหาร และเสียก่อนยังเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการดำเนินการบริหารโรงเรียนจงฬาฯ ซึ่งมีจำนวนนักเรียนเพิ่มมากขึ้นทุก ๆ รุ่น ด้านกิจการสมาคมอกเกี้ยนนั้นเสียก่อนก็เป็นผู้มีบทบาทในการสร้างสมาคมอกเกี้ยนให้สามารถดำรงอยู่ได้จนประสบความสำเร็จไปด้วยดี เสียก่อนนับได้ว่าเขาเป็นคนที่เปิดโลกทัศน์ที่กว้าง เขาเคยไปดูงานด้านการค้าขายและกิจการของยารักษาที่ประเทศต่าง ๆ เช่น จีนแผ่นดินใหญ่ ไต้หวัน ฮองกง เกาหลี สิงคโปร์ และมาเลเซีย

3. ชนชั้นนำระดับต่ำ : ตำแหน่งทางการ

3.1 สมาชิกสภาเทศบาล : นางลาวลีย์ (ประชาชนระบุอันดับ = 11 / ชนชั้นนำระบุอันดับ = 14)

ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

นางลาวลีย์เป็นชนชั้นนำที่เป็นสุภาพสตรีเพียงคนเดียว ที่ได้รับการระบุจากประชาชนปัจจุบันมีอายุ 56 ปี เกิดที่อำเภอเมืองจังหวัดยะลาเป็นภรรยาของนายวิศิษฐ์และเป็นบุตรของรองอำมาตย์โท ชุนโยธานุประดิษฐ์ ซึ่งเป็นผู้พิพากษาศาลจังหวัดบางนรา (จังหวัดยะลา ในปัจจุบัน) มณฑลเมืองปัตตานี เมื่อ พ.ศ.2458 บิดาดำรงตำแหน่งครั้งสุดท้ายในตำแหน่งผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดยะลา นามสกุลเดิมของเขาคือ "ตุลยคีตะ" ซึ่งได้รับการพระราชทานจากพระตำหนักจิตรลดารมย์ เมื่อ พ.ศ.2458 นางลาวลีย์ได้เริ่มเรียนรู้ทางการเมืองครั้งแรกโดยการดำรงตำแหน่ง สมาชิกสภาจังหวัดเมื่อปี พ.ศ.2516 ซึ่งเป็นการแต่งตั้งสมาชิกสภาจังหวัด เขาดำรงตำแหน่งนี้ได้หนึ่งสมัย ต่อมาเมื่อปี พ.ศ.2520 เขาก็มารับสมัครเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลเรื่อย ๆ มาโดยเขาเป็นสมาชิกสภาเทศบาลครั้งแรกตั้งแต่ปี พ.ศ.2513 (ออกจากราชการพยาบาลผดุงครรภ์เมื่อปี พ.ศ.2513 เขาได้รับราชการมาเป็นเวลานาน 20 กว่าปี รับราชการครั้งแรกปี พ.ศ.2497-2513 ก็ได้ลาออกมาเล่นการเมือง)

การรู้จักเริ่มเรียนรู้ทางการเมืองของเขานั้นอย่างจริงจังนั้นเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ.2516 เป็นต้นมา ครั้งแรก ๆ นั้นเขาก็ไม่ได้ตั้งใจจะมาเอาดีทางด้านนี้เพราะคุณพ่อคุณแม่ไม่มีใครเลยที่มาสนใจการเมือง นางลาวลีย์ได้กล่าวว่า ที่ได้ตำแหน่งมานั้นเป็นเพราะข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในอำเภอ¹⁴ ขณะนั้นเป็นคนสนับสนุนโดยได้ใส่ชื่อเขาลงไป เพราะทางผู้ใหญ่มองเห็นว่าตัวของเขา นั้นชอบมาช่วยเหลือสังคม ช่วยเหลือผู้อื่นตลอดมาก็เลยใส่ชื่อลงไปเพราะในสมัยนั้นเป็นการแต่งตั้งสมาชิกสภาจังหวัด ในสมัยเด็กๆ เขาเกิดที่จังหวัดยะลาที่ ตำบลสะเตง เพราะบิดาเป็นผู้พิพากษาศาลเขาเลยไปเรียนหนังสือที่นั่น เขาเรียนหนังสือชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนเทศบาล 1

¹⁴ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ในอำเภอขณะนั้นหมายถึงนายอำเภอซึ่งปัจจุบันยังมีชีวิตอยู่ดำรงตำแหน่งเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงมหาดไทย

ต่อมาเมื่อบิดาได้ย้ายไปทำงานที่จังหวัดนครศรีธรรมราช เขาก็ติดตามไปเรียนหนังสือที่นั่นหลังจากนั้นเขาก็ได้ไปเรียนต่อที่กรุงเทพมหานคร แล้วก็กลับมาเรียนต่อที่โรงเรียนสตรียะลาอยู่จนจบชั้น ม.6 ก็ไปเรียนที่กรุงเทพฯ ไปเรียนทางด้านพยาบาลผดุงครรภ์ที่วชิระพยาบาล เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว เขาก็ได้ไปทำงานครั้งแรกที่ศาลากลางจังหวัดยะลาอยู่แผนกอนามัย และได้ไปพบรักกับ นายวิศิษฐ์ที่แห่งนี้ กล่าวคือได้รู้จักกับนายวิศิษฐ์ตั้งแต่เรียนอยู่ชั้น ม.5 แล้ว และนายวิศิษฐ์เมื่อจบชั้น ม.5 แล้วเขาก็ได้ทำงานไปเป็นผู้จัดการบริษัทโตต่งที่จังหวัดยะลา ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับโรงเรียนสามัคคี นางลาววัลย์ทำงานได้ประมาณ 8 เดือน ก็ได้มาแต่งงานกับนายวิศิษฐ์เมื่อปี พ.ศ.2497 แล้วเขาก็ได้ย้ายมาอยู่เบตงตั้งแต่นั้น

นางลาววัลย์ได้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ที่สำคัญดังนี้คือ สมาชิกสภาเทศบาลตำบลเบตง ประธานชมรม ลส.ชบ. นายกิ่งกาชาดอำเภอเบตง รองประธานสอ.รด. (สตรีอาสาสมัคร รักษาดินแดน) กรรมการโรงเรียนบ้านเบตงสุภาพบุรุษ โดยฐานะของตำแหน่งนายกิ่งกาชาดนี้ปกติ ภรรยาของนายอำเภอจะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งนี้ แต่การที่นางลาววัลย์ได้รับตำแหน่งนี้เพราะ นายอำเภอไม่ได้พาคุณนายมาอยู่ด้วยกันซึ่งนับตั้งแต่ นายอำเภอบัญญัติ นายอำเภอเดิม เป็นต้นมา แต่อย่างไรก็ตามในสมัยของนายอำเภอประพนธ์พงษ์ นางลาววัลย์ก็ไม่ได้รับตำแหน่งนายกิ่งกาชาดนี้โดยทางปลัดอำเภอโน้มรับตำแหน่งนายกิ่งกาชาดไปดำเนินการ นางลาววัลย์ดำรงตำแหน่งนี้มาประมาณ 3-4 ปีผ่านมาแล้วและในปัจจุบันนี้ก็ยังคงดำรงตำแหน่งนี้อยู่หน้าที่ของนายกิ่งกาชาดหน้าที่หนึ่งก็คือการจัดงานมอบของขวัญให้ทหาร ตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับบาดเจ็บ ส่วนตำแหน่งรองประธาน สอ.รด. ก็เช่นกันเกิดจากการที่ทางจังหวัดแต่งตั้งให้และตำแหน่งประธานชมรม ลส.ชบ. ก็รับตำแหน่งนี้มาประมาณ 6 ปีได้แล้ว แต่จริง ๆ แล้วในหลักการ ลส.ชบ. นั้นกำหนดไว้ว่า ทุก ๆ 2 ปีจะต้องมีการเปลี่ยนประธาน ลส.ชบ. แต่พอเอาจริง ๆ นางลาววัลย์ก็ต้องเป็นประธานทุกครั้ง ในด้านการคาดหวังในอนาคตนั้นนางลาววัลย์ให้ความเห็นว่าตราบไต่ที่ตัวของเขายังมีชีวิตอยู่ และมีสุขภาพแข็งแรงพอที่จะช่วยเหลือประชาชนได้ก็จะอุทิศตนรับใช้ประชาชนต่อไป ในด้านเป้าหมายในการดำรงตำแหน่งนั้นเขาทำด้วยใจรัก แต่แผนงานในอนาคตนั้นไม่มีแผนการที่จะเล่นการเมืองในระดับชาติ ในฐานะตำแหน่งของเขาก็เคยถูกสื่อมวลชนโจมตีบ้างแต่ก็ไม่มากมายนักโดยเฉพาะในเรื่องหน้าที่การงานมากกว่าอย่างอื่น

สำหรับผลงานในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งถืออยู่ว่าเป็นฝ่ายบริหารคนหนึ่งของเทศบาลเพราะอยู่ในทีมของนายวิศิษฐ์ มีผลงานทางด้านสนามกีฬาากลางในสนามกีฬากลางหุบเขา นางลาววัลย์ได้ให้เหตุผลว่าเหตุจำเป็นที่ต้องสร้างเพราะเบตงไม่มีทะเล ไม่คลอง นักเรียนของที่นี่

ไม่แข็งแรงในด้านการว่ายน้ำเนื่องจากไม่มีทะเลที่ติดกัน สระว่ายน้ำคงคา ตลาดสดเทศบาล
ห้องสมุดสำหรับประชาชน หน่วยบรรเทาสาธารณภัย สถานพยาบาล สวนสุขภาพ ร.9 โรงยิม
นอกจากนี้นางลวลัยยังได้รับรางวัลต่าง ๆ ดังนี้ แม่ตัวอย่าง ปี พ.ศ.2522 จากสภาสังคม
สงเคราะห์ เครื่องราชอิสราภรณ์ เหรียญทองมงกุฎไทย ปี พ.ศ.2529 เข็มกล้าทองและเข็ม
หยดน้ำจากพระราชชนนีซึ่งต้องทำงาน 1,000 กว่าชั่วโมงขึ้นไปเป็นงานด้านการปฏิบัติงานทาง
ด้าน พอ.สว.ในท้องถิ่นทุรกันดาร รางวัลโล่ดีเด่นประเภท ลส.ชบ. โดยไปรับรางวัลจาก
นายกเปรม ติณสูลานนท์ ซึ่งเป็นการปฏิบัติงานในการเป็นผู้นำลส.ชบ.ในวันลูกเสือ ได้นำลส.ชบ.
ออกไปเยี่ยมเยียนชาวบ้านพร้อมด้วย ต.ช.ด. ได้ตัดผมให้กับโรงเรียนต่าง ๆ ออกไปแจกจ่าย
สิ่งของให้กับชาวบ้าน หรือไปนิเทศาในฤดูที่มีไข้มาเลเลียมาก เคยไปดูงานต่างประเทศพร้อมกับ
นายกเทศมนตรีวิศิษฐ์ โดยไปดูงานที่ ประเทศออสเตรเลีย สเปน ฝรั่งเศส โดยออกค่าใช้จ่าย
ค่าเครื่องบินเอง ซึ่งผู้ที่จะสามารถไปได้นั้นเฉพาะผู้ที่ เป็นสมาชิกสภาเทศบาลที่มีตำแหน่งหน้าที่การ
งานในเทศบาลเท่านั้น

นางลวลัยมีกิจการที่ดำเนินการดังนี้ กิจการโรงแรมคงคา ซึ่งแต่ก่อนนั้นเจ้าของ
เป็นคนต่างด้าวแล้วเจ้าของก็ได้ไล่ชื่อของนางลวลัย เพราะคนต่างด้าวไม่มีสิทธิในการเป็นเจ้าของ
ของกิจการนอกจากนี้นางลวลัยยังมีกิจการคือ ตึกแถวบริเวณที่เป็นตลาดโต้รุ่งใหม่ ซึ่งมีมูลค่า
ประมาณ 5 ล้านบาท มีสวนยางพารา ประมาณหลายร้อยไร่

3.2 ผบ.แนค.53 : พ.อ.ปุก (ประชาชนระบุอันดับ = 12/ชนชั้นนำระบุอันดับ = 5)

ภูมิลำเนา : คุณสมบัติและบทบาท

พ.อ.ปุก ปัจจุบันอายุ 53 ปี เข้ามาอยู่ในชุมชนเบตงได้ประมาณ 4 ปี แล้ว เกิดที่
กรุงเทพฯ พื้นฐานทางครอบครัวอยู่ในฐานะปานกลาง การศึกษานั้นในวัยเด็กเข้าศึกษาที่ประถม
ศึกษาตอนต้นและปลายที่ใกล้ ๆ บ้าน หลังจากนั้นเข้า ร.ร.มัธยมศึกษาที่มีชื่อแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ
ปี พ.ศ.2496 ได้เข้าโรงเรียนเตรียมนายร้อยของ ร.ร.นายร้อยพระจุลจอมเกล้าและต่อมาเข้า
ศึกษา ร.ร.นายร้อยพระจุลจอมเกล้าหลักสูตรใหม่ (จบปร.รุ่น 7) สำเร็จการศึกษาปี 2503
หลังจากนั้นได้เข้าอยู่หน่วยทหารราบ และต่อมาได้เข้ารับการฝึกอบรมเพิ่มเติมที่ศูนย์สงครามพิเศษ
จังหวัดลพบุรี ปี 2511 เข้าศึกษา ร.ร.เสนาธิการทหารบก พ.อ.ปุก เป็นคนหนึ่งที่ มีประสบการณ์
ด้านการรบที่ประเทศลาวจนได้รับบาดเจ็บจากฝ่ายตรงข้าม โดยถูกยิงที่นิ้วซ้ายขาดไปหนึ่งนิ้ว

แต่เดิมนั้นเขาไม่มีชื่ออย่างในปัจจุบัน สาเหตุเนื่องจากเขามีส่วนพัวพันกับกรณีกฎ 1-3 เมษายน 2524 เขาจึงต้องเปลี่ยนชื่อเดิมมาเป็นชื่อปัจจุบันนี้ พ.อ.ปุก ได้ให้เหตุผลที่ทำให้เขาถูกเพ่งเล็งจากผู้ใหญ่ในกองทัพว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับก๊อปปี้เนื่องจากว่า ในขณะนั้นเขาดำรงตำแหน่งผู้บังคับกองพัน ของกรมทหารราบที่ 2 อ.ปราณบุรี จ.ประจวบคีรีขันธ์ เขาถูกกล่าวหาว่ากระทำการเคลื่อนย้ายกำลังโดยไม่มีเหตุผล พ.อ.ปุก ได้ชี้แจงให้ผู้วิจัยทราบในภายหลังว่าเป็นการเข้าใจผิดที่ผู้ใหญ่ในกองทัพเพ่งเล็งเขา ซึ่งความจริงในวันนั้นทางกองพันได้มีการเตรียมการซ้อมฝึกทหาร เขาไม่ได้เคลื่อนย้ายกำลังแต่อย่างใด พ.อ.ปุก ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าคณะนายทหารหนุ่มที่เป็นแกนหลัก ซึ่งมี พ.อ.มัญญู รูปขจร เข้าทำการที่จะยึดอำนาจนั้น เขามาทราบเพียงไม่กี่ชั่วโมง เพราะมีข่าวแต่มาอยู่การเตรียม การฝึก การซ้อม ในกองพันของเขา การพบปะสังสรรค์ในรุ่นจปร.7 นั้น เขาไม่ได้ไปบ่อยนัก เพราะว่าเขาอยู่ห่างไกล โดยมากพรรคพวกที่อยู่ในกรุงเทพฯ มักจะพบปะกันบ่อย ๆ

จากเหตุการณ์กฎ 1-3 เมษายนดังกล่าว ทางกองทัพเรียกตัวเขามาทำการสอบสวนแล้วก็ได้ให้เขาพักราชการ โดยกล่าวหาว่าเขาเป็นผู้เตรียมการย้ายกำลังจาก อ.ปราณบุรี เป็นเวลา 2 ปี ต่อมาได้เข้ารับราชการโดยผู้ใหญ่ในกองทัพให้มาดำรงตำแหน่งที่ไม่ได้คุมกำลัง พ.อ.ปุก ได้ให้เหตุผลถึงสาเหตุที่ได้กลับเข้ารับราชการ มาจากการที่เขาเคยช่วยเหลือญาติสนิทของ พล.อ.อาทิตย์ กำลังเอก (ญาติคนนี้ในสมัย พล.อ.อาทิตย์ ยังเป็นเด็กอยู่เคยเลี้ยงดู พล.อ.อาทิตย์) ให้เข้าทำงานในกรมทหารราบที่ 2 ในช่วงที่เขาดำรงตำแหน่งผู้บังคับกองพัน ทำให้ พ.อ.ปุก ไม่ถูกคดีไปด้วย แต่อย่างไรก็ตามทำให้เขาถูกถอนอำนาจให้มาดำรงตำแหน่งในหน่วยพัฒนาชนบทมากกว่าที่มากุมกำลัง

พ.อ.ปุก เข้าดำรงตำแหน่งผู้บังคับการหน่วยพัฒนาการเคลื่อนที่ 53 ซึ่งตั้งอยู่ที่บ้านจันทร์ตัน ต.ยะรม อ.เบตง เป็นเวลามาได้ประมาณ 4 ปีแล้ว โดยฐานะตำแหน่ง ผบ.นพค.53 นั้นขึ้นโดยตรงกับกองอำนวยการกลาง สำนักผู้บัญชาการทหารสูงสุด หรือมีชื่อย่อว่า กรป.กลาง หน่วย นพค.53 ได้ตั้งมาเป็นเวลานานแล้วนับตั้งแต่ปี พ.ศ.2506 รวมเวลา 24 ปี บทบาทของ นพค.53 คือ การส่งหน่วยพัฒนาการเคลื่อนที่ออกไปปฏิบัติการช่วยเหลือประชาชนในท้องถิ่นชนบท ทุรกันดารในตำบลที่แร้นแค้นห่างไกล โดยใช้รูปแบบการพัฒนาซึ่งเอาความเข้าถึงประชาชน โดยเข้าไปทำการพัฒนา พัฒนาอาชีพ ส่งเสริมการเกษตรและสหกรณ์ เป็นต้น เพื่อเป็นการโน้มน้าวให้ประชาชนในพื้นที่ได้เข้าใจในการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของรัฐ และให้การสนับสนุน นพค.53 มีแนวทางปฏิบัติคือยึดแนวทางในการป้องกันเป็นหลักในการปฏิบัติ โดยการสร้างพระคุณมากกว่าพระเดช

รูปที่ 5.10 ที่ตั้งของ นพค.53 และลักษณะการปฏิบัติงาน

ใช้วิธีประสานความสามารถในการดำเนินงานของส่วนราชการต่างๆ ที่ได้กระทำอยู่แล้วมาดำเนินการร่วมกัน เพื่อปรับปรุงเร่งรัดฐานะความเป็นอยู่ตลอดจนการกินดีอยู่ดีของประชาชนให้ดีขึ้นทุกด้าน โดย ผบ.ปวก ให้เหตุผลว่า "เพราะเป็นที่เชื่อมั่นอยู่โดยทั่วไปแล้วว่าประชาชนนั้นไม่ว่าจะอยู่ในลัทธิการปกครองใด ๆ ก็ตาม หากได้มีการกินดีอยู่ดีมีความสุขตามสมควรแก่สภาพโดยใกล้เคียง ไม่แตกต่างกันมากนักแล้วประชาชนย่อมไม่คิดที่จะหันไปนิยมชมชอบลัทธิการปกครองอื่น ๆ ฉะนั้นบทบาท นพค.53 พยายามหาทางจูงใจประชาชนให้เห็นว่าคตินิยมของเราดีกว่าการมุ่งที่จะจับกุมซึ่งไม่มีทางสิ้นสุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องพยายามให้ราษฎรเข้าใจทราบ ซึ่งในนโยบายของรัฐ และให้ราษฎรทราบเจตจำนงให้ดียิ่งขึ้นเพื่อจะได้หันมามีความเชื่อมั่นในลัทธิประชาธิปไตย ดังนั้นเราต้องพยายามชิงเอาความเข้าใจถึงประชาชนโดยใกล้ชิด มาจากฝ่ายตรงข้ามด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อที่เราจะได้ทราบถึงปัญหาหรือความต้องการที่แท้จริงของราษฎร แล้วเราก็จะได้ความเชื่อถือไว้วางใจ สนับสนุน จนราษฎรพร้อมที่จะพบกับเราอย่างเปิดอก"

บทบาทที่สำคัญของ นพค.53 คือ การทำโครงการป้องกันตนเองชายแดน โครงการเพื่อความมั่นคงในระดับพื้นที่ โครงการส่งเสริมเพื่อเกษตรและสหกรณ์ โครงการพัฒนาชุมชน สาธารณูปการ โครงการสาธารณสุข โครงการการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โครงการสร้างเส้นทางคมนาคมและสังคมสงเคราะห์ โครงการต่าง ๆ เหล่านี้กระทำในพื้นที่นอกเขตชุมชน อ.เบตงเป็นส่วนใหญ่ โดยมากเน้นที่บ้านจันทรรัตน์ อ.ยะรม

3.3 กำนันตำบลตาเนาะแมเราะ : นายทวี (ประชาชนระบุนับ = 13 / ชนชั้นนำระบุนับ = 12)

ภูมิลำเนา : คุณสมบัติและบทบาท

กำนันทวี ปัจจุบันอายุ 59 ปี เกิดที่จังหวัดพัทลุง เข้ามาอยู่อาศัยที่ชุมชนเบตงเป็นเวลาประมาณ 40 กว่าปีแล้ว เหตุที่นายทวีเข้ามาเบตงครั้งแรกนั้นสืบเนื่องจากบิดามารดาได้เข้ามาประกอบอาชีพที่ตำบล ถ้ำทะลุ อ.บันนังสตา จ.ยะลา ในสมัยนั้นนายทวียังเป็นเด็กอายุ 13 กว่าปี ได้มาอยู่ที่นี้แล้วก็ได้มาทำงานกรมการทางเป็นงานด้านการขุดดินมีเงินเดือนในขณะนั้นประมาณ 100 บาท นายทวี ทำงานกรมการทางไปเรื่อย ๆ จนถึงเขตอำเภอเบตงแล้วเขาก็ฝึกหัดขับรถได้ และมีใบขับขี่ถูกต้องแล้ว นายทวียังได้เริ่มขับรถไปมาในหมู่บ้าน ก.ม.4 หมู่บ้านบ่อน้ำร้อน เป็นหลักเป็นแหล่งตั้งแต่นั้นมา

นายทวี ดำรงตำแหน่งกำนันมาแล้วประมาณ 20 กว่าปี โดยเริ่มเป็นกำนันครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.2510 ตำแหน่งก่อนหน้านี้นี้เขาเป็นผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ 2 (หมู่บ้านฮัยเยอร์ซอร์) นายทวี ถือว่าเป็นคนไทยคนแรกๆ ที่ได้รับความไว้วางใจจากหมู่คนจีน ให้ดำรงตำแหน่งกำนันในการปกครองดูแลชาวบ้านคนจีน ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ในตำบลคานาเนาะแมเราะ สาเหตุที่นายทวีได้รับตำแหน่งกำนันก็เนื่องจากกำนันคนเก่า ซึ่งเป็นคนไทยมุสลิมชื่อนายเจเงาะ อาแว ได้ถึงแก่กรรม เขาจึงได้รับการคัดเลือกจากผู้ใหญ่บ้านใน ตำบลคานาเนาะแมเราะ ซึ่งในสมัยนั้นมีทั้งหมด 5 หมู่บ้านคัดเลือกเขาให้เป็นกำนันด้วยคะแนนเสียงเป็นเอกฉันท์

กำนันทวี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง จังหวัดน่าน หลังจากนั้นก็ได้ทำงานที่กรมการทาง นายทวีมีพรสวรรค์อย่างหนึ่งในการที่สามารถเป็นกำนันได้ในหมู่ของคนจีนก็คือสามารถพูดภาษาจีนได้ดี เพราะเมื่อได้เข้ามาทำงานเป็นหลักแหล่งในการขับรถไปมาระหว่างหมู่บ้าน ก.ม.4 บ้านบ่อน้ำร้อน ทำให้เขาคลุกคลีกับชาวบ้าน นายทวีกล่าวว่า "การขับรถยนต์ย่อมรู้อะไรดีกว่าอย่างอื่น การเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในหมู่ของโจรจีนนั้นสามารถจับจุดออกได้ เพราะขับรถเข้าออกไปมาระหว่างบ้าน ก.ม.4 บ้านบ่อน้ำร้อน"

นายทวี นอกจากมีฐานะเป็นกำนันโดยฐานะตำแหน่งทางการแล้ว เขายังมีฐานะเป็นประธานสภาตำบลคานาเนาะแมเราะโดยตำแหน่งอีกด้วย โดยฐานะตำแหน่งกำนันนั้น นายทวี มีบทบาทในตำแหน่งที่สำคัญ ๆ 3 ประการ คือ ประการแรกบทบาทในด้านการปกครองซึ่งได้แก่การดูแลทุกข์สุขของราษฎร การสำรวจการจัดทำสำมะโนครัว การประชุมชี้แจงข้อราชการแก่ราษฎร การอบรมสั่งสอนตักเตือนให้ราษฎรประพฤติตนเป็นคนดีประกอบสัมมาอาชีพ การช่วยจัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ เป็นต้น ประการที่สองบทบาทในการรักษาความสงบเรียบร้อย ซึ่งได้แก่การสอดส่องดูแล ระงับ ปรามปรามเหตุร้ายต่าง ๆ รวมทั้งการจับกุม ตรวจค้น ซึ่งกำนันต้องปฏิบัติให้เกิดความสงบเรียบร้อยในหมู่บ้าน และประการสุดท้าย คือ บทบาทในการพัฒนาท้องถิ่นและส่งเสริมอาชีพราษฎร บทบาทในด้านนี้ได้แก่ การพัฒนาสิ่งต่าง ๆ ในตำบล หมู่บ้าน และหาทางส่งเสริมเพิ่มรายได้อันจะเป็นการยกฐานะความเป็นอยู่ของราษฎรในตำบลหมู่บ้านให้ดีขึ้น

กำนันทวี เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการ เป็นผู้ริเริ่มโครงการนำไฟฟ้าเข้าไปในหมู่บ้าน โดยเขาได้ติดต่อกับการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค ให้ช่วยดำเนินการและต่อมาก็สามารถทำสำเร็จได้เป็นครั้งแรก โดยเริ่มขึ้นที่หมู่บ้านที่ 2 ต.คานาเนาะแมเราะ เป็นแห่งแรก กำนันทวีได้ให้เหตุผลที่เขาพยายามผลักดันให้มีไฟฟ้าให้ได้ โดยมีเหตุผลอยู่เบื้องหลังว่า "เมื่อมีไฟฟ้าเข้าไปในหมู่บ้านแล้ว

โทรทัศน์หรือทีวีก็ได้เกิดขึ้น การได้รับข่าวสารจากโทรทัศน์หรือการเผยแพร่ข่าวสารมีขึ้น เมื่อข่าวสารออกมาทำให้จิตใจของพวกเขาในป่า เริ่มมีความรู้มากขึ้นและเมื่อรู้ว่าไทยกับจีนแดงมีความสัมพันธ์กันจะทำให้พวกเขาในป่ารู้ว่าที่เขาได้โฆษณาเกี่ยวกับชาวบ้านนั้นไม่จริง

กำนันทวิ เป็นชนชั้นนำคนหนึ่งที่มีผลงานดีเด่นในด้านการพัฒนาท้องถิ่น จนในปี พ.ศ. 2525 กำนันได้รับรางวัลยอดเยี่ยมประจำปีประเภท "แหวนทองคำ" พร้อม "ปิ่นพลี" ซึ่งการที่เขาได้รับรางวัลนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเรียบร้อยจนบังเกิดผลดีแก่ทางราชการ การปฏิบัติงานของกำนันทวิในสิ่งที่ผ่านมามากครั้งก็มีการเสี่ยงอันตรายในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายที่สำคัญ ดังตัวอย่างที่เขาได้กล่าวกับผู้วิจัยในครั้งหนึ่งว่า

"ในสมัยเสรววันชัย ธรรมเสมา (ปัจจุบันเสียชีวิตแล้ว) ควบคุมยุทธการปราบปรามโจรจีนนั้น เสรววันชัยชอบใช้ลูกคิด กล่าวคือ ตามธรรมดาฉันเองชอบใช้หัวโขนในการแสดงบทบาท แต่เสรววันชัย ชอบใช้แบบฉบับเอาหัวสิงห์โตมาครอบพอเสรววันชัยรู้ว่ามัจจุอ่อนเสรววันชัยก็จะทำการจุดประทัดมาเชิดให้ดังขึ้น "ซึ่งกำนันกล่าวเน้นต่อผู้วิจัยอีกว่า" เป็นอันตรายต่อชีวิตมากเป็นการบีบบังคับผมทางตรง เช่น ถ้าทหารจะไปจับบ้านไหนทหารก็จะพาผมเข้าไปด้วย ซึ่งจุดนี้เป็นอันตรายมากเพราะตัวผมเองเป็นคนที่อยู่ในแดงของ จคม. อยู่แล้วชาวบ้านเข้าใจผิดคิดว่าผมเป็นคนนำพาไป ถ้าเป็นเช่นนั้นผมขอลาออกดีกว่า" ถ้าเป็นละครแบบฉบับรำไทยผมขอเลือกเป็นแค่รำไทยแบบหลบ ๆ ฉาก ๆ เอาไปได้ ถ้าเล่นแบบฉากสิงห์โตอย่างนี้ก็ขอลาออกดีกว่าเสรววันชัยชอบใช้ระบบทหารมาบังคับ ซึ่งเป็นการใช้วิธีการรุนแรงลักษณะแบบนี้เป็นการทำงานที่ลำบากมากเพราะเขาบังคับแบบจุกจุก เขา (เสรววันชัย) ไปไหนเขามีอาวุธปืน มีรถหุ้มเกราะ แต่ผมไม่มีเขาเป็นผู้ใหญ่ แต่ถ้าเขาเป็นสภาพอย่างผมเขาก็จะไป ใครจะตาย ใครจะเป็นเขาไม่สนเพราะเขาเอาแค่ผลงาน เรื่องอย่างนี้ผมเลยไปเล่าให้ทางนายอำเภอฝั่งและทางนายอำเภอก็ได้บอกให้ทัน ๆ หน่อย แต่ผมก็เขียนใบลาแล้วแต่ทางนายอำเภอก็ฉีกใบลาทิ้งเสีย กำนันทวียังได้กล่าวถึงโจรคอมมิวนิสต์มาลาयाที่พยายามจะเล่นงานเขาว่า

"ครั้งหนึ่งเมื่อเริ่มมีชนสงฆ์เข้ามามีบทบาทในเบตงและรถโดยสารขึ้นอยู่กับชนสงฆ์ทางกรมการขนส่งก็ตั้งสารวัตรตรวจรถมีนายตรวจรถขึ้น ต้องมีการฉีกบัตร พวกในป่าเกิดความไม่พอใจเพราะพวกในป่าไม่เคยมีบัตรฉีกรถ พวกในป่าเลยไปฟ้องหัวหน้าข้างใน ขณะนั้นพวกข้างในนั้นมีอิทธิพลมากจริง ๆ มีอยู่วันหนึ่ง พวกในป่าใส่โทรศัพท์ไม่ยอมขึ้นรถผม แล้วหันมาใช้มือถือเตอร์ไซด์แทนพวกนี้จะทำหน้าที่ส่งเสบียงบรรทุกข่าวสาร ผมเลยใช้วิธีการจับบันทึกว่ามีใครบ้างที่ใช้มือถือเตอร์ไซด์

บรรทุกข้าวสาร บรรทุกก็ครึ่ง โหนด ๗ รถโดยสารของเราก็พังไปแล้ว ผมก็จะไปร้องบ้างแหละ ผมก็เลยพูดกับพวกข้างในว่าเดี๋ยวไปแจ้งตำรวจจับพวกนี้ดีกว่า ผมไม่มีข้าวจะกินผมก็จะต้องร้องบ้างแหละ”

พอกำนันทวิจะทำเช่นนี้พวก จคม.ข้างในก็เลยมาเชิญกำนันในคืนหนึ่ง โดยมีพวกข้างใน มากันไม่ต่ำกว่า ๓๐ คน และมีปืนมาจู่ข้างหลังของเขา ในขณะที่กำนันเล่าให้ฟังว่ากำนันนั่ง ผ่าถุงและมีระเบิดมืออยู่ในผ้าขาวม้าที่คาดเองในผ้าถุงนั้น เขาถูกบังคับให้เดินไปด้วย โดยอยู่ ห่างจากบ้านไม่ถึง 1 กิโลเมตร มีบ้านหลังหนึ่งมีลูกบ้านกำนันอยู่ด้วย พวกข้างในป่วยการขนส่งมาโจมตีค่าโดยสารต่าง ๆ และกล่าวหาว่ากำนันไปขู่เด็กพวกเขา ซึ่งพวกเด็กเหล่านี้ สนับสนุนโดยการส่งเสบียงอาหารให้ข้างใน กำนันกล่าวกับผู้วิจัยว่า “พวกนี้ถ้าเล่นไม่ซื่อก็จะมี การตายไปข้างหนึ่ง ถ้าผมไม่ไปเขาก็ยิงขู่เราหนัก ผมก็เลยเสี่ยงไป ตัดสินใจไปเมื่อไปถึงพวก ข้างในก็ชูใหญ่เลย หว่าผมเข้ากับขนส่ง พวกข้างในไม่ให้เข้ากับขนส่งได้ไหม แล้วหัวหน้าข้างใน ก็ทำถ้าเอามือตบโตะต่อหน้าผม ผมก็เลยขี้มือไปที่หน้าหัวหน้าพวกข้างในว่า ถ้าคุณตบโตะต่อ หน้าผม ผมก็เลยขี้มือไปที่หน้าหัวหน้าพวกข้างในว่า ถ้าคุณตบโตะนั้นไม่ถูกนะ คุณมีอะไรคุณมา เชิญผม แล้วคุณมีใบปลิวโฆษณาไปแจกชาวบ้านผม คุณไม่แทรกแซงกิจการภายในของประเทศไทย แต่คุณอ่านออกไหม คุณก็ต้องไม่แทรกแซงซึ่งคุณบอกว่าจะมาฟังพระบรมโณธิสมภาร ถ้าเป็นเช่น นี้คุณก็ต้องมาเคารพกฎหมายของเราสิ เพราะกรมการขนส่งเขามีกฎหมายในด้านนี้อยู่ กรม การขนส่งเขามีนโยบายว่าเขาจะให้ความปลอดภัย มีการตรวจสอบสภาพรถแล้วพวกนี้ก็มีเสียงอ้อยลง เมื่อได้จังหวะเช่นนี้กำนันเลยพูดว่าถ้าเช่นนั้นผมขอกลับก่อนนะ ผมขอลาก่อนนะ ถ้าผมมานั่งคุยอยู่ กับคุณอย่างนี้ผมตายนะ ถ้าตำรวจมาเห็นผม พวกคุณมีปืนเอาปืนมายิงต่อสู้ได้แล้วหนีไปได้แต่ผมไม่มี ผมตายนะ กำนันกล่าวกับผู้วิจัยว่าจังหวะนี้แหละเป็นจังหวะที่ได้เปรียบ ผมเปรียบเสมือนต่อยมาย ผมต่อยเขาก่อน ก่อนที่เขาจะต่อยผม ถ้าช้ากว่านี้จะเสียเปรียบ ถ้าพูดผิดคำเดียวผมตายแน่ อย่งไรก็ตามถ้ามีอะไรเกิดขึ้นผมต้องควักระเบิดสู้แน่”

นอกจากนี้ จคม.ยังเคยได้เชิญตัวกำนันไปแล้ว 3-4 ครั้ง แต่เหตุการณ์ที่หนักกว่าทุกครั้ง ก็คือ เหตุการณ์ดังกล่าวข้างต้น คุณสมบัติของกำนันที่ผ่านมาสามารถเอาตัวรอดในเหตุการณ์ต่าง ๆ ผ่านมาโดยตลอด กำนันมีกิจการสวนยางพาราประมาณ ๘๐ กว่าไร่อยู่ในบ้านบ่อน้ำร้อน มีคิวแท็กซี่ ด้านนอก มีค่าของกิจการกำนันทั้งหมดประมาณ 5 ล้านบาท

3.4 สมาชิกสภาเทศบาล : นายน้อม (ประชาชนระดับ = 16 / ชั้นนำระดับ
อันดับ = 19)

ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

นายน้อม เกิดที่อำเภอเทพา จังหวัดสงขลา ปัจจุบันนี้มีอายุ 70 ปี ได้มาอยู่ที่ชุมชน
อำเภอเบตงได้ประมาณ 33 ปี โดยมาครั้งแรก มารับราชการที่อำเภอเบตงก่อน แต่เดิมก่อน
ที่ได้ทำงานที่อำเภอรามัน จังหวัดยะลา แล้วก็มาเป็นปลัดอำเภอที่เบตงจนปลดเกษียณที่เบตง
ตำแหน่งสุดท้ายของเขาคือเป็นปลัดอำเภอโท เขามาเล่นการเมืองครั้งแรกในปี พ.ศ.2523
ในตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลเบตง เหตุผลที่เขาจะมาเล่นการเมืองนั้นเขากล่าวว่า ถ้าเป็น
ไปได้เขาจะมาช่วยเหลือประชาชนในบทบาทของเขา ต้นตระกูลของเขานั้นไม่มีใครเลยที่จะมา
เล่นการเมืองหรือมีเลือดเนื้อเชื้อไขของนักการเมือง เขาได้จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่
โรงเรียนเทพา จังหวัดสงขลา ม.1-6 ที่โรงเรียน เบญจมาชุกิจ จังหวัดนครศรีธรรมราช
ถัดจากนั้นเขาก็ไปเป็นครูสักระยะหนึ่ง แล้วก็ไปสอบเป็นปลัดอำเภอประจำตำบลโดยการบรรจุ
ครั้งแรกที่อำเภอรามัน จ.ยะลา แล้วก็มาที่สุดท้ายที่เบตง จนปลดเกษียณ ดำรงตำแหน่งปลัด
อำเภอเบตงประมาณ 20 กว่าปี เขามีประสบการณ์ทางการเมืองก็คือการเป็นสมาชิกสภาเทศบาล
ซึ่งมีอุปสรรคหลายประการกล่าวคือ ประการแรกการมีปัจจัยในด้านการเงินที่ไม่พร้อม ประการ
ที่สอง การมีอิทธิพลในท้องถิ่นที่ไม่มีเพียงพอ และการไม่มีผลงานที่ปรากฏในเทศบาลเพราะเขาไม่มี
ตำแหน่งในทางการบริหารในการที่ไปเสนอต่อประชาชนว่าได้ทำโน่น ทำนี้ เขาไม่ใช่ผู้บริหารและ
สู้อำนาจไม่ได้เพราะฉะนั้นประชาชนจึงไม่เห็นผลงาน ในด้านอิทธิพลท้องถิ่นก็คือ การที่ไม่มี
สมัครพรรคพวกมาก และสู้อิทธิพลไม่ได้

นายน้อม ปลดเกษียณ เมื่อปี พ.ศ.2520 ได้ลงสมัครเข้าแข่งขันทางการเมืองเมื่อ
ปี พ.ศ. 2523 และ ก็สามารถได้คะแนนติดเป็นอันดับ 2 ของจำนวน สมาชิกสภาเทศบาลทั้งหมด
(12 คน) สำหรับคนที่ได้คะแนนเป็นอันดับหนึ่งนั้นคือ เทศมนตรี มานะ ปิยานนท์พงศ์ และอันดับที่
3 นั้นก็คือ นายวิศิษฐ์ คงคา

ในด้านการคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับตำแหน่งทางการเมืองของเทศบาลตำบลเบตงนั้น
เขาได้กล่าวว่า ขณะนี้เขามีอายุมากแล้ว คนที่เล่นการเมืองควรเป็นเด็กหนุ่ม ถ้าเราเล่นต่อ
ไปก็กลัวว่าจะไปแย่งตำแหน่งทางการเมืองของเด็กหนุ่ม ๆ มีการแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกันไปหรือถ้า

เล่นต่อไปก็จะก่อริหรือเป็นศัตรูกันไป ตอนนี้อายากอยู่อย่างสบาย ๆ ไปก่อน และก็สบายใจมากด้วย กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ไม่อยากมีเรื่องมีราวกับฝ่ายตรงข้าม คือ เล่นแบบสนุก ๆ ได้ เขาพยายามที่จะสร้างเด็กหนุ่ม ๆ ให้มาแทนเขาให้ได้ คิดว่าต่อไปคงจะมีพวกเด็กหนุ่ม ๆ ที่มาเล่นการเมืองเพราะการเมืองในช่วงที่ผ่านมา นั้น ทีมปลัดน้อมสามารถเข้ามาได้ทั้งหมด 4 คนด้วยกันคือ นายวิเชียร ยี่ตระกูล (เดิมมีอาชีพครู) นายพยับ สุขพันธ์ (เดิมมีอาชีพครู) นายถัด ผ่าอรุณ (เป็นคนหนุ่มที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยรามคำแหง) และตัวของปลัดน้อม ทั้งสี่คนนั้นเป็นสมาชิกอยู่ในรูปแบบของฝ่ายค้าน

ในด้านผลงานของนายน้อมนั้นเขากล่าวว่า เขาจะเป็นคนที่จะสนับสนุนข้อเท็จจริงถ้าเห็นว่าข้อเท็จจริงทำได้ ถ้าฝ่ายบริหารได้เสนอแนะอะไรก็จะไม่ขัดอะไร ผลงานของเขานั้นไม่มีเป็นรูปเป็นร่างเพราะโดยตัวของเขาไม่ใช่ผู้บริหาร ฝ่ายนายน้อมไม่มีนโยบายในการที่จะโจมตีฝ่ายตรงข้ามแต่ประการใด ถ้าทำดีแล้วไม่จำเป็นต้องไปโจมตี นายน้อม มีกิจการที่ดำเนินการอยู่คือ สวนยางพารา ๑๖ ไร่ ที่ตำบลตาเนาะแมเราะ และที่ดินบริเวณบ้านประมาณ ๒ ไร่ มูลค่าทั้งหมดในปัจจุบันประมาณ ๕ แสน ถึง หนึ่งล้านบาท นายน้อมมีคุณสมบัติที่ทำให้ประชาชนได้เลือกเขามานั้นเพราะ ในขณะที่รับราชการอยู่ที่อำเภอเบตงมานานประมาณ ๑๓ ปี นั้นเขาได้ช่วยเหลือประชาชนด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ผลงานนายน้อมในเขตเทศบาลนั้นไม่มีมากนักเพราะตำแหน่งปลัดอำเภอเป็นตำแหน่งที่ต้องไปสัมผัสกับประชาชนในที่ต่าง ๆ นอกเขตเทศบาล ดังนั้นจึงมุ่งช่วยเหลือประชาชนนอกเขตเทศบาล จึงทำให้เป็นที่รู้จักของชาวบ้าน ปัจจุบันนายน้อมไม่ค่อยปรากฏตัวบ่อยนัก เขามีปณิธานว่า การที่เขาไม่ใช่ผู้บริหารในเทศบาลนั้น ทำให้เขาไม่สามารถมีเสียงในการบริหาร กลุ่มเขามีทั้งหมดประมาณ ๔ เสียง ถ้าเขาทำเสนอเรื่องไปแล้วกลุ่มอื่นเขาไม่ชอบ ก็จะสูญเสียเสียงกลุ่มอื่นไม่ได้ ในสมัยที่เขาเล่นการเมือง มีทีมที่สมัครเทศบาลด้วยกันทั้งหมด ๑ ทีมคือ ทีมนายวิศิษฐ์ ทีมมุสลิม และทีมตัวของเขาเอง แต่ต่อมาทีมของฝ่ายมุสลิมได้เกิดถอนตัวไปเพราะฉะนั้นจึงเหลือเพียง ๒ ทีม เท่านั้น สาเหตุที่ถอนตัวไปนั้นเพราะสู้ไม่ได้ เนื่องจากการเลือกตั้งแต่ละครั้งต้องใช้เงินในการที่มาซื้อเสียงอย่างมาก ในการเลือกตั้งแต่ละครั้งเขากล่าวว่าฝ่ายตรงข้ามจะมีการโยกย้ายสำเนาทะเบียนบ้านมาแต่ละครั้งเป็นจำนวนหลายพันครอบครัว และทางทีมนายน้อมเองก็ได้เคยไปร้องเรียนทางจังหวัดและกระทรวงมหาดไทยมาแล้วว่า ทำไมบ้านเลขที่นั้นจึงมีคนเป็นจำนวนมาก แต่ทางจังหวัดและทางกระทรวงไม่สนใจ แล้วจะไปทำอะไรได้

3.5 สมาชิกเทศบาล : นายหยับ (ประชาชนระดับ = 22 / ชั้นนำระดับ = 23)

ภูมิหลัง : คุณสมบัติและบทบาท

นายหยับ ปัจจุบันอายุ 58 ปี เกิดที่จังหวัดอ่างทอง สำเร็จการศึกษาชั้น ม.6 ที่บ้านเดิม เขาได้เดินทางมาเบตงครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2490 โดยการเริ่มทำงานเป็นครูของโรงเรียนจงฬามูลนิธิ จนถึงปี พ.ศ.2505 เขาได้ลงทุนสร้างโรงเรียนพัฒนศึกษาซึ่งเป็นโรงเรียนราษฎร์เช่นเดียวกับโรงเรียนจงฬาฯ ในการลงทุนสร้างเปิดโรงเรียนพัฒนศึกษาครั้งนั้นมีทุนสร้างประมาณ 6 หมื่นบาท กิจการของโรงเรียนพัฒนศึกษาได้เจริญขึ้นมาเรื่อย ๆ ซึ่งจากเดิมเคยมีชั้น ป.1-ป.7 ก็ได้ขยายมาจนถึง มศ.3 แล้วในปี พ.ศ.2527 กิจการโรงเรียนของเขาก็ปิดลง เขากล่าวว่าเพราะรัฐบาลได้เปิดและขยายโรงเรียนรัฐบาลมากขึ้น โรงเรียนรัฐบาลในเบตงนั้นแต่เดิมมี ชั้น ม.1 เพียง 13 ห้องต่อมามี ม.1 ถึง 30 ห้อง ประกอบกับเศรษฐกิจของเบตงในขณะนั้นไม่ดีพอที่จะให้คนเบตงไปเรียนในโรงเรียนเอกชนเพราะเสียค่าเทอมแพงกว่าโรงเรียนรัฐบาล จึงทำให้เด็กหันไปเข้าโรงเรียนรัฐบาลกันมาก

นายหยับปัจจุบันดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลตำบลเบตง โดยเขามีประสบการณ์ทางการเมืองที่ค่อนข้างมาก กล่าวคือ ในปี พ.ศ.2511 เป็นการแต่งตั้งสมาชิกสภาเทศบาล เขาได้รับการแต่งตั้งอยู่ 2 ปี ในปีต่อมา พ.ศ.2513 เขาก็ได้รับการเลือกตั้งและเป็นเทศมนตรี ผลงานของเขาในช่วงเป็นคณะเทศมนตรีก็คือ เป็นตัวหลักในการดำเนินการสร้างอาคารที่ทำการสำนักงานเทศบาลตำบลเบตง ซึ่งเป็นสำนักงานที่สวยงามมาจนถึงปัจจุบันนี้ เขาเล่นการเมืองตั้งแต่ปี พ.ศ.2511 จนถึงปัจจุบันในฐานะการเมืองของเขาโดยส่วนมากแล้วเขาอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับนายวิศิษฐ์ คงคา เพราะการเลือกตั้งที่ผ่านมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2519 ฝ่ายนายวิศิษฐ์เป็นฝ่ายบริหารตลอดมา ในชีวิตการต่อสู้ทางการเมืองท้องถิ่น นายหยับมีความรู้สึกว่ามีอิทธิพลสามารถบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างได้ ซึ่งได้สร้างความรู้สึกที่เสียใจอย่างมากกับเหตุการณ์กรณี นายมงคล วัฒนายกร ทุกคนในเบตงต่างก็เชื่อว่าเป็นเรื่องของการเมืองในท้องถิ่นมากกว่าจะเป็นเรื่องที่โจรคอมมิวนิสต์มาลាយาลัทธิธนาการ เขาเป็นคนหนึ่งที่ทำการต่อสู้เกี่ยวกับการเลือกตั้งครั้งที่ผ่าน ๆ มา กล่าวคือ เขาเชื่อว่าการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลที่ผ่านมานั้นมีการโกงคะแนนกันแน่ โดยเกี่ยวกับการโยกย้ายคนจากท้องถิ่นเข้ามาอยู่ในชุมชนเบตงเพื่อเป็นฐานคะแนนเสียงให้กับผู้มีอำนาจ เพื่อหวังผลในการเลือกตั้ง เขาเคยร้องเรียนขอความเป็นธรรมกับข้าราชการฝ่ายปกครองทั้งนายอำเภอ

และผู้ว่าราชการจังหวัดแต่ก็ไม่สำเร็จ เขาเชื่อว่า จะต้องมีความจำเป็นอย่างไรอย่างใดอย่างหนึ่งในการเลือกตั้งที่ผ่านมา กล่าวคือ เขาเชื่อว่าเจ้าหน้าที่บ้านเมืองอาจมีส่วนรู้ส่วนเห็นในการเลือกตั้ง 2 ครั้งที่ผ่านมา เขาเกิดความเบื่อหน่ายและมีความรู้สึกที่ว่าข้าราชการของรัฐไร้สมรรถภาพและเขาเชื่อมั่นว่าเหตุที่บ้านเมืองไม่เจริญ และไม่เป็นที่ประจักษ์ชัดโดยนัยก็เพราะข้าราชการไม่ส่งเสริมให้จริงจัง นอกจากการไม่ส่งเสริมแล้วยังทำลายประชาธิปไตยอีกด้วย เพราะเมื่อมีการทุจริตเกี่ยวกับการเลือกตั้งข้าราชการ ที่มีส่วนรู้ส่วนเห็นกลับเมินเฉย

ผลงานของนายพยัคฆ์ ในช่วงที่เป็นสมาชิกสภาเทศบาลและเทศมนตรีก็คือ การได้จัดสร้างเทศบาลใหม่ ให้ย้ายจากที่เก่ามาอยู่ที่ปัจจุบันนี้ เขาเป็นหัวหน้าและยังมีผลงานในการสร้างศาลาประชาคมขึ้นเพื่อใช้ในการประชุม แต่งาน บวชนาค นอกจากนี้เขายังได้สร้างสนามกีฬาโรงเรียนบ้านเบตง ปัจจุบันเขามีกิจการและมูลค่าประมาณ 5 ล้าน - 10 ล้านบาท โดยเขาเป็นเจ้าของและผู้จัดการ ธุรกิจบ้านเช่าจำนวน 26 หลัง, โรงงานชุนน้ำยาเคมีไม้ยาง 1 โรงให้เช่า และที่ดินในเขตเทศบาลอีก 9 ไร่ การนี้เขาได้รับการเลือกตั้งเป็นเพราะเขามีลูกศิษย์ลูกหาจากที่เขาได้สอนมาไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนจงพามูลนิธิหรือโรงเรียนพัฒนาศึกษา เป็นคนที่ซื่อสัตย์สุจริตและชอบพูดชอบแสดงออกอย่างเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา เขาได้อาศัยมาอยู่เบตงประมาณ 40 กว่าปีแล้ว ตั้งแต่เขามาอยู่เบตงเขาได้เคยบริจาคเงินในกิจการต่าง ๆ ไปรวมแล้วประมาณ 2 แสนบาทเศษ

4. ชนชั้นนำระดับต่ำ : ตำแหน่งไม่เป็นทางการ

4.1 นายกสมาคมมูลนิธิบำเพ็ญบุญโรตารี : นายบรรจง (ประชาชนระบุนับ = 15/
ชนชั้นนำระบุนับ = 18)

ภูมิลำเนา : คุณสมบัติและบทบาท

นายบรรจง ปัจจุบันมีอายุ 34 ปี สำเร็จการศึกษาชั้นสูงสุดปริญญาตรีจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งประธานกรรมการมูลนิธิบำเพ็ญบุญ รองประธานกรรมการมูลนิธิอำเภอเบตง นายกสโมสรโรตารีเบตง 2 สมัย (ปัจจุบันนี้ยังดำรงอยู่) พันโทวงศ์ตระกูลของเขานั้นเขากล่าวว่าบิดาของเขาเกิดที่ประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ ครั้งแรกที่บิดามาที่ชุมชนเบตงแห่งนี้นั้นมีอาชีพมาอยู่โดยการทำสวนยางพาราที่

ก.ม. 6 (ปัจจุบันนี้บิดาได้เสียชีวิตไปแล้ว) สมัยแรกเริ่มที่บิดาของเขามาที่นั่น เขากล่าวว่า บิดามีความลำบากมาก โดยตอนแรกมาทำงานเป็นพวกรับจ้างกรีดยางพาราซึ่งแต่เดิมนี่บิดาของเขาได้เคยเป็นลูกจ้างทำถนนที่บ้านโป่ง จ.ราชบุรี ภายหลังสงครามโลกที่สองก็มาที่เบตงโดยทำงานเป็นกรรมกรรับจ้างกรีดยางพาราที่บ้าน ก.ม. 6 บิดาของเขาได้พยายามดิ้นรนที่จะสร้างสวนเมื่อได้เงินมากพอแล้วก็ได้มาตั้งโรงค้าไม้ข้างตลาด (ข้าง ๆ ร้านหมึงกวง) ซึ่งเป็นการค้าไม้สำเร็จรูปซึ่งเป็นการซื้อไม้แปรรูปมาขาย กิจการค้าไม้ของครอบครัวแรก ๆ นั้นไม่กระเตื้องมากนักแต่อาศัยการเสี่ยงโชค จึงได้ไปเช่าโรงเลื่อยคนอื่นมาซึ่งมีหลายหุ้นส่วนด้วยกัน แต่แล้วกิจการโรงไม้ก็ไม่สามารถดำเนินการให้สำเร็จได้ ภายหลังจึงได้มาเช่าโรงเลื่อยเอง ซึ่งเช่าอยู่ประมาณ 20 กว่าปี และได้คืนทุนหมดแล้ว ส่วน มารดาของเขาเป็นคนเชื้อชาติจีนเช่นเดียวกัน แต่สัญชาติไทยเกิดที่ อำเภอนาทวี จังหวัดสงขลา ส่วนบิดาเป็นคนเชื้อสายจีน และสัญชาติจีน บิดาของเขาได้มาอยู่ที่ชุมชนแห่งนี้ก่อนที่เกิดสงครามโลกครั้งที่สองแล้ว บิดามาอยู่ที่เบตงครั้งแรกเลยนั้นเมื่ออายุ 36 ปี บิดาชื่อ นายห่องนำ คนเบตง ถือว่าเป็นคนที่กว้างขวางคนหนึ่งและเป็นคนที่มิฐานะร่ำรวยมากคนหนึ่ง ส่วนมารดาของเขานั้นมาอยู่ที่เบตงตั้งแต่อายุ 18 ปีมาแล้ว การมาครั้งแรกของเขานั้นเป็นการมารับจ้างกรีดยางพารา (บิดาของเขามาครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.2475-2476) สำหรับตัวนายบรรจงเองนั้น เกิดที่เบตงและต่อมาได้เดินทางไปเรียนต่อที่อื่นประมาณ 10 กว่าปี

ในช่วงเด็ก ๆ นายบรรจงเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นที่โรงเรียนจงฬามูลนิธิฯ แล้วมาต่อที่ โรงเรียนถนอมศรี อีก 3 ปี จนเขาจบชั้น 7 เขากล่าวว่าในชั้น ม.ศ.1-ม.ศ.2 เขาใช้เวลาในการเรียนเพียงปีเดียว เป็นการเรียนแบบข้ามชั้น แล้วต่อมาเขาก็ได้เดินทางไปเรียนต่อที่โรงเรียนอำนวยศิลป์ที่กรุงเทพมหานคร เขาเรียนจนจบชั้น ม.ศ.4 และ ม.ศ.5 ที่อำนวยศิลป์ เมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแล้วก็ได้เข้ามหาวิทยาลัยโดยสอบติดที่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เขาเรียนที่นี่ได้เพียงปีเดียวแต่เขาไม่ชอบแล้วเขาก็ได้สอบใหม่และก็สามารถสอบติดที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่ เขาเรียนที่ มอ.อยู่ในเกณฑ์ที่ระดับปานกลางแต่ในช่วงเด็ก ๆ เขาจัดได้ว่าเป็นคนที่เรียนดีและเรียนเก่งคนหนึ่งเพราะเขาสอบได้อยู่ในอันดับที่ 1-3 ตลอดมา

นายบรรจงดำรงตำแหน่งประธานกรรมการมูลนิธิบำเพ็ญบุญได้ประมาณ 3 ปีผ่านมาแล้ว โดยหลักการแล้ว ๆ ประธานกรรมการมูลนิธิฯ จะมีวาระ 2 ปี ต่อครั้ง เขารับตำแหน่งครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2524 ซึ่งในครั้งแรกนั้นเขามีอายุประมาณ 27-28 ปี ซึ่งนับว่าเป็นผู้ที่มิอายุ

น้อยที่สุดมากในการเข้ารับตำแหน่งดังกล่าว สำหรับตำแหน่งรองประธานกรรมการมูลนิธิอำเภอเบตงนั้นเขาดำรงตำแหน่งนี้มาตลอด นับแต่ปี พ.ศ.2524 เป็นต้นมา ตำแหน่งนายกสโมสรโรตารีเบตงนั้นโดยหลักการแล้วตำแหน่งนายกสโมสรโรตารีเขาดำรงครั้งละ 1 ปี แต่ว่า นายคนเก่าบอกว่าหาคนที่เหมาะสมไม่ได้เลยจึงเห็นว่านายบรรจงเหมาะสมกว่าคนอื่น ๆ ที่ประชุมจึงมีมติให้ดำรงตำแหน่งนี้เป็นต้นมานับแต่ พ.ศ.2529-2531 รวมระยะเวลาที่เขาดำรงตำแหน่งนี้ 2 ปีกว่าแล้ว สำหรับกิจการของโรงแรมของเขานั้น เริ่มเปิดกิจการของเขาตั้งแต่ปี พ.ศ.2525 รวมเวลาได้ประมาณ 5 ปี เขากล่าวว่า บิดาของเขาถ้ายังไม่เสียชีวิตอยู่คงคิดว่าจะไม่ให้สร้างโรงแรมขึ้นโดยเด็ดขาดเพราะเขาเห็นว่า เมืองเบตงเป็นเมืองที่มีทางตันมีทางออกทางเดียวคือออกไปประเทศมาเลเซียก็ติดกับมาเลเซีย ออกไปจ้วงห้วยละก็จะติดจ้วงห้วยละทางเดียว และบิดาของเขามองว่ากิจการของโรงแรมที่นั่นมีความไม่มั่นคง แต่เมื่อคุณพ่อได้เสียชีวิตไปแล้วลูก ๆ ของเขาจึงกล้าโดยไปทำการกู้เงินมาดำเนินการส่วนหนึ่งเพราะมีทุนที่จะดำเนินการไม่เพียงพอ

นายบรรจงมีกิจการต่าง ๆ ที่สมควรกล่าวถึงดังนี้คือ กิจการของโรงแรมรวมที่ดินด้วยมีมูลค่าในปัจจุบันประมาณ 40-50 ล้านบาท (มูลค่าในสมัยเริ่มดำเนินการในสมัยนั้นประมาณ 26 ล้านบาท) เจ้าของสวนยางพาราประมาณ 600 กว่าไร่ ไร่ราคาประมาณ 7 ล้านบาท ตึกแถวสำหรับให้เช่าประมาณ 20 หลัง มีมูลค่าประมาณ 2 ล้านบาท ที่ดินในเขตเทศบาล (ที่หลังโรงเรียนและที่หน้าโรงพยาบาล) จำนวน 3 ไร่ มีมูลค่าประมาณ 3 ล้านบาท รวมมูลค่ากิจการทั้งหมดประมาณ 70 กว่าล้านบาท

นายบรรจง แซ่ห้วง มีการคาดหวังในอนาคตโดยตัวของเขาเองให้เหตุผลว่าในความรู้สึกของเขาแล้ว เขามีความเห็นว่าคุณค่ากับคุณค่านักธุรกิจนั้นแท้จริงแล้วอยู่กับคนละจุดกัน จริงอยู่ในสมัยแรกนักการเมืองอิงพ่อค้า และพ่อค้าก็อิงนักการเมือง ดังนั้นเขาจึงมีความคิดว่าไม่มีแผนการที่จะมาสัมครณาเลือกตั้งแต่อย่างไรเพราะมีจุดยืนกันคนละจุด ฉะนั้นการที่มีความคิดเป็นนักการเมืองนั้น ไม่มีความคิดนี้ตั้งแต่ที่เขาจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัยมาใหม่ ๆ เขาเคยได้รับการกระทบกระเทือนจากนักการเมืองแต่เขาไม่เห็นด้วย โดยตำแหน่งหน้าที่การทำงานของเขาในปัจจุบันนี้เขาก็ว่าเขาประสบความสำเร็จ แต่กิจการของเขาควรที่จะได้รับการขยายออกไปเรื่อย ๆ แม้ว่าในช่วงหนึ่งกิจการโรงแรมของเขาจะได้รับการกู้หนี้ยืมสินมาแต่โรงแรมของเขาได้กลายเป็นโรงแรมแห่งเดียวในเบตง ที่ได้มีคณะกรรมการร่วมลงทุนในรูปแบบ Board of Investment โดยมี committee มาร่วมดำเนินการ

นายบรรจงได้บริจาคให้กับชุมชนนี้มาแล้วประมาณ 7-8 แสนบาท และเขามีรายได้ต่อเดือนประมาณ เดือนละ 350,000 บาท นายบรรจงมีคุณสมบัติที่สำคัญกล่าวคือ ฐานะการเงิน การศึกษา ความเหมาะสมกับตำแหน่ง โดยเฉพาะการเลือกตั้งของสมาคมในหมู่ของคนจีน ผลงานที่ได้สร้างให้กับสังคมในชุมชนเบตงก็คือ การสร้างฌาปนกิจสงเคราะห์ปากไกว การบริจาคเงินให้กับสถานสงเคราะห์คนชรา นายบรรจง เคยเดินทางไปต่างประเทศดังที่กล่าวมาต่อไปนี้เป็นที่ญี่ปุ่น อ่องกง จีนแดง และการไปประชุมทางด้านมูลนิธิบำเพ็ญบุญ ที่กรุงกัวลาลัมเปอร์

4.2 อดีตประธานกรรมการมูลนิธิอำเภอเบตง : นายเลียง (เก่าแก่เลียง)

(ประชาชนระบุอันดับ = 19 / ชนชั้นนำระบุอันดับ = 21)

ภูมิลำเนา : คุณวุฒิและบทบาท

นายเลียง จำรัสรังษี ปัจจุบันอายุ 72 ปี เกิดที่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนจีน เป็นคนจีนเชื้อสายแต้จิ๋ว เดิมใช้ชื่อว่า แซ่จั้ง ซั้งเลียง เขาเข้ามาอยู่ในชุมชนเบตงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2477 โดยการเดินทางเข้ามาครั้งแรกจากประเทศจีนนั้นโดยทางเรือ และได้มาพักครั้งแรกที่กรุงเทพฯ แล้วได้มาทำงานที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แล้วจึงได้เดินทางเข้ามาอยู่ที่ชุมชนเบตงโดยได้เดินทางเข้ามาทางด้านนพรมแดนมาลาเซียที่ติดกับเบตง เก้าแก่เลียงจบการศึกษาชั้นสูงสุด ประถมศึกษาตอนปลาย (ป.7) ที่ประเทศจีน เมื่อเข้ามาอยู่เบตง เขามีอายุครั้งแรกประมาณ 18-19 ปี เขาได้เป็นกรรมกรตัดสวนยางก่อนที่จะมีกิจการสวนยางที่ใหญ่โตตราบเท่าทุกวันนี้ เขากล่าวว่า กิจการสวนยางพาราของเขาในครั้งแรก ๆ ทำด้วยความยากลำบากเพราะ 5-6 ปี ที่แล้วไม่มีรายได้จากสวนยางตลอดจนตัวของเขาเอง ไม่มีมรดกตกทอดมาจากเมืองจีนและเพิ่งได้มาอยู่เบตง โดยอาศัยอยู่กับอาของเขา (อาของเขาปัจจุบันได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว)

ในอดีตเก้าแก่เลียง มีฐานะในการดำรงตำแหน่งทางสังคมมากมาย เช่น ประธานกรรมการโรงเรียนจงฝามูลนิธิโดยดำรงตำแหน่งมาประมาณ 20 ปี, ประธานกรรมการมูลนิธิอำเภอเบตง (ติดต่อกัน 20 กว่าปี) คนเบตงแต่ดั้งเดิมมีการกล่าวกันว่า เก้าแก่แป๊ะหลิม เป็นอันอับหนึ่งของเบตง เก้าแก่เลียงเป็นอันดับสอง คนเบตงกล่าวเช่นนั้นไม่ผิดนัก เนื่องจากเก้าแก่เลียงมีกิจการสวนยางพารามากมาย กล่าวคือ เป็นเจ้าของสวนยางพารา ประมาณ 1,000 กว่าไร่, โรงงานยางพารา 2 โรง (โรงยางรมแผ่นและโรงยางรีดยาง), ที่ดินในเขตชุมชนเบตง ประมาณ 10-15 ไร่ (ตั้งอยู่ในแหล่งที่มีราคาดี) มูลค่ากิจการทั้งหมดของเขา ประมาณไม่ต่ำกว่า

20 ล้านบาท ถ้าแก่เลี้ยงได้เป็นตัวหลักในการริเริ่มการสร้างมูลนิธิอำเภอเบตง, โรงเรียนจงฬามูลนิธิ, สระน้ำดับเพลิง (เก่า) และเป็นผู้มีส่วนในการดำเนินการมัสดกลาง, สร้างตลาดสดเก่า เขาได้กล่าวว่า สาเหตุที่ทำให้เขาได้รับการคัดเลือกจากผู้บริหารในสมาคมต่าง ๆ ให้มาเป็นกรรมการมูลนิธิอำเภอเบตง เพราะในอดีตตัวนายเลี้ยงเองมีฐานะเป็นฐานะก่อสร้างมูลนิธิ โดยในขณะนั้น ผู้บริหารสมาคมต่าง ๆ มีอายุมากแล้วไม่กล้าที่จะออกตัวมาดำเนินการก่อสร้างมูลนิธิและสมาคม เพราะนโยบายนั้นไม่ส่งเสริมให้คนจีนมีบทบาท ถ้าใครจะสร้างมูลนิธิสมาคมจะถูกเนรเทศให้ออกนอกประเทศ ตัวของเขาเองนั้นจึงรับหน้าที่นี้เอง เนื่องจากเขามีความสามารถ เข้ากับข้าราชการตำรวจ, ฝ่ายปกครองในขณะนั้นได้อย่างดี เขากล่าวว่าในขณะนั้นเขามีอายุ 32-33 ปีเท่านั้น ที่รับตำแหน่งนี้ไปแล้ว สำหรับสระน้ำดับเพลิงเก่านั้น ถ้าแก่เลี้ยงเป็นคนหนึ่งที่ มีบทบาท ในการไปเรียกริเริ่มมาสร้างสระน้ำดังกล่าว เมื่อเกิดเพลิงไหม้ก็สามารถปล่อยน้ำจากที่สูง (เนินเขา) ซึ่งมีท่อน้ำลงมาในชุมชนเบตงได้ เขากล่าวว่าตั้งแต่เขามาอยู่เบตงนั้นได้เกิดเพลิงไหม้ 2 ครั้งแล้ว และสระน้ำแห่งนี้ก็สามารถทำประโยชน์ในการดับเพลิงได้สมความมุ่งหมาย

ถ้าแก่เลี้ยงเคยเดินทางไปสาธารณรัฐประชาชนจีนมาแล้ว 1 ครั้ง เมื่อ 8 ปีที่ผ่านมาแล้ว ในด้านฐานะตำแหน่งต่าง ๆ ทางสังคมนั้นเขาได้ลาออกมาเมื่อประมาณ 5-6 ปีที่ผ่านมาเอง ถ้าแก่กล่าวว่านับตั้งแต่เขาได้มาอยู่เบตงเขาได้บริจาคเงินในโอกาสต่าง ๆ ไปแล้วไม่ต่ำกว่า 1 ล้านบาทโดยเฉลี่ย ๆ ในปีหนึ่งเขาได้บริจาคปีละประมาณ 3-4 หมื่นบาท ถ้าแก่เลี้ยงได้มาอยู่เบตงประมาณ 53 ปีมาแล้ว มีรายได้ต่อเดือน ๆ ละ 100,000 บาท/เดือน ในปัจจุบันนี้ เขามีตำแหน่งทางสังคม 3 ตำแหน่งเท่านั้นคือ ที่ปรึกษามูลนิธิอำเภอเบตง, ที่ปรึกษาสมาคมแต่จีว และที่ปรึกษาโรงเรียนจงฬามูลนิธิ ส่วนตำแหน่งทางธุรกิจในปัจจุบัน เขามีฐานะเป็นผู้จัดการและเจ้าของโรงงานยางพารา และกิจการเลี้ยงหอยนางรม ในด้านการคาดหวังในตำแหน่งทางการเมืองในอนาคตนั้น เขาไม่เคยคิดที่จะเล่นการเมืองเลยเพราะอายุในปัจจุบันของเขานี้ก็มากแล้ว กิจการที่เขาดำเนินการมานั้นถือว่าเป็นการประสบความสำเร็จไปแล้ว

4.3 อดีตสมาชิกสภาเทศบาล : นายแพทย์สวีต (ประชาชนระบุอันดับ = 23 /
ชนชั้นนำระบุอันดับ = 15)

ภูมิลำเนา : คุณสมบัติและบทบาท

นายสวีต ปัจจุบันมีอายุ 60 ปี สำเร็จการศึกษาชั้นสูงปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต

จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกิดที่จังหวัดสงขลา พื้นเพทางครอบครัว คุณทวดเป็นคนจีนเชื้อสายฮกเกี้ยน คุณปู่เป็นลูกผสมระหว่างคนจีนกับคนมาเลย์ ได้มาอยู่ที่อำเภอเบตงตั้งแต่ปี พ.ศ. 2501 ซึ่งมีเหตุผลที่ต้องมาคือ ประการแรก เขาได้รับการชักชวนจากอดีตसारวัตรใหญ่ สถานีตำรวจอำเภอเบตง ซึ่งต่อมาเป็นผู้บัญชาการตำรวจภูธร 4 พล.ต.ท.พงษ์ศักดิ์ ประณูรณาล ประการที่สองเขาได้รับการสนับสนุนจาก อดีตसारวัตรใหญ่สถานีตำรวจอำเภอเบตง ได้แก่ พล.ต.ท. นิงพันธ์ เนตรรังสี ซึ่งต่อมาเป็นผู้บัญชาการตำรวจภูธร 4 เช่นกัน ซึ่งเขาได้คุ้นเคยตั้งแต่สมัยรับราชการอยู่ที่ยะลาและเคยเป็นนิสิตเก่าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยด้วยกัน ประการที่สาม เขาเคยไปศึกษาระดับประถมศึกษาที่เกาะปีนัง ประเทศมาเลเซีย ทำให้มีความรู้ภาษาจีนบ้าง และในขณะนั้นในปี พ.ศ.2501 คนจีนในเบตงพูดไทยไม่ได้ เขาจึงเกิดความสนใจอยากมาอยู่เบตง ซึ่งเขากล่าวว่าชุมชนเบตงในปี พ.ศ.2501 นั้น ในตัวตลาดชุมชนเบตง มีคนจีนประมาณ 80 กว่าเปอร์เซ็นต์ คนไทย 10 เปอร์เซ็นต์ มีคนไทยมุสลิม 10 เปอร์เซ็นต์

นายแพทย์สวนิต มีตำแหน่งทางสังคม คือ อดีตสมาชิกสภาจังหวัด 1 สมัย (พ.ศ.2510-2514), อดีตนายกสโมสรโรตารี 1 สมัย, อดีตนายกชุมนุมนิสิตเก่าจุฬา-เบตง 3 สมัย (พ.ศ. 2508-2510), และอดีตสมาชิกสภาเทศบาลตำบลเบตง ซึ่งต่อมาได้รับการแต่งตั้งเป็นประธานสภาเทศบาลตำบลเบตง สาเหตุที่เขาได้รับตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาลนั้น เนื่องจากในสมัยนั้นผู้ใหญ่ในกระทรวงมหาดไทย (ผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา ในขณะนั้นคือ นายประเวศ) ได้มาพูดกับเขาเป็นการส่วนตัวว่าเขาจะเล่น สมาชิกสภาเทศบาลบ้างไหม นายแพทย์สวนิตก็ตอบว่าเขาอยากศึกษา เมื่อเขาได้รับการแต่งตั้งแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดยะลาในขณะนั้นก็ทาบถามที่จะให้เขาเป็นนายกเทศมนตรีด้วยเหตุผลที่เขามีคุณสมบัติที่เหมาะสม แต่นายแพทย์สวนิตเขาก็ไม่กล้าที่จะรับตำแหน่งเพราะเขากลัวว่าจะไม่สามารถตามเกมการเมืองท้องถิ่นให้ทันได้ ประกอบกับเขาไม่มีพรรคพวกและกลัวว่าเมื่อได้เป็นนายกเทศมนตรีแล้วจะเป็นหุ่นเชิด เขาก็เลยไม่รับตำแหน่งนายกเทศมนตรีประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งเขามองว่าจริงอยู่ผู้ว่าราชการจังหวัดอยากให้เขาเป็นนายกเทศมนตรี แต่สมาชิกสภาเทศบาลคนอื่น ๆ อีก 11 คนนั้นเขาไม่รู้ ซึ่งเขาคิดว่าอาจมีการเตรียมตัววางแผนให้นายวิศิษฐ์ คงคา เป็นนายกเทศมนตรีอยู่แล้วก็ได้ เพราะนายวิศิษฐ์เขาเป็นทายาทของตระกูลเบ๊ะหลิมที่ยังมีอิทธิพลมากในขณะนั้น ใครไปไหนมาไหนไม่ว่าจะเป็นตำรวจ ฝ่ายปกครองก็ต้องไปหาเบ๊ะหลิม ซึ่งในสมัยนายเบ๊ะหลิมมีอิทธิพลอยู่นั้น ชาวบ้านเบตงรู้จักและเรียกกันว่า ผู้ว่าเขตพิเศษบ้าง, ผู้บัญชาการเขตพิเศษบ้าง ซึ่งเขาสามารถย้ายใครก็ได้ในเบตงในขณะนั้น

ในด้านแรงจูงใจที่ทำให้เขามาสนใจการเมืองนั้น เขากล่าวว่าเนื่องจากนายมงคลเป็นเพื่อนสนิทกันมาก โดยมาอยู่เบตงในราว พ.ศ.2501 เป็นระยะเวลาที่ไร่เรียกกันมากกล่าวคือ นายมงคล มาอยู่ในราวเดือนมกราคม 2501 ส่วนตัวเขามาอยู่ในเดือนมิถุนายน 2501 ประกอบกับในสมัยนั้นบ้านของนายมงคล มีบ้านอยู่ติดกัน และได้อยู่ติดกันมาตั้งแต่สมัยมาอยู่ที่จังหวัดยะลา กัน แต่ทั้งนายมงคล และตัวเขาอยากจะทำประวัติด้านการทำความเจริญของที่นี่เลยต้องมาเล่นการเมือง แต่ในระยะหลังเขาไม่อยากจะเล่นการเมืองเพราะเขามีความรู้สึกว่าขัดกับการปฏิบัติของเขา โดยเขามองว่าการเล่นการเมืองนั้นมีการแข่งขันกันในการซื้อเสียงเหมือนกับลักษณะของการประมูลสินค้า ซึ่งเขามองว่าไม่น่าสนใจอะไรนักในภาวะปัจจุบันนี้ นายแพทย์สวนิต มีประวัติการศึกษาที่น่าสนใจดังนี้คือ เรียนประถมศึกษาตอนต้น และตอนปลายที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา ในการศึกษาของเขาในระดับนี้ เขาได้ศึกษาภาษาอื่นอีกภาษาหนึ่งเนื่องจากคุณพ่อของเขาในขณะนั้นรับราชการมีตำแหน่งเป็นเลขที่สถานกงสุลอังกฤษในจังหวัดสงขลา แต่ตัวของเขามิชอบที่พ่อแม่บังคับให้ไปเรียนในโรงเรียนที่มีภาษาจีนอีกแห่งหนึ่ง แต่แล้วในสมัยนั้น (จอมพล ป.พิบูลสงคราม) ก็ได้สั่งปิดโรงเรียนจีน คุณพ่อของเขาเลยส่งเขาให้ไปเรียนที่เกาะปีนังประเทศมาเลเซีย เขาได้พักอาศัยอยู่กับครอบครัวญาติของเขา ที่เมืองปีนังนี้เขาได้เรียนรู้ภาษาจีน, ภาษามาเลย์, และภาษาอังกฤษ เขาเรียนที่ปีนังได้ไม่นานนักก็เกิดสงครามเอเซียบูรพา เขาเลยกลับไปเรียนที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดสงขลา หลังจากนั้นเขาก็ได้เดินทางไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ที่โรงเรียนอำนวยศิลป์และสวนกุหลาบ เขามีเพื่อนที่มีตำแหน่งใหญ่โตเป็นนักเรียนร่วมชั้นและร่วมห้อง ได้แก่ นายสุธี อากาศฤกษ์, นายทองใบ ทองเป่าน์, พลเอกสุนทร คงสมพงษ์, นายประกอบ อมาตยกุล, ดร.กัญญา สาร และนายไสว ศิริมงคล เป็นต้น

สำหรับเหตุผลที่เขาเลือกเป็นแพทย์นั้นเพราะเขาเห็นว่า อาชีพแพทย์เป็นอาชีพที่ไม่ตาย หากไม่รับราชการก็สามารถเลี้ยงตัวเองได้ ประกอบกับเขากลัวว่าจะเสียชื่อในวงศ์ตระกูลของเขา เนื่องจากพี่น้องของเขาล้วนแต่มีตำแหน่งใหญ่ ๆ โต ๆ กันทั้งนั้น สำหรับการวางแผนเกี่ยวกับโครงการทางการเมืองนั้น ปัจจุบันนี้เขาถือว่าโดยอาชีพของเขาประสบความสำเร็จ และสามารถทรงตัวได้แล้วในด้านผลงานนั้นในช่วงที่เขาอยู่ดำรงตำแหน่งและมีอำนาจนั้นเขาเป็นผู้ริเริ่มในการนำข่าวสารไปเลี้ยงสถานสงเคราะห์คนชรา ในนามของนายกลโมสรโรตารี และกิจกรรมนี้ก็ยังคงดำเนินการมาจนถึงปัจจุบันนี้ ในช่วงที่เขาเป็นสมาชิกสภาจังหวัด และสมาชิกสภาเทศบาลตำบลเบตงนั้น เขาเป็นผู้ริเริ่มในการนำเอาสิ่งของจากผู้รับเหมาหรือผู้บริจาคไปแจกจ่ายให้แก่ักโทษเป็นประจำในปีหนึ่ง ๆ และได้มีการพูดคุยกับนักโทษที่กลับใจแล้วประณติตัวเป็นคนดีให้

ทำความดีมาตลอด นอกจากนี้เขายังเป็นสมาชิกก่อตั้งสโมสรโรตารีเบตง ปี พ.ศ.2514 เขาเป็นนายกสโมสรโรตารีมาได้ 3 สมัยแล้ว และเคยเดินทางไปประชุมสโมสรโรตารีที่เกาหลี กิจกรรมสโมสรโรตารีมีวัตถุประสงค์ 5 ประการคือ ส่งเสริมให้สมาชิกทุกคนรักใคร่กลมเกลียวกัน, ให้มีความซื่อสัตย์สุจริตในอาชีพของงาน, บริการชุมชน, บริการต่างประเทศ และบริการเยาวชน

นายแพทย์สวนิต มีเรื่องที่ถูกกระทบกระเทือนจิตใจอย่างมากในกรณีที่นายมงคลซึ่งเป็นเพื่อนรักกันมากถูกฝ่ายตรงข้ามยิงตายที่ธนาคารนครหลวงไทย ซึ่งเป็นเพื่อนรักกับนายแพทย์สวนิตอย่างมาก นายมงคลนั้นเป็นคนปัตตานี จบการศึกษาชั้นสูงสุดปริญญาโททางด้านบริหารธุรกิจ (MBA) ที่มหาวิทยาลัยบอสตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา รุ่นเดียวกับนายพงศ์ สารสิน รองนายกรัฐมนตรี เหตุการณ์ที่นายมงคลถูกยิงตายนั้นเขากล่าวว่าเป็นเรื่องของการเมืองอย่างแน่นอน เหตุการณ์ในการเลือกตั้งปี พ.ศ.2518 นั้นมี 2 ทีม แต่ละทีมมีคะแนนเสียงเท่ากัน ดังนั้นหลักการ ก็คือ ต้องสรรหาสมาชิกสภาเทศบาลที่มีอาวุโสเป็นประธานสภา ในครั้งนั้นผู้ที่มีอาวุโสของทั้งสองทีม ก็คือ นายเคลื่อน น้อยเสงี่ยม ได้รับการคัดเลือกจากทีมของนายวิศิษฐ์ คงคา เป็นผู้มีอาวุโส, และ นายวิจิตร ทรัพย์สมัน ก็ได้รับการคัดเลือกจากทีมของนายมงคล วัฒนายากรเป็นผู้ที่มีอาวุโส และตามหลักการที่ผู้ที่จะได้เป็นประธานสภาในขณะนั้นก็คือ นายวิจิตร ทรัพย์สมัน เป็นผู้มีอาวุโสสูงกว่า แต่ไม่สามารถเป็นประธานสภาเพื่อทำการแต่งตั้งนายกเทศมนตรีได้ เนื่องจากทีมของนายวิศิษฐ์ไม่ยอม โดยอ้างหลักฐานในทะเบียนราษฎรของเทศบาลตำบลเบตงว่า ผู้ที่เป็นอาวุโสคือนายเคลื่อน น้อยเสงี่ยม เมื่อเป็นเช่นนี้ นายมงคลเลยได้เขียนหนังสือร้องเรียนไปที่ต่าง ๆ ว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากฝ่ายตรงข้าม จึงทำให้ฝ่ายตรงข้ามดำเนินการเก็บเจียบ

เนื่องจากชอบเขียนหนังสือร้องเรียนผู้ใหญ่เป็นประจำ ทำให้ฝ่ายตรงข้ามเกิดความไม่พอใจจึงได้ถูกยิงตายในเวลาต่อมา นอกจากนี้นายแพทย์สวนิต กล่าวว่าเขาถูกหนังสือพิมพ์โจมตีเกี่ยวกับการตรวจรักษาในงานของเขาในเรื่องเกี่ยวกับยานอนหลับ ซึ่งเป็นยาประเภทยา โรเซ่ โดยหนังสือโจมตี แต่ไม่ระบุชื่อว่าเป็นนายแพทย์ที่หากินไม่บริสุทธิ์เสียจรรยาบรรณของหมอ ซึ่งแท้จริงแล้ว ยาประเภทคนไข้ไปซื้อมาจากที่อื่น ๆ ก่อน แล้วเมื่อกินเข้าไปแล้ว ทำให้เกิดความไม่สบายนี้ ถูกจับได้ที่ด่านมาเลเซีย เขาเลยเกิดความไม่พอใจที่หนังสือพิมพ์กล่าวหา แต่ไม่ระบุชื่อว่าเป็นอีกอย่าง หลังจากเป็นอีกอย่างหนึ่ง

ในด้านกิจการของเขา มีอาชีพนายแพทย์แล้วยังมีตึกแถวให้เช่า 6 คูหากว่า มีมูลค่าในกิจการทั้งหมดอยู่ในระหว่าง 1 ล้าน ถึง 5 ล้าน ในรูปแผนการทำงานของเขา แต่ก่อนเขาทำ

งานแบบไม่มีพิธีตรองไม่ว่าจะเป็นเวลากลางค้ำกลางคืน เขาจะไปทุกหนทุกแห่งในการไปรักษา
คนไข้ เมื่อได้รับการร้องขอ